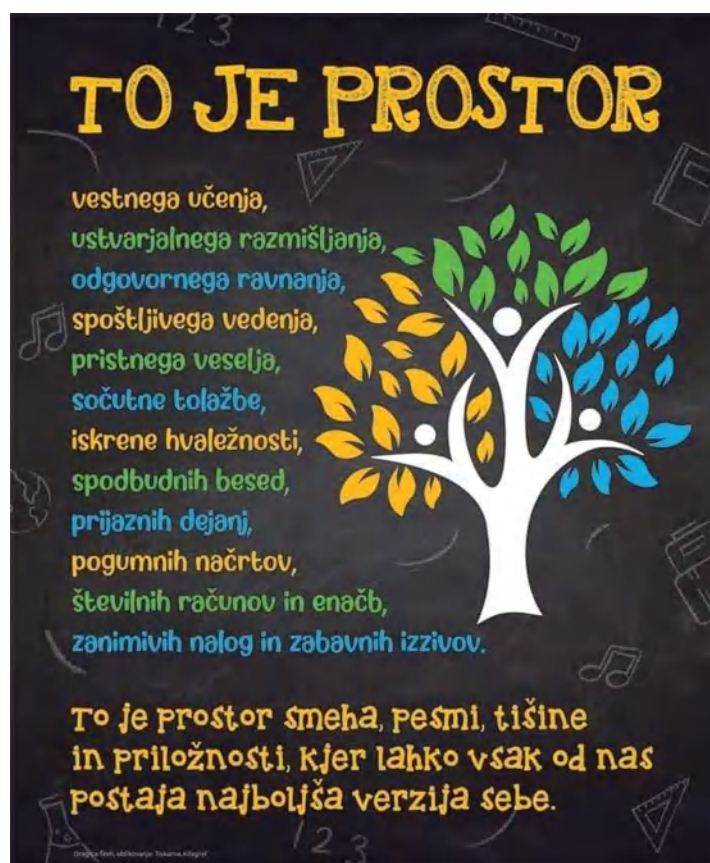

SAMORASTNIK

(glasilo predmetne stopnje)

ŠOLA

OSNOVNA ŠOLA PREŽIHOVEGA VORANCA
RAVNE na KOROŠKEM (šolsko leto 2020/2021)

Spet je pred nami bogata bera našega celoletnega dogajanja. Kljub koroni smo bili ves čas ustvarjalni in uspešni na različnih področjih. Sprehodite se po naših stopinjah od septembra do junija. Nabralo se je 376 strani.

Vanja Benko, mentorica glasila

Na začetku šolskega leta sta nam popotnico napisali ravnateljica in v imenu predstavnikov SVETA STARŠEV še predsednica SVETA STARŠEV.

Naše življenje se v letu 2020 vrti nekoliko drugače, kot smo vajeni. Doživljamo spremembe, ki nam niso všeč, ampak jih je treba sprejeti, saj nimamo veliko vpliva nanje. Ampak ... učimo se živeti z njimi, mislimo s svojo glavo in ostanimo srečni.

Prepoznavamo v tem norem času dobre stvari in ločujemo med tem, kaj je pomembno in kaj ni. Tudi na daljavo ali na 2 metra razdalje lahko spoznamo in ohranimo prijatelja, lahko se zabavamo, učimo se novih stvari in ostanemo dobri ljudje.

Učenje na daljavo smo si izkusili ravno toliko, da smo prišli do spoznanja, da vendarle radi hodimo v naš šolski prostor.

Naj se nam v letošnjem šolskem letu zgodi in dogaja veliko lepega.

Ravnateljica Bojana Verdinek, prof.

Spoštovana gospa ravnateljica, pomočnica gospe ravnateljice, cenjeni učiteljski zbor in vsi delavci šole!

Pred nami je novo šolsko leto. Leto, za katerega ne vemo, kakšno bo in kako se bo izteklo. Zagotovo se bomo vsi potrudili, da nam bo čas naklonjen in da bomo iz vsega vsrkali vse, kar bo za vsakega posameznika najboljše.

Želim vam, da kljub razmeram, v katerih boste poučevali in čas preživljali z našimi otroki, v srcih ohranite zaupanje vase, na licih nasmeh (čeprav bo včasih zakrit z maskami), v duši mladost, srečo in veselje.

Prepričana sem, da boste šolsko leto naredili tako lepo, da ga otroci ne bodo nikoli pozabili. To znate, to zmorete z vso strokovnostjo in s svojo ljubeznijo do edinstvenega poklica, ki ga opravljate.

Radi vam zaupamo otroke. Morda z njimi preživite celo več časa v dnevu kot mi.

Imejte se radi.

Eno lepo šolsko leto naj bo.

Vse dobro vsem prežihovcem ...

Predstavniki SVETA STARŠEV in predsednica SVETA STARŠEV, Vera Trafela

Preberite pozdravne besede župana Občine Ravne na Koroškem, dr. Tomaža Rožena, vsem šolarjem in zaposlenim v vzgojno-izobraževalnem procesu, ki jih najdete na spletnih straneh

<https://www.mojabcina.si/ravne-na-koroskem/novice/obcinske/zupanova-beseda/srecno-novo-solsko-leto.html?MLS91087f7f4c347a37982ff3a75a326816>.

Opazujete okoli sebe, ko prihajate s Čečovja proti šoli? Ste opazili kaj novega? Uspešna sanacija kipa kralja **Matjaža**, delo madžarskega kiparja, stoji na novem podstavku, ki ga je med počitnicami obdelal član KD likovnikov Rudi Novak. Zahvala velja tudi predsedniku društva Zoranu Rožiču za hiter odziv.

Bojana Verdinek, ravnateljica

Najprej nekaj naših počitniških utrinkov

Počitnice so namenjene temu, da se spočijemo in oddahnemo od šole. A na kmetiji tudi med počitnicami ne zmanjka dela. Vse, kar delaš, delaš z veseljem, zato ni nič (pre)težko. Tudi ob delu se lahko zabavaš in imaš lepo.

Špela Preglav, 8. a

Vsako leto svoje počitniške dni preživljam na Malem Lošinju, v kampu Čikat. Tam imamo prikolico. Ker imam alergije in astmo, mi tamkajšnje podnebje zelo ustreza. Od jutra do večera sem na svežem zraku, kjer s prijatelji zganjamo norčije, se igramo, plavamo Ker pa moram čas posvetiti tudi trobenti, si vedno poiščem poseben kraj v gozdičku ali ob obali, kjer vadim.

Na Malem Lošinju se počutim čudovito. Vedno komaj čakam, da odidem tja.

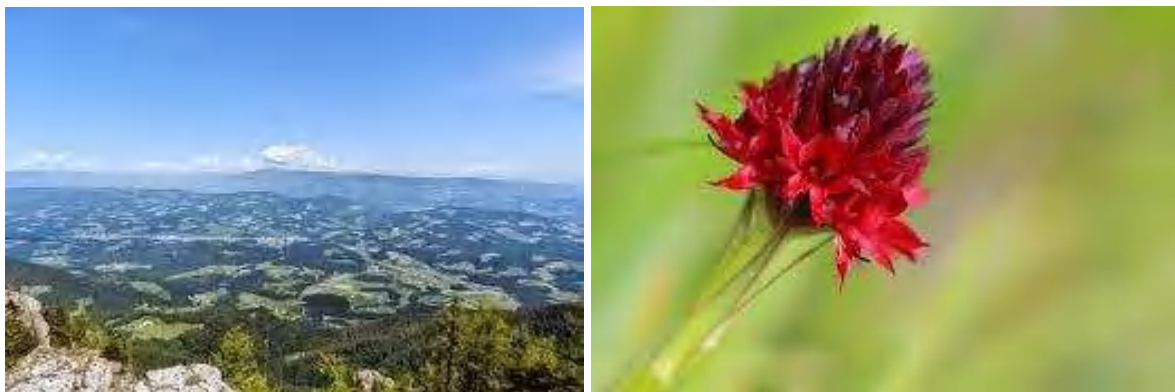

Anej Gorenjak, 9. b

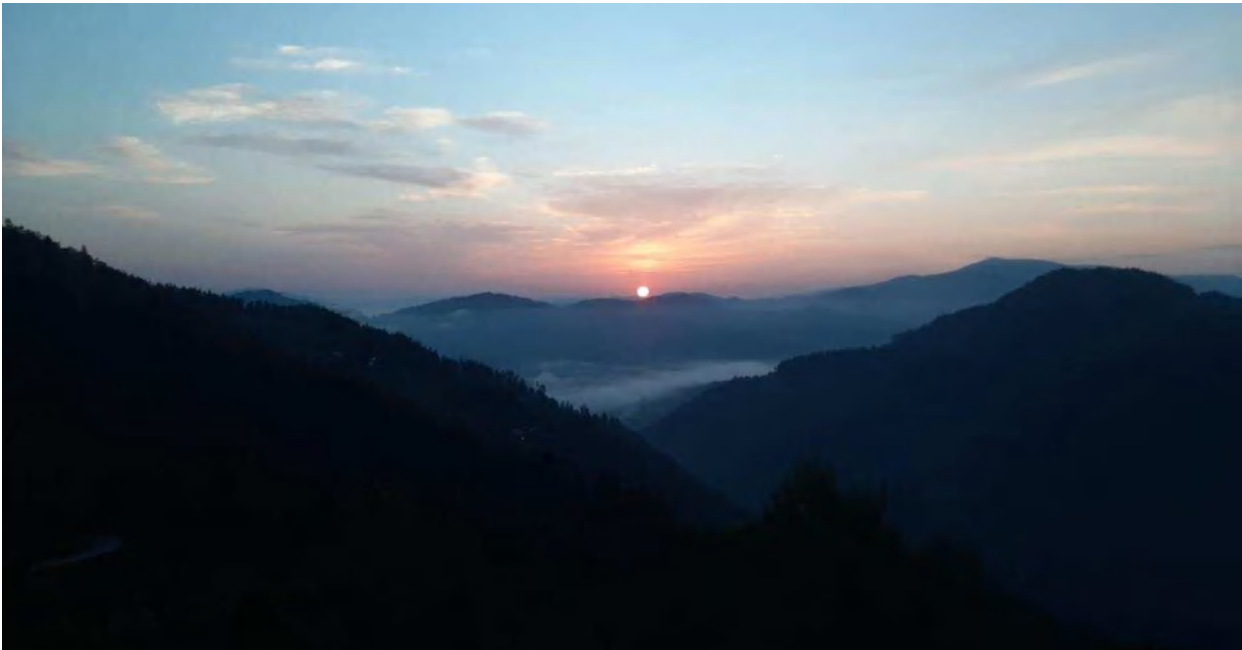
Med počitnicami smo doma prenavljali del stanovanja, zato sem bila dosti časa pri starih starših. Ker je dedek praznoval 70. rojstni dan, sem se potrudila in spekla tri torte. Obiskali so nas sorodniki iz Velike Polane, bila sem tudi pri bratrancih v Kotljah, kjer smo se po polivinilu dričali s hriba in kolesarili, v Bukovski vasi pa smo se kopali doma v bazenu, skakali po trampolinu in se s kolesi vozili na sladoled v Slovenj Gradec. Na žalost letos zaradi virusa nismo šli na morje, a sem počitnice kljub temu lepo preživela. Kar prehitro so minile.

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Letošnje počitnice sem se z babico in dedkom odpravila na Uršljo goro. Vreme je bilo čudovito, zato je bil razgled na slovensko in avstrijsko stran zelo lep. Ustavili smo se na planinski koči, kjer smo pojedli malico in se sprehodili po vrhu. Nastali so tudi fotografski utrinki.

Erika Volker, 7. a

Marija Kričej, 8. a

S starši in bratoma sem bila na Uršlji gori. Tekmovali smo, kdo bo prvi prišel do cilja. Pot je bila naporna, a smo srečno dospeli do vrha, od koder je bil prelep razgled. Vreme je bilo sončno in lepo. Ko smo se vračali, sem občudovala naravo, jo fotografirala in nabirala cvetje. Komaj čakam, da spet grem na Goro.

Merisa Husić, 8. b

Bil je petek. Starši so si vzeli prost dan in odločili smo se, da se odpravimo v Logarsko dolino. Zjutraj smo se najedli ter takoj odpravili na pot. Vozili smo se po gozdni cesti. Vožnja je bila rahlo neprijetna, a ni bila pretirano dolga, zato smo zdržali. Ko smo prišli v Logarsko dolino, smo si najprej pogledali tablo vseh aktivnostih. Hodili smo po prečudoviti poti in se nadihali svežega gozdnega zraka.

Ko smo prišli do slapa, smo se mu toliko približali, da nas je malce poškopilo. Bilo je prečudovito. Nato smo šli na kosilo v prijetno restavracijo, kjer smo na vrtu jedli okusno hrano. Domov smo se vrnili polni lepih vtisov ter sklenili, da kmalu ponovimo izlet. Nismo sicer naleteli na najbolj sončen dan poletja, a nam je bilo vreme naklonjeno do konca dneva.

Neža Kovačec, 7. a

Med počitnicami sem bila nekaj dni pri teti v Nemčiji v mestu Braunschweig. Srečala sem se z bratrancema, s katerima sem se nazadnje videla in družila pred vstopom v šolo, in sestrično, s katero pa se večkrat srečamo.

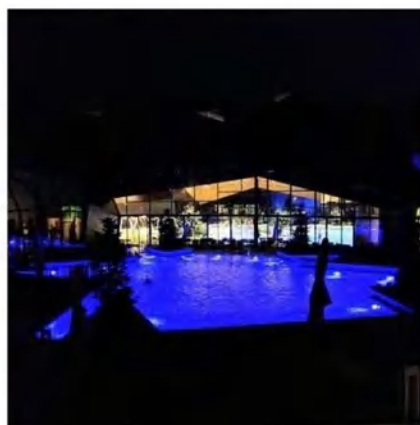
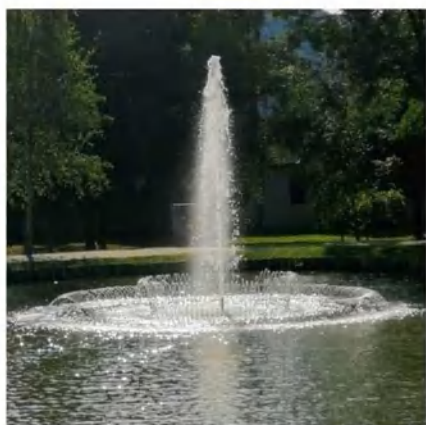
Z družino smo obiskali Wolfenbütel, mesto, v katerem so pred petindvajsetimi leti živeli moj oče in tete. Posebej zanimive so se mi zdele stare obnovljene stavbe na trgu. Izvedela sem, da jim pri obnavljanju ne smejo spreminjati zunanje podobe, drugače bi morali plačati kazen, kar se mi zdi prav, saj bi izgubile zgodovinsko vrednost.

Amela Čeliković, 9. b

Poleti sem bolj ali manj brala knjige in se hladila, a vzela sem si tudi čas za dopust. Z družino smo za teden dni šli v Terme Olimia, kjer so različni bazeni in Aqualuna, kraj, kjer je več toboganov na istem mestu. Dvakrat smo bili tudi na nočnem kopanju. Vodo so nam osvetljevale lučke. Te so vplivale na moje fluorescentne kopalke, ki so se v temi svetile. To se mi je zdelo posebej zabavno. Ko je bilo potrebno iti v trgovino, smo vzeli skiroje, nahrbtnik, v katerega smo dali nakup, zaradi virusa COVID-19 pa je moral vsak imeti svojo zaščitno masko. Peljali smo se celo do Aqualune, ki je sicer malo dlje, ampak za nas je bilo to, kot se reče, mala malica oziroma mačji kašelj.

V spomin se mi je vtisnil koncert Faušdura, ki je bil v parku na Ravnah na Koroškem. Všeč mi je bilo, ker je bila tema, osvetljava in glasba sta naredili svoje.

Počitnice so žal prehitro minile in komaj čakam na krompirjeve.

Neža Ferk, 8. b

Virtualno odprtje 25. TEDNOV VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA (TVU) je bilo v petek, 4. 9. 2020, v torek, 8. septembra, pa je v KOKR ob 18. uri LURA (Ljudska univerza Ravne) s podporo Občine Ravne na Koroškem podelila pisatelju Primožu Suhodolčanu naziv AMBASADOR VSEŽIVLJENJSKEGA UČENJA.

8. september je od leta 1966 po predlogu Unesca tudi MEDNARODNI IN SVETOVNI DAN PISMENOSTI (sposobnost branja in pisanja ter zmožnost razumevanja vsakdanjih sporočil). Letos je v ospredju večjezičnost, ki je v vsakdanjem življenju vse pomembnejša.

V okviru TVU tudi mi sodelujemo z različnimi dejavnostmi. Kolikor nam bo uspelo, bomo širili virus učenja med vse, s katerimi bomo v stiku.

V kotičku https://voranc.splet.arnes.si/?page_id=12921 na spletni strani šole si pogledjte film o našem učenju na daljavo

Učitelji smo namesto konference vzeli pot pod noge v ponedeljek popoldne, 14. 9. 2020, in se sprehodili po poti CŠOD MISIJA - rastline nam kažejo pot ...

Zapisala in fotografirala: Vanja Benko, mentorica ŠNO

Letošnje šolsko leto je posebno leto, saj za **BRALNO ZNAČKO** tekmuje že 60. generacija Korošcev in prežihovcev.

Uraden začetek tekmovanja je vsako leto 17. septembra (na rojstni in smrtni dan Fraceta Bevka), ko je tudi dan Zlate knjige.

Prvi letošnji zlati značkarji: zlato Prežihovo BZ sta osvojila Ana Ramšak in Luka Vetter iz 8. razreda, zlato Suhodolčanovo BZ pa devetošolca Aljaž Krivograd in Žiga Šapek.

Čestitamo!

Zapisala: Vanja Benko

15. in 18. 9. 2020 - **VZGOJA ZA ZDRAVJE: ODRAŠČANJE** (6. razred)

25. 9. 2020 - **POZITIVNA SAMOPODOBA IN STRES** (7. razred)

17.-21. 9. 2020 smo izpeljali **RODITELJSKE SESTANKE** (v šoli ali na daljavo).

Obe delavnici je v okviru ND izvedla ga. Aleksandra Horvat. Zahvaljujemo se ji za sodelovanje.

NAŠ ŠPORTNI DAN na dan slovenskega športa, v sredo, 23. 9. 2020

Sedmošolci smo se odpravili do kmetije, kjer je doma Tim Rezar Rat iz 7. b-razreda. Pot smo začeli pred našo šolo, šli smo mimo kmetijsko-gozdarske zadruga, hodili po glavni cesti do ovinka z oznako na tablici Spodnji Lečnik. Ko smo prišli nekoliko višje, se je proti Ravnam razlil prelep razgled.

Ko smo prišli na cilj, so nas zelo lepo pogostili. Malo smo se družili (na varni razdalji) in vsak je izkoristil svoj prosti čas. Na povratku smo ubrali drugo pot, ki nas je vodila skozi gozd. Zagotovo bo ta dan za marsikoga nepozaben.

Zapisala in fotografirala: Erika Volker, 7. a

*Pozdrav šestošolcev z Rimskega vrelca
6. c fotografirala učiteljica Saša Kos Pušnik.*

*Pogled s Smučarske koče v dolino
Fotografirala: Marija Kričej, 8. a*

Devetošolci smo se pred pohodom v okviru projekta **ZAŠČITNIŠTVO** spoznali z drugošolci.

Fotografirali učiteljici Vanja Benko in Nika Žmavcer Praprotnik.

26. SEPTEMBER - EVROPSKI DAN JEZIKOV

Na pobudo Sveta Evrope v Strasbourgu od leta 2001 dalje vsako leto 26. septembra praznujemo **evropski dan jezikov**. Praznujemo jezikovno raznolikost v Evropi in spodbujamo učenje jezikov.

Evropski dan jezikov praznujemo, da seznanimo javnost z nujnostjo učenja jezikov, s čimer podpiramo večjezičnost in medkulturno razumevanje.

Evropski dan jezikov praznujemo, da opozorimo na raznoliko jezikovno in kulturno pestrost Evrope.

Evropski dan jezikov praznujemo, da spodbudimo vseživljenjsko učenje jezikov v šoli in izven nje.

Čao, bon jorno, hello, ola, bok, labas, ahoj, pozdravljeni!

Učenci so na barvne listke napisali misli in pogovore v različnih jezikih ter jih razdelili med vrtnike in delavce šole. Izdelali smo tudi plakat s pozdravi v različnih evropskih jezikih, ki je razstavljen v avli šole.

Ali ste vedeli, da na svetu obstaja med 6000 in 7000 jezikov, ki jih govori 7 milijard ljudi, ki živijo v 189 samostojnih državah?

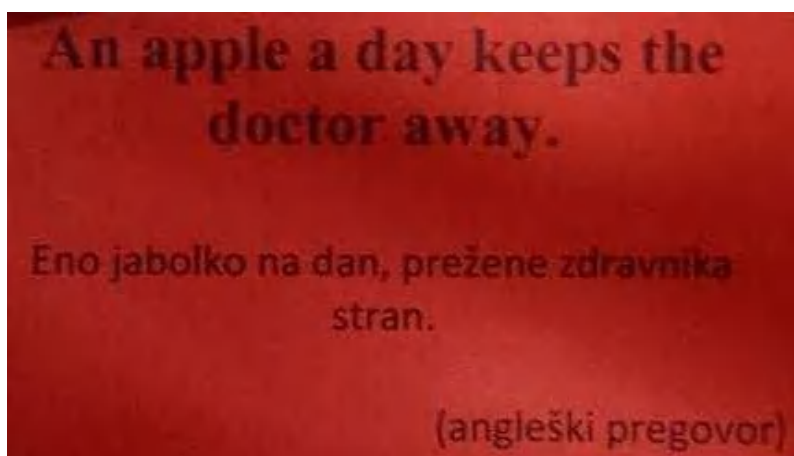
Ali ste vedeli, da v Evropi obstaja približno 225 avtohtonih jezikov, kar je približno 3 % vseh svetovnih jezikov?

Ali ste vedeli, da večino vseh svetovnih jezikov govorijo v Aziji in Afriki?

Ali ste vedeli, da je najmanj polovica svetovnega prebivalstva dvojezična ali večjezična, kar pomeni, da govorijo dva ali več jezikov?

Ali ste vedeli, da imajo mnogi jeziki 50.000 ali več besed, toda posamezni govornici običajno uporabljajo le majhen delež celotnega besedišča? V vsakdanjih pogovorih ljudje uporabljajo le nekaj sto besed.

Ali ste vedeli, da dvojezičnost prinaša veliko prednosti? Učenje dodatnih jezikov je veliko lažje, pospešuje miselne procese ter omogoča stike z drugimi ljudmi in njihovimi kulturami.

Fotografiral: Aljaž Krivograd, 9. b

*Učiteljice tujih jezikov: Kristina Ješovnik, Nina Gladež,
Franja Katarina Ofič in Saša Kos Pušnik*

DONACIJA PETROLA OŠ PREŽIHOVEGA VORANCA RAVNE na KOROŠKEM

Na dvorišču naše šole imamo že nekaj let narisane talne igre, ki jih učenci zelo radi igrajo. Ker so bile že slabo vidne, smo na pobudo Petrola Ravne v sklopu projekta VRAČAMO DRUŽBI 2020, v torek, 29. 9. 2020, dobili nove talne igre.

Z donacijo barv in prostovoljnim delom njihovih zaposlenih (pod vodstvom Mirjam Pesičer) smo narisali ristanc, pismo in motorično igro.

Veseli in zadovoljni s svojim opravljenim delom so prispevali svoj delež družbi za dobro počutje naših otrok.

Zapisala: Katja Štern, učiteljica

Podpora in pomoč okolju, v katerem poslujemo, je vtkana v našo dolgoročno strategijo rasti. Skupina Petrol v svoje poslovanje in širše družbeno delovanje vključuje skrb za družbena in okoljska vprašanja ter nudi pomoč pri reševanju socialnih problemov. Svojo odgovorno družbeno držo dokazujemo s podporo številnim športnim, kulturnim, humanitarnim in okoljevarstvenim projektom.

Fotografirali učiteljici Katja Štern in Vanja Benko.

Skrbimo za šolski vrt, ki smo ga prestavili za šolo.

Petrol nam je tudi za šolski vrt doniral sadike malin, zelišč (origano, meliso, žajbelj) in seme motovilca.

PROJEKT STAROSTI PRIJAZNA OBČINA MALO DRUGAČE

Občina Ravne na Koroškem je v šolskem letu 2020/2021 nadaljevala s projektom **Starosti prijazna občina** in z izvajanjem programa **Mladi za starejše**. S projektom in programom želijo spodbuditi medgeneracijsko sožitje v občini in hkrati pomagati starejšim občanom na domu. Program naj bi izvajali 7 mesecev, in sicer od jeseni 2020 do pomladi 2021, poteka pa že 8. leto zapored. Mladi naj bi obiskovali starejše občane na njihovih domovih, zaradi ukrepov v zvezi s korona virusom pa aktivnosti ni bilo mogoče izvesti, kot je bilo načrtovano. Da se projekt ne bi prekinil, so ga izvedli v drugačni obliki. Občina je osnovnim šolam podarila uporabna zelišča, mi pa smo jih posadili v korita pred vhodom v šolo, ki so bila neurejena. Tudi občani, ki se bodo sprehajali mimo naše šole, bodo zagotovo veseli nove pridobitve. Tudi poslikali jih bomo z novimi barvami.

Zapisa in fotografirala: Romana Finžgar, učiteljica

Osmo- in devetošolci smo v okviru ur naravoslovnih dni imeli v sredo, 30. 9., v telovadnici šole predavanje o **TEMELJNIH POSTOPKIH OŽIVLJANJA**. Letos smo zaradi varnostnih ukrepov imeli predavanje ločeno (v dveh skupinah). Vadili smo oživljanje in masažo srca na lutkah.

Fotografirala: Vanja Benko, učiteljica

**KORONARNI
KLUB
MEŽIŠKE
DOLINE**

www.srce-si.si

**REŠUJE
ŽIVLJENJA**

PROGRAM
RAZVOJA
PODEŽELJA

Projekt »AED REŠUJE ŽIVLJENJA« sofinancira evropski kmetijski sklad za razvoj podeželja

ZNATE OŽIVLJATI???

Vse drugo lahko počaka!!!
Bolnik v srčnem zastoju **NE MORE!!!**

NAUČITE SE!!!

Le skupaj smo lahko še boljši!!!

Fotografirala: Mija Špenger, 9. b

Osmošolci so na svojevrsten način razmišljali o **SVOBODI**. Zlagali so rime, pisali pisma.

Oj, virus ti!
Kaj nam naredil si?
Svobodo si nam vzel,
ne bi je smel.
Kdaj se bomo spet brezskrbno skupaj igrali,
ne da bi se bali,
da od nekje bi prišel ti
in nam pokvaril vesele dni?
Lepo prosim,
pojdi čimprej od nas,
da bo vesela cela vas.
Vesel bo tudi cel svet,
ker te ne rabimo imet'.

Larisa Belaj Potočnik, 8. a

Ime mi je *Jaka Tušek* in hodim v 8. b-razred. Razmišljam o svobodi in življenju. Pred časom COVID-19 smo se lahko svobodno in neomejeno gibali skoraj na vseh področjih. Danes pa je situacija čisto drugačna. Gibamo se lahko bolj na omejenih mestih. Manj je družabnih prireditev. V veljavi so posebni ukrepi, kot so: nošenje mask, razkuževanje rok, merjenje temperature, vzdrževanje varnostne razdalje med ljudmi. Pri pozdravljanju se ne smemo rokovati, objemati. Pri vstopu ali zapuščanju prostora si razkužimo roke. S temi odredbami je omejena svoboda življenja in gibanja. Želim si, da bi znanstveniki čim prej odkrili zdravilo za COVID-19 in da bi bilo življenje spet takšno, kot je bilo pred marcem 2020.

Na igrišču,
v parku je polno otrok,
ki brezskrbno brez mask skačejo naokrog.

To je svoboda
in to si želim,
da vse skupaj nazaj dobim.

Luka Skledar, 8. a

Virus s Kitajske se pridružil nam je,
morali smo ga sprejeti hote ali nehote.

Nam svobodo je vzel,
ker je k nam tako hitro prišel.

Ta nevidna majhna živalca
je obrnila svet na glavo.

Borili smo se zavzeto,
da spravili bi spet svet na noge.

Upamo samo to,
da kmalu nam virus bo pomahal v slovo,
da ga nikoli več ne bo nazaj,
da bomo spet vsi videli nebeški raj.

Virus, le pojdi od nas
in nikdar več ne pridi med nas.

Mi bomo brez tebe veseli
in se bomo še raje imeli.

Marija Kričej, 8. a

Si vsi želimo,
da lahko v šolo hitimo
in se veliko naučimo.
Osamljeni smo doma bili,
bali se COVIDA smo vsi.
Obiskov in zabav ni bilo,
da zdravje ne bi odšlo,
a še vedno se bolezni bojim,
svobodno življenje si želim.

Urh Britovšek, 8. a

Draga svoboda!

Res si te želim imeti. Brez karantene in 3x več nalog v šoli bi bilo veliko boljše in lažje. Želim spet hoditi iz razreda v razred in se v vsaki učilnici usesti na drugo mesto, zabavno pa bi tudi bilo, če bi se lahko družili med seboj kot včasih. Lepo bi bilo, če bi se spet lahko objemali. Upam, da ta korona virus čim prej izgine v neznanu.

Lena Gerdej, 8. a

Draga učiteljica!

Meni svoboda pomeni, da sem prost, da se lahko svobodno gibljam in razmišljam s svojo glavo. Popolna svoboda na svetu ne obstaja. V prihodnosti si želim isto obliko svobode, kot je bila pred korona virusom. Več mesecev se nismo smeli svobodno gibati, zato smo imeli občutek, da smo nesvobodni. Upam, da se bo situacija čim prej umirila.

Nik Kadiš, 8. a

Draga Slovenija!

V zadnjih mesecih smo zaradi korona virusa izgubili svobodo. Naenkrat se nismo smeli družiti, kar je mnoge zelo jezilo. Čez poletje so se razmere nekoliko izboljšale, vendar nas skrbi, da se bodo sedaj v jesenskem času spet poslabšale, kar je že čutiti. Vsi smo željni svobode in upamo, da korona čimprej izgine iz naših življenj.

En lep koronski pozdrav

Jošt Petrič, 8. a

Pozdravljen, svet!

Verjemite, v tem času, ko smo zdaj, imamo veliko svobode, ampak nam je trenutno zaradi COVID-a prikrajšana. Včasih so živeli v suženjstvu, česar si gotovo ne želimo več. Pomislite, kaj je to svoboda! Združuje nas, povezuje nas v skupnost. To je najboljša stvar na svetu. Zasluži si jo vsak junak, ne pa tudi bedak. Svoboda ni neomejena, saj ima vse svoje meje. Če bomo pravilno ravnali, bo ostala na Zemlji in jo bomo uživali.

Svoboden pozdrav

Luka Vetter, 8. b

Dragi Slovenci!

Beseda svoboda mi pomeni življenje brez omejitev in pravico do svobodnega gibanja. Je ena najpomembnejših vrednot življenja, zato brez nje ni srečnega življenja. Morali bi jo imeti vsi ljudje. Mnogi pa imajo to pravico odvzeto. Tako se je zgodilo tudi nam, ko smo morali zaradi neznanega korona virusa biti zaprti v naših domovih. Zdaj se še bolj

zavedam, kako pomembno je svobodno življenje in da si svobodo zaslužijo vsi ljudje na svetu.

Lana Kokot, 8. b

Dragi prebivalci Zemlje,

pišem vsem ljudem tega sveta, vsakemu posamezniku, ki čuti ljubezen do svoje domovine in ljudi. Sprašujem se, ali čutite, kako svoboda v jutranjem soncu ni več ista kot nekoč. Zrak, ki ga vdihnemo skozi maske, ni več svoboden. Ljudje se izogibajo drug drugega. Ne želim si življenja brez nasmehov. Ostalo je malo nasmejanih ljudi, ker jih zakrivajo maske. Želim si zdravja in svobode. To je popolnoma dovolj za izpolnitev ciljev in želja v naši bodočnosti. Vse bolj imam občutek, da virus ljudi oddaljuje. Prej so si ljudje pomagali v stiskah. Odprite oči in videli boste, da smo res oddaljeni in tudi bolj ranljivi.

Vsi za enega, eden za vse, šele takrat nam nihče ne more storiti nič slabega.

Prebivalka našega planeta

Rebeka Vogrin Ferk, 8. b

Dragi ljudje!

Kaj vam pomeni svoboda? Meni pomeni veliko, saj se lahko prosto gibljem in počnem to, kar imam rada. Korona virus nam je to prostost omejil in moramo zato upoštevati določena pravila, ki jih prej še ni bilo. Še vedno se lahko gibljemo, ampak le omejeno. Zato se počutim, kot bi bila v zaporu. Želim si, da bi se lahko spet prosto gibali, kot smo se prej. Vseeno pa je naša svoboda manj omejena, kot v drugih državah, strašno bi bilo, če sploh ne bi bili svobodni, kot so v nekaterih državah. Verjamem pa, da bomo s skupnimi močmi spet postali svobodni, kot smo bili prej. Zato potrpiamo in upoštevajmo pravila za varnost nas in starejših ljudi.

Lep pozdrav

Ana Ramšak, 8. b

Dragi sošolci!

Bodite srečni, da smo svobodna država. Ponekod so zaprti ali pa zaslužnjeni. Ta COVID-19 nas je res zaprl v naše domove, ampak smo bili v karanteni samo mesec in pol. Poglejte, na Kitajskem morajo že dolgo obvezno nositi maske. Nismo edini na svetu, ki nam govorijo, kako se moramo obnašati, da bomo varneje živeli.

Marko Matjašec, 8. a

Pozdravljena, Narava!

Res sem ljubosumna nate, ker si tako svobodna, ker lahko rasteš in živiš dalje, kakor želiš. Noben virus te ne ustavi in te ne moti, še maske ti ni treba nositi. Nikoli nisi sama, vedno smo s tabo ljudje, ki ti delamo družbo.

Lena Polajner, 8. b

Pozdravljeni!

Poglejte v nebo! Kaj vidite? Svobodo bi morali videti, a je ni na vidiku. Draga Narava, prosim, spremeni naše današnje življenje, da bo spet obstajala tista prava ljubezen do svobode.

Luna Žunec, 8. b

Biti svoboden pomeni, da se lahko gibaš, kjer hočeš, počneš, kar želiš, delaš, kar hočeš. V preteklih mesecih pa nam je bila skoraj odvzeta pravica do svobode, saj se nismo smeli prosto sprehajati in družiti, morali smo začeti nositi zaščitne maske. Če pa primerjamo Slovenijo z drugimi državami, vidimo, da imamo državljani kar precej pravic. Upam, da se bo situacija čimprej umirila in bomo spet svobodno zaživali.

Lepo vas pozdravljam.

Benjamin Kolenc Fajt, 8. a

Dragi Slovenci!

Svoboda je zelo pomembna vrednota. Danes se ne počutim najbolj svobodno, nimam več tega zlata vrednega občutka, ker se zaradi groznega korona virusa ne smemo svobodno družiti. Nositi moramo maske in se držati zase. Zato prosim vse Slovence, da se držimo vseh navodil, ker bomo le tako čim prej premagali virus in se bo naše življenje lahko vrnilo na normalne tirnice, da bomo spet svobodni.

Nik Geč, 8. b

Dragi Slovenci!

Že nekaj časa se počutim kot suženj. Zaradi korona virusa ne hodim rad naokoli, ker imam občutek, da za vsakim vogalom preži na nas nevarnost. Strah me je tudi, da zbolim in lahko posledično okužim koga drugega, npr. babico ali dedka. Zato raje ostajam doma.

S spoštovanjem

Anej Lampret, 8. b

Zame pomeni **SVOBODA**, da mi nihče ne ukazuje, da lahko diham svež zrak in se igram na igrišču, da se svobodno gibljem, da smem zakašljati ... tudi to, da govorimo v svojem jeziku in smo enakopravni z drugimi narodi.

Leontina Gašič, 8. a

SVOBODA gibanja.

Voda teče.

Odprtost meja?

Barka na morju.

Odpiramo knjigo življenja.

Dom in domači kraj.

Avto nas popelje v svet.

MS1 učencev 8. a in b-razreda

SVOBODA je neomejena.

Veter v laseh, v jadrih.

Oblaki na nebu kot oda radosti.

Barve polepšajo dan.

Objem bližnjih.

Dom, domovina, dobrota ...

Atlas le v naših glavah.

MS4 učencev 8. a in b-razreda

Spet nam nagaja VIRUS. Držimo se vseh PRIPOROČIL, da ga čim prej preženemo. Pri pouku na daljavo upoštevajmo PRAVILA VIRTUALNEGA SODELOVANJA.

Pouk na daljavo – pravila virtualnega sodelovanja

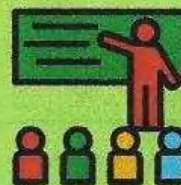
Spletne učilnice

Redno **spremljam obvestila** in navodila v šolskih spletnih učilnicah. Skladno z navodili in roki **oddajam svoje naloge**.

Obvezna prisotnost

Pri vseh oblikah pouka na daljavo **redno sodelujem**. V primeru bolezni in nezmožnosti za delo starši to javijo razredniku.

E-komunikacija

Pri pisni in ustni komunikaciji sem **vljuden**, uporabljam **knjižni jezik** in pravila **pravopisa**.

Šolska spletna stran

Redno spremljam **objave** na: <https://www.os-prezih.si/>

Videokonference

Primerno se uredim.

Pridem **pravočasno**.

Prípravim si **učne pripomočke**.

Vključim se z **vklopljeno kamero** in **izklopljenim mikrofonom**.

Mikrofon vklopim, ko želim nekaj povedati oz. odgovoriti na vprašanje učitelja.

Med videokonferenco **sledim pogovoru**, razlagi, debati .

Aktivno sodelujem in se odzivam na vprašanja učiteljev.

Klepet uporabljam za postavljanje vprašanj ali za odgovarjanje na vprašanja učitelja.

Med videokonferenco **se ne prehranjujem ali počnem drugih zadev**.

Zapisala in oblikovala: Martina Popič, učiteljica

Novo talne oznake pred šolo so takoj zaživele, a trenutno spet samevajo, ker ...

4. oktober
SVETOVNI DAN
VARSTVA
ŽIVALI

Tudi letos bomo v sodelovanju z DPMŽ Koroške izvedli akcijo zbiranja hrane za zavržene in mučene živali. V avli šole se bo od 5. do 19. oktobra zbirala hrana, ki jo bomo podarili predstavnici DPMŽ Koroške. Vljudno vas prosimo, da nas pri tej akciji podprete ter po lastnih zmožnostih prispevate kakšne brikete ali konzervo.

V avli šole smo od 5. do 19. oktobra zbirali hrano, ki jo bomo podarili predstavnici

DPMŽ Koroške. Hvala vsem.

NEKAJ TI MORAM POVEDAT

Za vsakogar mora obstajat' nekdo,
kateremu tako zaupa,
da se mu lahko zaupa,
ko mu je težko.

Za vsakogar mora obstajat' nekdo,
ki ga razume in posluša,
ko mu je zmrznjena duša
in mu je v srcu slabo.

Nekdo, kateremu lahko zaupa tudi tiste težave,
ki bi jih najrajši izbrisal iz glave,
in mu lahko pove tudi to,
kar ni povedat' lahko.

A pogovarjanje je za človeka
še bolj pomembno kot obleka
in hkrati danes redka stvar,
za katero ni potreben denar.

Pogovarjanje ni le za zabavo,
zdravilno je tudi, ko imamo težavo
in se v lastnih mislih dušimo,
dokler jih še z nekom ne delimo.

Pogovarjanje je bližina in toplina,
s pogovarjanjem smo družina in skupina.

S pogovarjanjem se človek s človekom prepleta,
s pogovarjanjem smo mreža tudi zunaj interneta.

5. 10. - SVETOVNI DAN UČITELJEV

Spoštovane kolegice, spoštovani kolegi!

Ob 5. oktobru - svetovnem dnevu učiteljev vsem želim vse najboljše.

Naj delo učitelja plemeniti osebno zadovoljstvo, srčnost in strokovnost.

Vzgojitelj mora delovati tako, da resnico, dobroto in lepoto ne le zgolj prikaže otroku, temveč, da to živi. To, kar on je, preide na otroka, ne pa tisto, kar ga uči. Bistveno je, da vsako učenje predstavimo otroku s svojim zgledom. Poučevanje samo mora biti umetnost; ne zgolj teoretična snov.

(Rudolf Steiner)

Bojana Verdinek, ravnateljica

Kaj je po vašem mnenju bistveno pri poučevanju otrok?

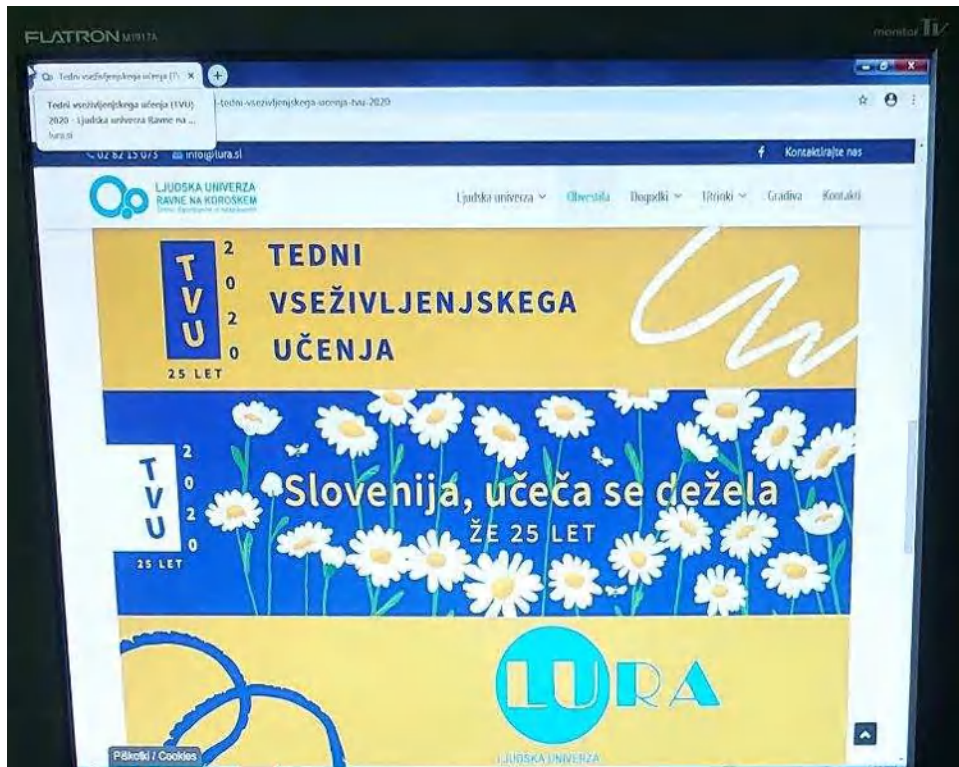
Bistvena učiteljeva naloga je spodbujanje radovednosti. V otrocih je treba zbuditi veselje do vsebin, njihovo zanimanje. Dobrim učiteljem raje rečem navduševalci. Bolj bistveno je, da otroci znajo kritično razmišljati, kot da vedo, da je krokodil prvi, ki ima razdeljena dva prekata in dva preddvora v srcu. Učitelji in starši, navdušujte! In recite čim večkrat: ne vem. Pokažite jim, da nihče ne ve vsega, da pa je mogoče odgovore poiskati. »Krasno vprašanje si postavil. Glej, nimam pojma. Poglejmo, če kdo ve.« Tako spodbudiš otroka, da bo še zastavljal vprašanja. Če pa ga zatreš, ne bo nikoli nič več vprašal.

Vsem staršem polagam na dušo: investirajte v svoje otroke. Naj se naučijo čim več jezikov, naj poskusijo čim več stvari, da bodo videli, kje tista njihova struna najboljše zazveni. Pomagajte jim, da najdejo sami sebe, da ugotovijo, česa se bodo v svojem življenju lotili z vso strastjo. In zaboga, naj ne izpolnjujejo neuresničenih sanj svojih staršev.

Ob TVU smo preko šolskega radia spregovorili o učenju.

UČIM SE UČITI, TOREJ SEM

Luna, kaj je učenje?

Učenje je proces, ki nam omogoča pridobivanje znanja. Pomagalo nam bo boljše razumeti sebe in svet, a tudi bolj modro posegati vanj.

Hm ... Ampak še vedno ne vem natančno, kaj mi bo učenje v življenju koristilo.

Človek se z učenjem nenehno spreminja. Pod vplivom učenja se spreminja naše delovanje, vedenje, čutenje in mišljenje. Samo učenje je zapleten proces, ki zajema različne vrste umskih in telesnih dejavnosti.

Ahaa ... Torej, učenje je delo, ki se ga moramo naučiti. Le ob skrbno načrtovanem času in načinu učenja šolsko delo postane lažje, zanimivejše, prijetnejše. Tako nam ostane tudi dovolj časa za prosti čas.

Točno tako. Učenje lahko primerjamo s potjo, ki je strma in pelje na vrh gore. Najprej pridemo do gore, nato si jo ogledamo in povzdigujeemo z očmi proti vrhu, proti svojemu cilju. Med potjo se velikokrat zazremo nazaj v dolino, da vidimo, kje smo bili in koliko poti smo že prehodili. Včasih to doživljamo kot nekaj prijetnega, drugič kot nekaj mučnega.

In ravno tako je glede učenja. Včasih se nam to zdi kot nekaj najprijetnejšega, včasih pa kot nekaj najbolj groznega. Toda navsezadnje je učenje delo, ki se ga mora naučiti vsak posameznik. Prav tako kot se mora čevljar naučiti delati čevlje, šivilja šivati obleke, zidar zidati hiše, se mora vsak učenec naučiti, kako naj se uči.

Čeprav včasih mislimo, da smo se že vse naučili in da je konec z učenjem, se že v naslednjem trenutku zavemo, da smo se šele začeli učiti. Vse to pa nam lahko uspe le ob skrbno načrtovanem času in načinu učenja, če je to hote ali nehote. S tem šolsko delo postane lažje, zanimivejše in prijetnejše, s tem bomo imeli tudi več časa za druge interese in pristočasne aktivnosti.

Vsako znanje je izziv - kot privlačna, lepa in veličastna gora. Vsa naša prizadevanja, želje in cilji, so odraz tega, kako motivirani smo, da jih dosežemo. Motivacija nam pomaga v učenje vložiti potrebno energijo in napore.

In kot je rekel že rimski filozof Seneka: Ne učimo se za šolo, marveč za življenje.

*Brala: Luna Žunec (8. b) in Anej Gorenjak (9. b)
Besedilo in fotografija: Martina Popič, mentorica šolskega radia*

SREDA, 7. 10. - TEHNIŠKI DAN (9. r.), PREDSTAVITEV SREDNJEŠOLSKIH PROGRAMOV

Ta dan je za nas devetošolce izrednega pomena, saj nam je prvi kaŕipot pri odločitvah, v katero srednjo ŕolo naj se vpiŕemo.

Obiskovalci so nam predstavili izobraŕevalne programe Srednje ŕole Ravne (strojnega in metalurškega tehnika, elektrotehnika, mehatronika, raunalniŕtva, avtoserviserja, oblikovalca kovin), ŕolski center Slovenj Gradec in Muta (ekonomski tehnik, lesarska in gostinska stroka, zdravstvena smer, turistična, trgovska, predŕolska vzgoja in okoljevarstvo), Gimnazije Ravne (predstavili so nam razlike med njihovimi programi sploŕnih in ŕportnih oddelkov ter smer farmacevtskega tehnika), GSKŕ Ruŕe (farmacija in kemija).

Naŕ delovni dan je trajal pet ŕolskih ur.

Zdaj je na nas, da delamo, da bomo dosegli zastavljene cilje in se lahko vpisali v tisto srednjo ŕolo, kjer ŕelimo nadaljevati svojo ueno pot.

Zapicali: Amela Œelikoviu in Tia Kotnik Jauk, 9. b

Poglejte si kratko predstavo Gledališkega kluba (pod mentorstvom učiteljice Mateje Čebulj) o **KORONANOSU** in lutkovno predstavo o **Petru Nosu** (pod mentorstvom Aleksandre Slatinšek Mlakar in Simone Grabner).

<https://www.youtube.com/watch?v=99EoPA2D5dM&feature=youtu.be>

NAŠE POTI, NAŠE RAVENSKE ULICE

Ob prazniku mesta Ravne na Koroškem je od petka, 9. oktobra, do petka, 30. oktobra 2020, odprta **RAZSTAVA z naslovom OD KOD IMENA NAŠIH POTI**. Vabljeni (kolikor bodo razmere dopuščale) v prostore PIONIRSKE KNJIŽNICE Leopolda Suhodolčana v KOK na Ravnah, da si pogledate, kaj so učenci naše šole v lanskem šolskem letu izdelali pod mentorstvom učiteljice Marjete Petrovič.

Janko Gačnik (1895-1967)

Gačnikovo pot imamo na Ravnah na Koroškem v trgu, kjer je občinska stavba. Poimenovana je bila po Janku Gačniku, ki se je rodil v Slovenj Gradcu. Mladost je preživel v Gorčah pri Libeličah. Hotel je postati učitelj. Maturiral je leta 1914, ko se je začela prva svetovna vojna. Leta 1915 so ga vpoklicali v vojsko Avstro-ogrske. Usposobil se je za častnika. Boril se je na Doberdobski planoti. Bil je ranjen, odlikovan za hrabrost in povišan v poročnika. Ko so ga ulovili na severni slovenski meji kot vojnega ujetnika, so bile njegove poškodbe tako hude, da je do konca življenja ostal invalid. **Zaposlil se je na osnovni šoli Guštanj kot učitelj**. Leta 1941 se je boril pri Osvobodilni fronti v delu Ljubljane proti Italijanom. Leto kasneje so ga aretirali fašisti in ga poslali v zapor Čitanka, nato pa ga izgnali v vas v Italiji. Umrl je leta 1967, pokopali so ga v Libeličah.

Franjo Malgaj (1894-1919)

Malgajeva cesta je v našem kraju tisti del poti, ko prečkamo most čez Mežo in gremo proti Kulturnemu centru ter do trga. V Mežici pa imajo **Malgajevo ulico**. Franjo Malgaj se je rodil v Hruševcu pri Šentjurju. Mesec pred svojim 20. rojstnim dnem je bil vpoklican v vojsko. Koroško je osvobodil diktatorja ter jo priključil matični Sloveniji. Ko je imel 24 let, **je umrl v boju na Tolstem vrhu pri Guštanju**. Ko je plezal na drevo, se mu je z ročne granate snel zatič, ki je bil zanj tragičen.

Lovro Kuhar - Prežihov Voranc (1893-1950)

Ulica, ki se v našem kraju imenuje po njem - **Prežihova ulica** (tudi v Mežici in drugod po Sloveniji so ulice poimenovali po koroškem pisatelju), prav tako leži v trgu. Rodil se je v revni kmečki družini. Leta 1914 je bil vpoklican k vojakom. Zaradi komunističnih dejavnosti je bil večkrat zaprt. Po vojni se je iz taborišča vrnil domov in se posvetil pisanju.

GAČNIKOVA POT

Mišič je bil v Gradcu. Misla Gačnika je namreč skrivaj odšel, saj je bil nekakšen špijon. Mislaša je prejel v Dornber pri Ljubljani, kjer je postal v letu 1908.

Če bi se postal odličen, bi se bil namreč shadel Stevanec, če niso zaprti na ulici 1908 v Gačniku, nato se je odšel v Maribor. Mislaša je leta 1914, ko se je začel s. Stevanec namreč. Mislaša je postal pri št. Barban pri Kranjcu.

JANKO GAČNIK (1895 - 1967)

DRUGA SVETOVNA VOJNA
Prva svetovna vojna leta 1914 so se vrstili v slovenskem vzhodu. Uspeli so se je za Čehi na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije.

PRVA SVETOVNA VOJNA
Leta 1914 so se vrstili v slovenskem vzhodu. Uspeli so se je za Čehi na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije.

DRUGA SVETOVNA VOJNA
Prva svetovna vojna leta 1914 so se vrstili v slovenskem vzhodu. Uspeli so se je za Čehi na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije.

DRUGA SVETOVNA VOJNA
Prva svetovna vojna leta 1914 so se vrstili v slovenskem vzhodu. Uspeli so se je za Čehi na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije.

MALGAJEVA CESTA

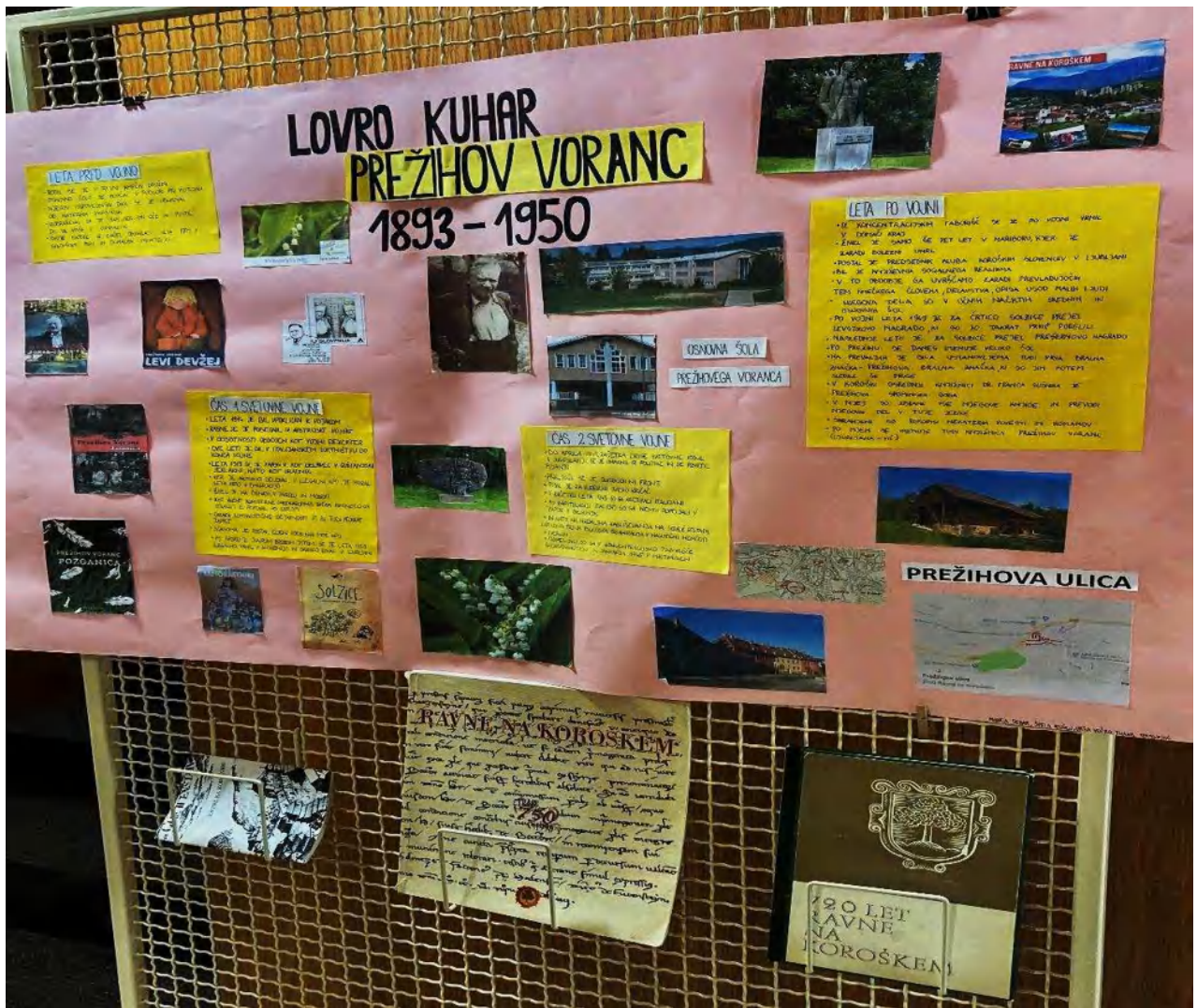
Malgajev pogum in značaj je opisal Prežihov Voranc v romanu Požganica.

FRANJO MALGAJ 1894-1919
Častnik generala Maistra
Borec za severno mejo

Boljze severno mejo (1918-1919)
Leta 1918 je bil v vojni v 1918, ko Maistra vzhodno. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije. Mislaša je bil na ozemlje Slovenije.

FRANJO MALGAJ
Častnik generala Maistra
Borec za severno mejo

MALGAJ

Zapisal in fotografiral: Voranc Ogris, 6. a

NAŠE POTI SE PREPLETAJO

Ema in Tarik Salkić sta že drugo šolsko leto naša učenca. Iz Bosne sta se preselila na Ravne, kjer se počutita sprejeta med sošolci in v lokalnem okolju. Tu je zdaj njun drugi dom.

Sem Ema, pišem se Salkić. Hodim v 6. razred Osnovne šole Prežihovega Voranca. Stara sem 11 let. Rodila sem se v Bosni. Do prejšnjega leta sem živela v majem, ampak zelo lepem mestu Cazinu. Nanj me vežejo številni spomini, družina in prijatelji. Čeprav tam ne živim več, ga vedno nosim v srcu.

Na življenje na Ravnah se še vedno privajam, čeprav je ta kraj precej podoben mojemu domačemu. Tukaj mi je posebej všeč bližina parka, športnega igrišča in bazena. V šoli sem hitro spoznala nove prijatelje in z njimi navezala stike. Zaradi vseh lepih stvari, ki mi jih je prinesla selitev, lažje prenašam ločitev od ostalih članov družine in prijateljev v Bosni. Vsak dan se pogovarjam z njimi po telefonu in jim povem, kaj sem počela. Veselim se našega ponovnega srečanja. O prihodnosti ne razmišljam pogosto, imam pa veliko želja in sanj, ki bi jih rada izpolnila. Verjamem, da bom te sanje lažje uresničila tukaj v Sloveniji kot v Bosni, zato poskušam vsak dan lepo in pametno izkoristiti.

Ema Salkić, 6. b

Sem 13-letni Tarik Salkić, učenec 8. a-razreda OŠ Prežihovega Voranca. Naša šola je zelo lepa in ima vse, kar potrebuje učenec za svoje delo. Rad obiskujem pouk in v šoli se odlično počutim. Učenje slovenščine mi je zelo zanimivo. Vsak dan odkrijem kaj novega (npr. kaj ima moj materni jezik skupnega in v čem razlikuje od slovenščine). Najljubša predmeta sta mi matematika in angleščina. Še posebej rad pa se učim jezike. Tudi moji učitelji so zelo prijazni. Z njimi se lahko pogovarjam in jih vprašam, kar koli me zanima ali če česa ne razumem.

Na Ravnah in v Sloveniji mi je lepo, vseč mi je tukajšnje življenje.

Zapisala in fotografirala: Ema in Tarik Salkić

Z RAZSTAVO in RADIJSKO ODDAJO smo OBELEŽILI
100 LET PLEBISCITA NA KOROŠKEM

Gradivo je pripravila učiteljica Marjeta Petrovič.

SVETOVNI DAN DUŠEVNEGA ZDRAVJA

10. OKTOBER

ALI LAHKO SNEŽI OKTOBRA☺?

Za sneg je običajno, da se pojavi v decembru in traja nekje do konca februarja, začetka marca. A v nedeljo, 11. 10. 2020, se je zgodil čudež; začelo je snežiti desetega meseca v letu, oktobra.

Ta »snežni čudež« ne vidiš vsak dan. Meni se je zgodil prvič v življenju. Zelo sem se ga razveselila, a še bolj sem se čudila. Izkoristila sem trenutek in se šla malo poigrati s snegom, kolikor ga je pač že bilo. Padale so debele snežinke. Z našega avtomobila sem pobirala sneg in izdelovala kepe, ki sem jih metala v stranico smetnjaka. Čez čas sem vsa premražena odšla v blok in se doma pogrela s skodelico vročega čaja.

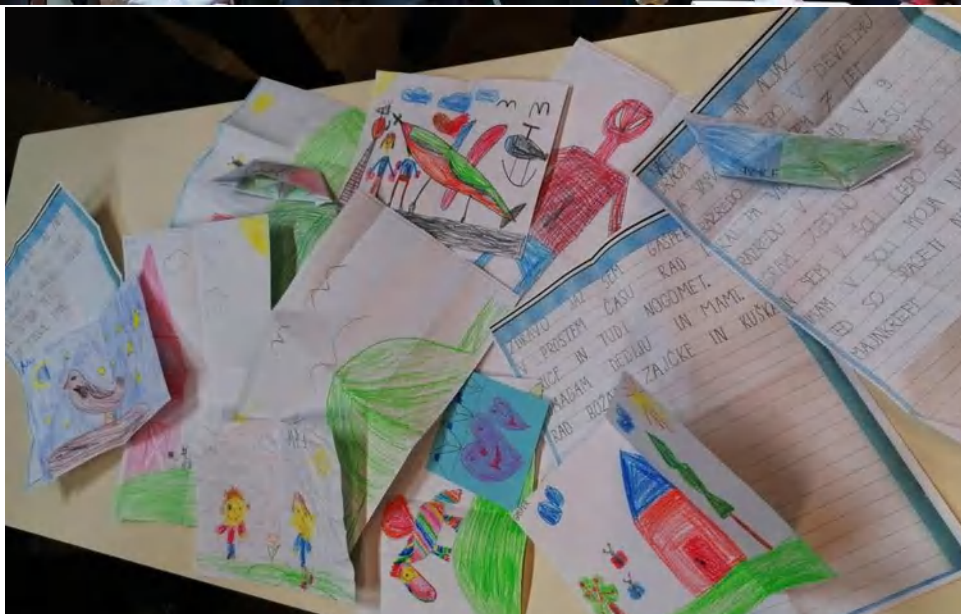
Tako se je moj dan zaključil, saj je bil že pozen večer in zaspala sem srečna in utrujena.

Neža Ferk, 8. b

V petek, 16. 10. 2020, so si drugo- in devetošolci v okviru projekta **ZAŠČITNIŠTVO** izmenjali prva sporočila.

Fotografirala: Vanja Benko, razredničarka 9. b

Fotografirala: Darja Vrhovnik, razredničarka 9. a

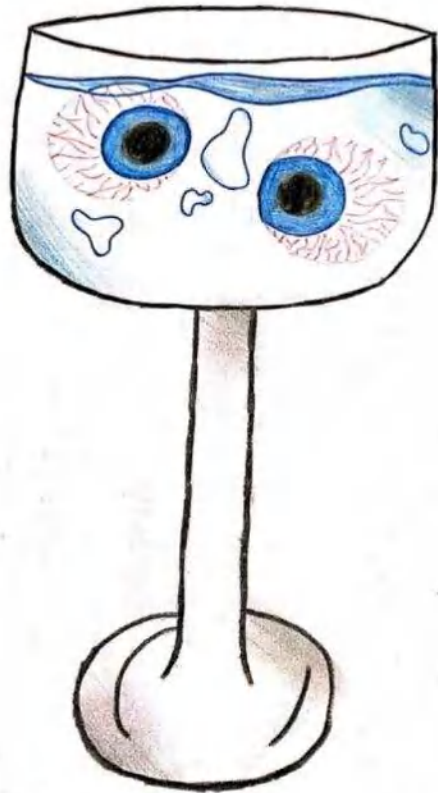
Od ponedeljka, 19. oktobra 2020, spet DELO NA DALJAVO za učence predmetne stopnje.

Na različne načine smo izkazovali **STRPNOST** in **NESTRPNOST**, predvsem do Arnesovih **SPLETNIH UČILNIC**, ki niso delovale, kot smo pričakovali. Sistem se ni sesuval le pri nas, ampak po vesoljni Sloveniji. Preživeli smo prvi teden »karantene«, med jesenskimi počitnicami pa se bomo pripravili za delo in sodelovanje vnaprej. Počakajmo, čas bo pokazal svoje. **Bodimo STRPNI**. O tej temi bomo veliko pisali in objavljali v novembru, saj je to tudi tema **ŠOLSKE SKUPNOSTI**.

Ilustracije frazemov (stalnih besednih zvez) so nastale pri urah slovenščine v **7. a**. Spoznavali smo različne frazeme in njihove pomene.

Zdaj se pa ne bova šlo
 slepih miši.
 - Odkrito bova ravnala.
 Min Bobor

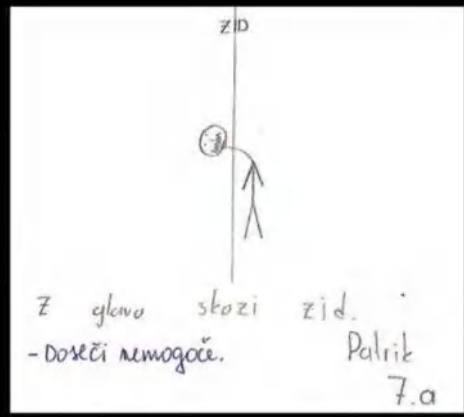

Njene oči plavajo v vodi.
 - So zelo solzne.

VLEČE SE KOT NEGLA.

DA JE POCASEN (KOT NEGLA).

Z glava skozi zid.
 - Doseči nemogoče.

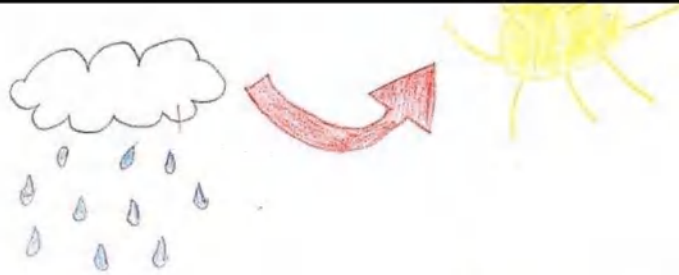
Patric
 7.a

Držati te na levo = Ne bo padel
 dale!

Držati jezik za zobmi = Biti liho

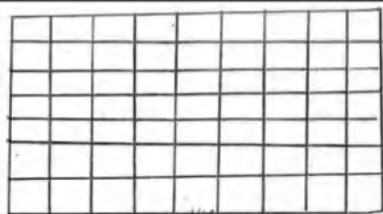
Za dežjem vedno posije sonce.

Za trpljenjem ^{pude} vedno nekaj lepega.

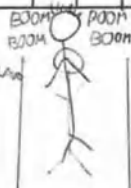

BRSKATI PO
MOŽGANIH.
(razmišljati)

LARA KUMPREJ

HOČE IZI = GUS
SILOZI = ŽID.
Dokci menagaša

Meti dolge prste = Nekaj je uspešno

Vleče ma' uho... = To pomeni, da poslušajis oseh, ki se pojavljajo

Solze so ji tekle
v potokih... - zelo se joče.

-CEPLEN PROTI HITROSTI
Zelo VOČASEN

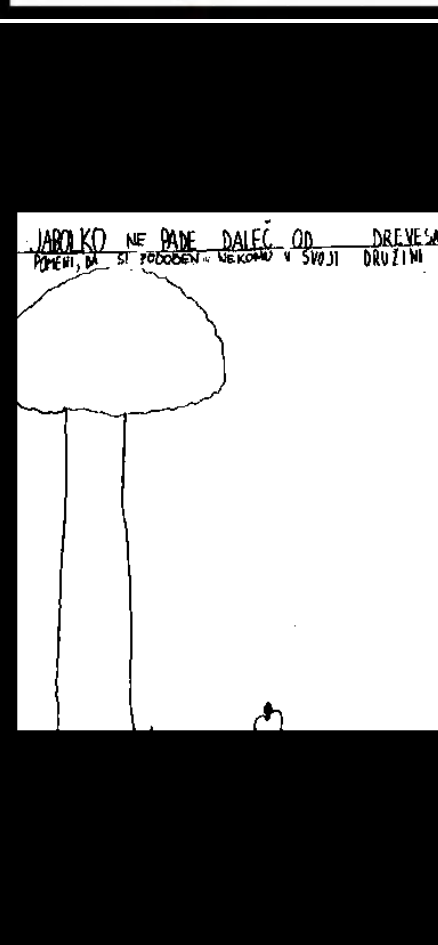

Gledati se kot
pes in mačka -
se dva ne marata.

Tudi ona ima maslo
na glavi. - Je storil
prekršek.
Anja Rožen

POBRSKAJ PO MOŽGANIH.
- skušaj se spomniti.

JABOLKO NE PANE DALEČ OD DREVEŠA.
POMEHI, DA SI PODOBEN NEKOMU V SVOJI DRUŽINI.

V četrtek, 15. 10., ter v petek, 16. 10., smo učenci 9. b imeli pri biologiji predstavitev DNA. Morali smo izdelati model molekule DNA in pokazati, katere posamezne molekule jo sestavljajo. To so: sladkor, fosfatne skupine in organske baze (adenin, timin, citozin, gvanin).

Nastali so zelo lepi modeli molekul, ki smo jih izdelali iz različnih materialov.

Amela Čeliković in Tia Kotnik Jauk, 9. b

Fotografirala: Karolina Kumprej Pečečnik, učiteljica

Halloween - NOČ ČAROVNIC praznujemo 29. oktobra. To je praznik, ki smo ga prevzeli kot svojega. Izvira iz Amerike, tam se ljudje zelo posvečajo okraševanju, maskiranju, pečenju peciva na to temo, ko režemo buče.

Patricija Kričej Repas, 8. a

31. OKTOBER - DAN REFORMACIJE (dela prost dan)

praznujemo v Sloveniji od leta 1992 kot spomin in opomin o pomenu slovenskega jezika, za katerega v preteklosti ni bilo vedno samoumevno, da ga javno govorimo, beremo in pišemo.

Prvo zapisano slovensko besedo smo dobili leta 1550, ko je Primož Trubar, slovenski protestantski duhovnik, napisal Katekizem in Abecednik.

Menih Martin Luther je 31. oktobra 1517 na vrata cerkve v Wittenbergu obesil 95 tez, s katerimi je zahteval cerkveno prenovo. Od tod tudi ime reformacija, saj je zahteval ne samo versko, temveč tudi politično in kulturno prenovo. Ena od njegovih zahtev je bila tudi, da se omogoči vsem branje Svetega pisma v maternem jeziku, kar je bilo ključnega pomena za razvoj književnosti v mnogih jezikih, tudi za slovenski jezik.

Prisluhnite kratki (2-minutni) predstavitvi o pomenu protestantizma pri nas.

<https://www.youtube.com/watch?v=Ihb8XROBnIQ>

Želimo vam čim bolj ZDRAVE jesenske oz. »krompirjeve« počitnice. Letos bomo pa res morali *imeti krompir*, da bomo ostali zdravi.

**LETOŠNJE jesenske POČITNICE bodo za VEDNO OSTALE
V MOJEM/NAŠEM SPOMINU**

Letošnje jesenske počitnice bodo pri meni ostale za vedno v posebnem spominu, a ne zato, ker mi bi bile všeč, ampak zato, ker se bom spominjala panike zaradi COVIDA-19. Čeprav smo jih morali preživeti v karanteni, sem uživala zunaj na svežem zraku, seveda s svojimi najbližjimi. Na srečo sem doma izven mesta. Opazovala sem naravo še bolj kakor prej in gledala, kako lepe liste imajo drevesa ... Z eno besedo - čudovito! Če pomislim, morda le ni bilo tako hudo. 😊

Erika Volker, 7. a

BILI SMO USTVARJALNI IN ČAROVNIŠKO RAZPOLOŽENI ...

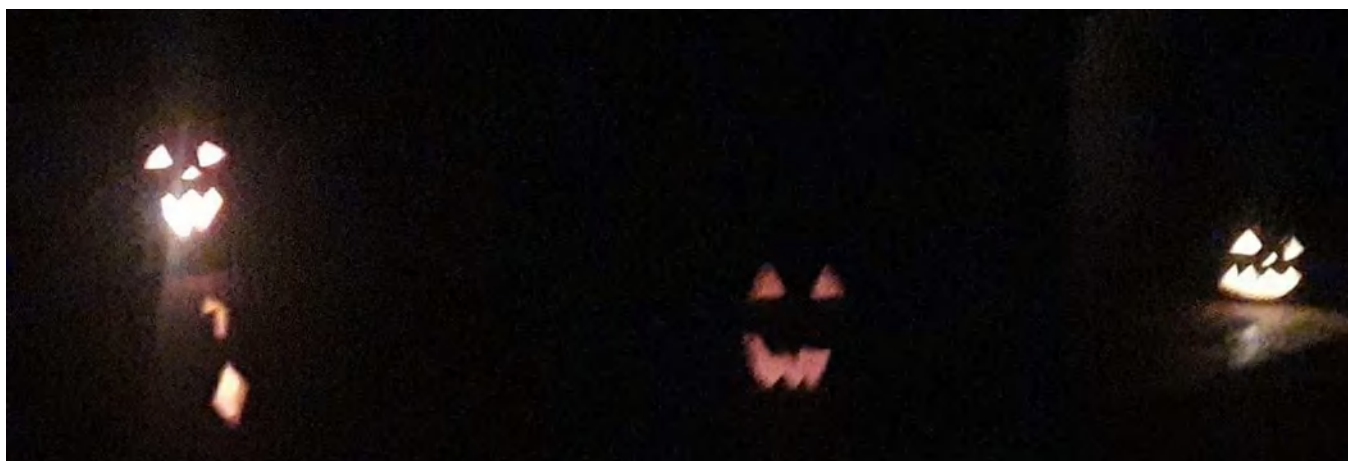

Tevž Slatinšek, 7. b

Monika Cehner, 7. b

Patricija Kričej Repas, 8. a

Neža Ferk, 8. b

Mija Špenger, 9. b

Lena Gerdej, 8. a

Marija Kričej, 8. a

Špela Preglav, 8. a

Lena Iršič, 9. b

Ema Hovnik Rožen, 9. b

Ana Ramšak, 8. b

Ema Hovnik Rožen, 9. b

PRVI NOVEMBER - dan spomina na mrtve

Na ta praznični dan obiščemo grobove naših najdražjih. Pripravimo cvetje, ikebane in jim v spomin prižgemo sveče. Letos smo zaradi korona krize in ukrepov za vse poskrbeli že prej in smo bili v mislih s sorodniki, prijatelji in z znanci, ki niso več med nami.

Marija Kričej, 8. a

Nebotičnik prihodnosti

V času pouka na daljavo me je v spletni učilnici čakala zanimiva, a hkrati zahtevna naloga pri likovni umetnosti. Iz materiala, ki ga imamo doma, sem moral izdelati stolpnico oziroma nebotačnik prihodnosti. Imel sem popolnoma proste roke, a bolj ko sem razmišljal, bolj se mi je zdela naloga zahtevna. Pobrskal sem po spletu in našel nekaj nenavadnih nebotačnikov. Ker moja mama rada ustvarja in ima zanimive ideje, sem se odločil, da počakam, da se vrne iz službe. Skupaj sva prišla do ideje, kakšen bi naj bil moj nebotačnik. Med samim delom so se utrinjale vedno nove ideje, ki so dopolnjevale mojo prvotno zamisel. Nastal je moj drevesni nebotačnik. Mogoče pa kdaj v resnici zgradijo kaj podobnega moji stvaritvi.

Tevž Slatinšek, 7. b

V ponedeljek, 16. 11. 2020, smo učenci 8. in 9. razreda imeli **TEHNIŠKI DAN** z naslovom **ASTRONOMIJA**. Vse je potekalo drugače, kot če bi bili v šoli. Dan prej smo dobili PPT-predstavitve (snovno razlago in navodila za delo). V prvem delu smo spoznali zgodovino, sestavo našega osončja in zanimivosti astronomije. Za popestritev smo si ogledali tudi krajše filme, vezane na vesolje.

V drugem delu smo morali izdelati raketo ali NLP ali napisati krajši domišljijski spis, v zadnjem delu tehniškega dne pa smo uporabljali zvezdno karto. Na njej smo poiskali **VELIKI** in **MALI VOZ** ter **ZVEZDO SEVERNICO**, **OZVEZDJE KASIOPEJO** in **ORION** ter zvezdno kopico **PLEJADO**. Rezultat svojega dela smo oddali v spletno učilnico.

Objavljamo delček zbranega gradiva, vse pa najdete na povezavi

https://docs.google.com/presentation/d/1H3vZajISm2M3M8HcGjig_xJRpxEszjWC7iW3hKeoHyA/edit?usp=sharing.

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Merisa Husić, Andraž Poredoš, Jaka Tušek, Aleksandar Blagojević

Nekega dne sem se odločil, da grem v vesolje. Z raketo smo poleteli izven atmosfere in videli čudne stvari - npr. kako vesoljci opazujejo naš svet s svojo velikansko ladjo. Ko smo prispeli do njih, so nam pripravili prijazno dobrodošlico. Skupaj smo jedli, gledali filme,

ampak kasneje je prišel njihov gospodar. Kaznoval jih je, ker so bili tako prijazni do nas. V tistem hipu smo zbežali v ladjo in nazaj na Zemljo. Z raketo smo se odpeljali nazaj v NASO, kjer smo morali razkriti svojo dogodivščino. Cel svet so v tistem trenutku obvestili, naj ostanejo doma. Res zanimiva izkušnja ...

Anej Gorenjak, 9. b

Ema Homan

Teja Mozgan

Rebeka V. F.

Zgodaj zjutraj smo se z ekipo odpravili v vesolje - na Luno. Ko smo se bolj in bolj bližali izhodu iz atmosfere, smo čutili, kako postajamo vse lažji in ko smo bili izven atmosfere, smo že lebdeli v zraku. Zunaj smo lahko videli satelite, ki krožijo okoli Zemlje. Na Luni smo pazljivo začeli raziskovati površje. Našli smo kamne, ki so izgledali, kot da jih je nekdo obdeloval. Je to lahko delo vesoljcev? Kmalu se je bližal čas, ko smo morali nazaj na ladjo, vzeli smo par primerkov kamnov in se z njimi vrnili domov.

Amela Čeliković, 9. b

Ema Hovnik Rožen

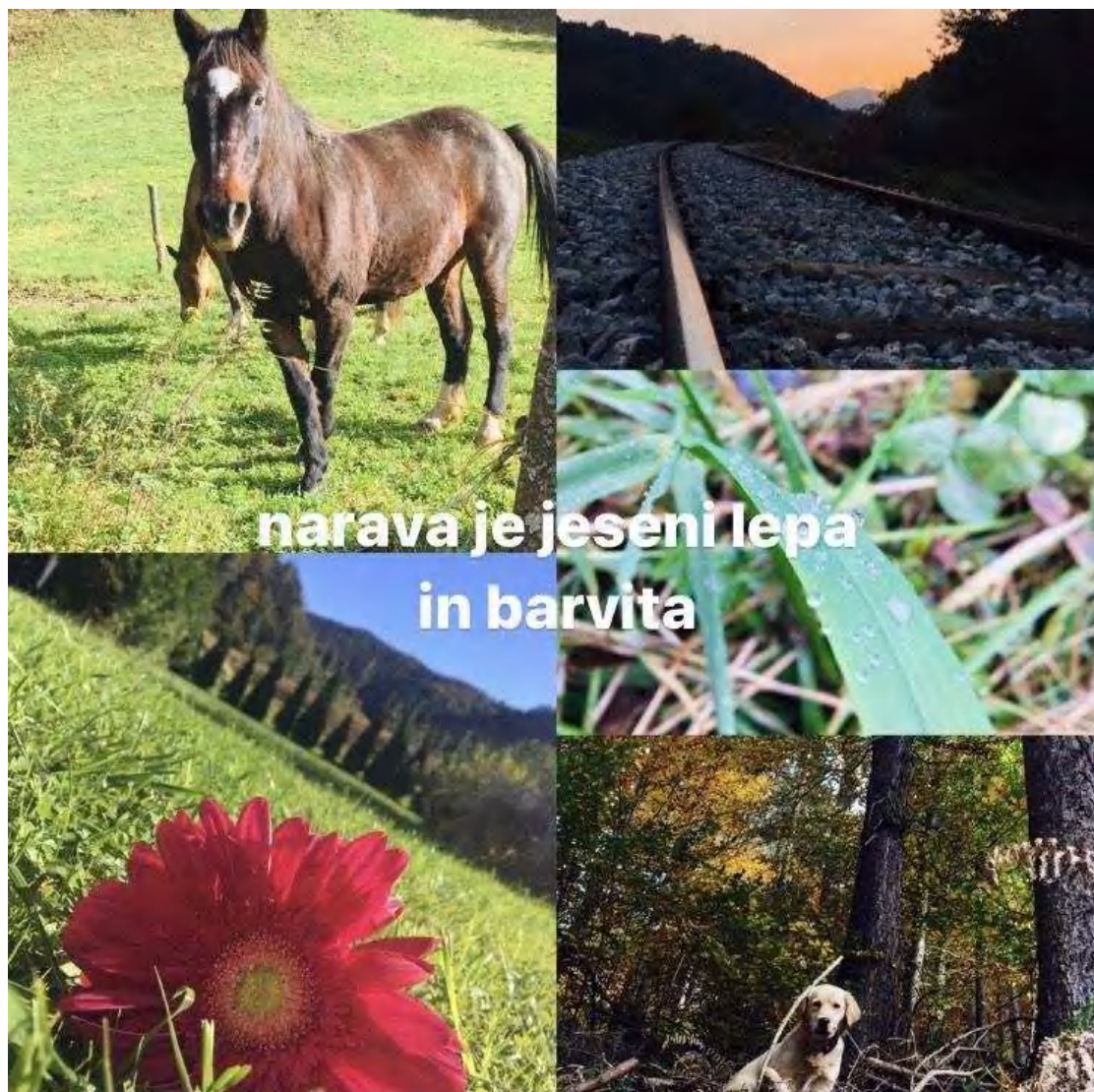
Zara Kumer

Larisa B. P.

Igor Spasojević

**narava je jeseni lepa
in barvita**

Špela Spanžel, 6. b

Študentka socialne pedagogike Univerze v Ljubljani, Zala Mlakar, je 17. 11. 2020 v okviru razredne ure (v 9. b-razredu) preko Zooma izpeljala delavnico na temo BREZDOMSTVA. Predstavila je svoje prostovoljno delo, ki ga opravlja na terenu v okviru Društva prostovoljcev Vincencijeve zveze dobrote v Ljubljani. Devetošolci so z zanimanjem prisluhnili, aktivno sodelovali (v skupinah in se individualno vključili v razgovor) in podajali svoja mnenja.

Po srečanju je Zala zapisala: »Pozitivna izkušnja, ki je nisem pričakovala. Učenci so me s svojim kritičnim razmišljanjem zelo presenetili, saj so pomislili tudi na to, kako se v današnjih časih ljudje z obrobja soočajo z nastalo situacijo. Pravijo, da so tisti, ki narekujejo ukrepe, pozabili na brezdomce, mediji jih trenutno ne omenjajo. Hvala za sodelovanje.«

TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK

Tudi letos smo na tretji petek v novembru, 20. 11. 2020, obeležili DAN SLOVENSKE HRANE IN SPREMLJAJOČI TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK, ki je bil že 10. po vrsti. Izvedba je bila zaradi epidemije COVID-19 drugačna.

Glede na epidemiološke razmere letošnjega tradicionalnega slovenskega zajtrka s sloganom »Zajtrk z medom - super dan!« nismo izvedli v šoli, temveč smo pozornost namenili ozaveščanju in spodbujanju, da zajtrkujemo izbrana domača živila (kruh, maslo, mleko, med in jabolko). Učenci so »na daljavo« preko videa zajtrkovali z razredničarkami. Pomembno je, da VSI redno zajtrkujemo. Tako bomo dopoldne laže delali.

DAN RUDOLFA MAISTRA (prirejeno po radijski oddaji na daljavo)

<http://voranc.splet.arnes.si/files/2020/11/Radijska-oddaja-za-dan-Rudolfa-Maistra-1.mp4>

Rudolf Maister - slovenski pesnik in general (29. 3. 1874 v Kamniku-26. 7. 1934 v Uncu pri Rakeku), je leta 1904 izdal pesniško zbirko z naslovom **Poezije**, ki je bila predporočno darilo izvoljenki Marici Sterger.

Dan Rudolfa Maistra je slovenski državni praznik, ki ga praznujemo 23. novembra in NI dela prost dan. Kot državni praznik se v Sloveniji praznuje od leta 2005.

Zakaj je ta dan pomemben za Slovence?

23. novembra 1918 je Rudolf Maister s svojo vojsko razorožil nemško varnostno stražo. S tem dogodkom je k Sloveniji priključil večji del slovenskega narodnostnega in govornega območja Štajerske in Koroške.

Prireditve v njegov spomin so vedno potekale po celi Sloveniji, letos pa so žal odpadle. Prav je, da se spomnimo našega »ORLA Z RAZPRTIMI KRILI«, ki je imel pesniško ime **Vojanov**. Bil je tudi ljubiteljski slikar, strasten ljubitelj knjig in lastnik ene največjih ter najlepših zasebnih knjižnic na Slovenskem, **pesnik, general ter borec za našo severno mejo**.

Manca Janko, 7. b

Fotografiji sta iz arhiva učiteljice Vanje Benko (2018).

Učenci 7. a so ob književnem sklopu **V spomine ujeta mladost** poustvarjali. Pisali so svoje anekdote in predstavili (posebna čustva: strah, veselje, srečo ...), kar so **doživeli** v šolskih klopih, na izletih, doma z najbližjimi ali v prostem času (npr. v glasbeni šoli, na treningih ...).

Ko sem bila mlajša, sem oboževala Nutello. Hotela sem jo jesti tudi za večerjo, kar pa ni bilo mogoče, saj ima moja mama strogo pravilo. Zvečer z bratom nikoli nisva smela jesti sladkih stvari. Ne veste, kaj vse bi dala, da bi za večerjo lahko jedla belo žemljico z Nutello. Ko bi morala biti cepljena, tega pa me je bilo zelo strah, se je moja mama znašla in mi obljubila, da če bom pridna, bom lahko zvečer dobila svojo najljubšo jed. Oči so se mi kar zasvetile, ko sem slišala ponudbo. Premagala sem pogum, zvečer pa uživala ob beli žemljici z Nutello. **Naučila sem se, da se moramo soočiti s strahovi, saj pogosto niso tako strašni, in to zmorem.**

Anja Rožen

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Včasih je v življenju potrebno imeti samo srečo in prijazni moramo biti do vseh ljudi, še posebej do svojih najbližjih, česar me je naučil brat Tonček.

Počitnice na morju so zame vedno pomenile več in še več ribolova. Najbolj mi je v spominu ostal dogodek, ki mi je pokazal, da vztrajnost in profesionalna ribiška oprema nista dovolj, če nimaš sreče. Kot vsak dan sem tudi leta 2018 dan na morju pričel z ribolovom. Vztrajal sem ves dan, vendar ničesar nisem ulovil, četudi sem naenkrat lovil z več ribiškimi palicami in pri tem vztrajno odganjal svojega mlajšega brata, ki je prav tako

želel loviti. To ga je razjezilo, zato je vzel najmanjšo ribiško palico, razbil morsko školjko, ki jo je uporabil za vabo in le-to zalučal v morje. Po približno desetih minutah se je njegova palica močno upognila in lahko povem, da večje orade, ki jo je ujel, domačini v zalivu še niso videli. Moje celodnevno ribarjenje je s tem izgubilo ves čar, ker **očitno sreča ni bila na moji strani** ali pa je to bila mogoče kazen zame, ker mu nisem pustil loviti.

Filip Praznik

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Star sem bil tri leta. V dnevni sobi sem se igral s plastičnim hiltijem. Ko sem vrtal v tla, se mi je hilti obrnil in me zadel v sprednji zob. Najprej sem se ustrašil. Nisem vedel, kaj je bilo. Začela mi je teči kri. Pričel sem jokati. Prijel sem se za usta in v rokah sem zagledal zob. Začel sem klicati starše. Takoj smo z vodo izprali usta in zob. Ni bilo treba iti k zobozdravniku, ker je bil to moj prvi zobek. Dal sem ga pod blazino in čakal, če mi bo miška naslednje jutro kaj prinesla. Ko sem se zbudil, me je čakalo pismo in nekaj denarja. Bil sem zelo vesel. **Naučil sem se, da moram v prvi vrsti sam paziti nase. Kamen se mi je odvalil od srca, da se je vse tako lepo izšlo.**

Žan Brankovič

Patricija Repas Kričej, 8. a

Bila sem prehlajena. Tudi kihala sem. Učiteljica mi je ob prvem kihu rekla »bless you«, kar pomeni »NA ZDRAVJE«. Tako se je razred naučil novega pojma. Ko sem naslednjič kihnila, se je sošolec obrnil proti meni in rekel »čiš you«. **Razred se je napolnil s smehom. Vsi smo imeli polepšane trenutke.**

Zaželelo se mi je malo kakava, zato sem mamu vprašala, kako se segreje mleko. Rekla je, da se segreva na enak način kot voda. Kako naj bi jaz vedela, da ni imela v mislih grelnika za vodo. Tako sem mleko nalila v grelnik za vodo in ga vklopila. Čez nekaj časa pride oče in se začne na ves glas smejati. Rekel je, da bi kaj takšnega pričakoval od mame ali od sestre. **Tako smo se vsi do solz nasmejali.** Prigoda še danes ni pozabljena.

Neža Kovačec

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Zapadel je prvi sneg. Ker zadnje čase pozimi redko sneži, smo se odločili, da se gremo sankat. Oblekli smo se v zimska oblačila, vzeli sanke in odšli na zasneženi breg ob naši ulici. Ker sem bil mnenja, da je treba čim višje, sem to tudi storil. S sanmi sem se pognal proti vznožju. Vmes sem naletel še na kamen, ki me je vrgel s poti. Zaneslo me je v drevo. Za trenutek nisem točno vedel, kje sem. Prijatelji so mi povedali, da sem krvav po obrazu. Pospremili so me do doma. Ko me je mama zagledala, se je prijela za glavo. Čeprav sem se upiral, mi je očistila rano. Tisto zimo nisem več sedel na sanke. Še sreča, da tudi sneg ni več zapadel.

David Vocovnik

Tia Kotnik Jauk, 9. b

S starši smo se odpravili na pot s kolesi. Zunaj je bilo toplo. Na vrhu je bil razgled odličen. S telefonom smo fotografirali okolico, pojedli malico, popili malo čaja in se odpravili naprej. Vedeli smo, da nas čaka dolg spust. Počasi smo nadaljevali pot, dokler nismo prišli v gozd in na makadam. Spust je trajal še pet kilometrov. Tik pred koncem je mama na ovinku padla čez krmilo. Očetu in meni je kar srce zastalo. Na srečo ni bilo kaj hujšega, najbolj jo je bolela noga. **Iz tega sem se naučil, da nikoli ne smeš iti z glavo skozi zid in se prehitro voziti s kolesom.**

Patrik Pavlin

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Tudi učenci 7. b so **doživljali strah** in jih je stiskalo v grlu. Svoje čustvo so primerjali s Prežihovim, kako je kot otrok premagal samega sebe.

PARKELJ IN MOJ STRAH

Star sem bil pet let, ko smo šli prvič miklavževat na Dobrije. Že od daleč sem videl hudobnega parkeljna. Tako sem se ga bal, da nisem želel niti darila. Tisti večer je bil zame stresen in grozen. Parkelj je bil črn, z rdečimi rogovi in ostrimi zobmi. Ko sem ga pogledal, sem se ves tresel od strahu. Planil sem v jok in se skrtil za mamo. Ko se mu je zahotelo, je kakšnega otroka tudi prijel in ga odnesel stran. Samo upal sem in molil, da ne bom naslednji. Vedel sem, da me bo mama čuvala in ne bo pustila, da me odnese. **Držal sem se je kot klop.** Začutila je moj strah in me dvignila v naročje. Ko so poklicali moje ime, sva skupaj šla po darilo. Parkelj je prišel do naju in se začel glasno oglašati ter ropotati z verigami. Tisti trenutek me ni bilo strah, saj sem vedel, da bo Miklavž ukrotil tega divjaka. Pa tudi mamo sem imel ob sebi. Bil sem pogumen in sem ga gledal v obraz. Mislil sem si: »Nič mi ne moreš. Ne bojim se te več.« Ko sem prevzel darilo, mi je ponudil roko. Počutil sem se pogumnega, saj sem se kljub strahu srečal z njim.

Sedaj, ko razmišljam o tem dogodku, se lahko primerjam s Prežihovim Vorancem, saj je bilo tudi njega kdaj strah. V črticah, ki jih je napisal, so se on in njegovi vrstniki večkrat soočali z različnimi strahovi. Velikokrat so se bali strogega očeta, mater, mačehe, Pekla, zamenjave pisank, ognja v vasi, kazni. Nikoli niso vedeli, kdaj bodo katero stvar naredili

prav ali narobe. Spoznal sem, da se ne bojim nekaterih ljudi in krajev samo jaz. Tako kot se je mali Voranc bal Pekla, ki mu je bil grozen, neznan in strašljiv kraj, tako sem se bal tudi jaz parklja. Prežih je imel strogega očeta in mater, živel je v drugačnih časih, kot so danes. Moja mama ni tako stroga in huda, zato sem vedel, da me bo ščitila tudi v tem primeru. Ugotovil sem, da se vsi nečesa bojimo. Nekateri neznanih ljudi, drugi krajev ali česa drugega. **Ne govorijo zastonj, da ima strah velike oči, znotraj je votel, zunaj ga pa nič ni.**

Tim Rezar Rat

Tia Kotnik Jauk, 9. b

STRAŠLJIVO SREČANJE S KAČO

Z deskami smo se spuščali po reki Savinji. Spustila sem se in ob poti zagledala kačo. Hitro sem skočila iz vode.

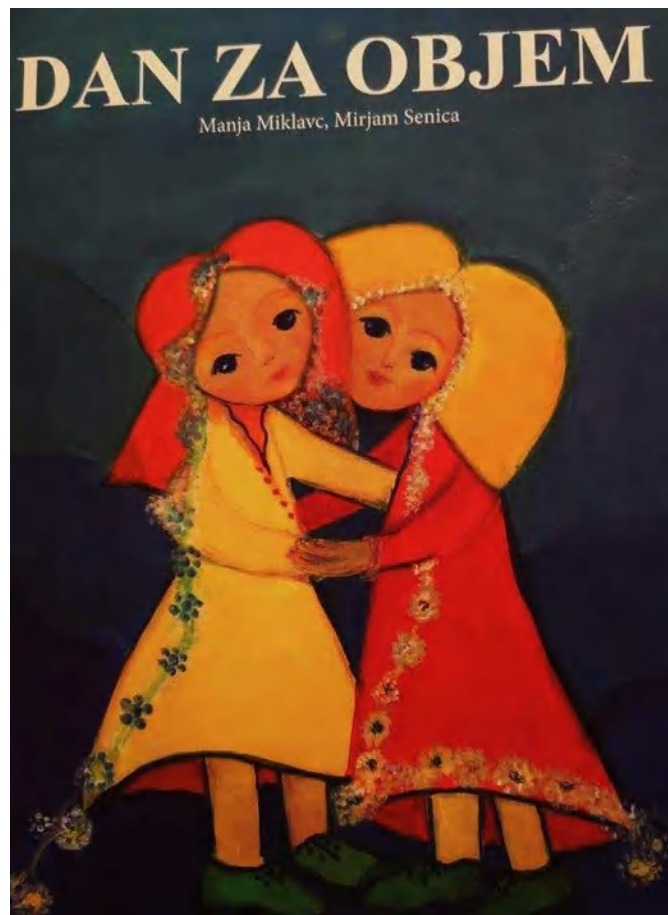
Kač se bojim že od majhnega. Videti jih ne morem niti na daleč, ta pa je plavala zraven mene. Groza in strah, otrpnila sem. Nisem vedela, kam naj se obrnem, kaj naj naredim. Prebledela sem, iz sebe nisem spravila glasu. Stiskalo me je v grlu, mižala sem, nikogar nisem slišala. Šele čez nekaj minut sem zakričala. Ata je klical, naj pridem iz vode, jaz pa se še vedno nisem mogla in upala premakniti. Prišel je po mene in me odnesel na kopno. Objela sem ga, jokala, trepetala, se smejala in spet jokala. Od takrat je moj strah pred kačami samo še večji. Želim si ga premagati, saj me je vedno strah v gozdu, v gorah in ob rekah. Samo gledam, kje bo kaj prilezlo. **Če bi strah premagala, bi bila srečna in kamen bi se mi odvalil od srca.**

Pisatelj Prežihov Voranc je v svojih zgodbicah večkrat pisal o svojih strahovih in o strahovih drugih. To čustvo je najbolj izpostavil v črtici Solzice. Njegov največji bav bav je bila globača Pekel, kjer je bilo mračno, temno in strašljivo. Strah je premagal, saj je bila njegova želja, da osreči mater in ji nabere solzice, večja od strahu.

Pisateljeva doživetja in njegovo življenje se precej razlikujeta od mojega. On je težje živel, bil je pastir, veliko je moral delati. Njegov oče je bil zelo strog, morali so ga ubogati, sicer je sledila kazen ali kaj hujšega. Sama živim dosti bolj brezskrbno življenje.

Tiara Fortek

POŠLJIMO NASMEH je bila letošnja akcija pisanja in zbiranja lepih misli, želja, pisem ... za starostnike. Objavljamo drobce in vsem **PODARJAMO OBJEM**.

Dragi in spoštovani!

Korona virus vam je uničil priložnosti, da bi se videvali s svojimi domačimi. Verjemite, vaši najbližji na vsakem koraku mislijo na vas in komaj čakajo, da se bo virus poslovil. Takrat vas bodo spet objeli.

Ampak pravijo: »V vsaki hudi reči se najde kaj dobrega.« Zdaj se bodo ljudje naučili, da se je treba v življenju razumeti, si pomagati in prišel bo čas, ko bomo spet skupaj praznovali in se veselili. Takrat bo v naše in vaše življenje spet posijalo sonce.

Nasmehnite se, spomnite se lepih trenutkov iz svoje preteklosti, zapojte ... Z vami je Slovenija.

Erika Volker, 7. a

Pozdravljeni, prijatelji!

Vedite, da niste sami. V teh časih je vsakomur od nas težko. Trudimo se po svojih najboljših močeh, da bi zajezili okužbo Covida-19. Ampak tudi med epidemijo smo lahko dobre volje. Če se počutite osamljeno, se spomnite lepih trenutkov s svojimi bližnjimi, prelistajte kakšno zanimivo knjigo ali revijo, preberite ali poslušajte pesem, rešujte križanke ali miselne uganke, da razmigate možgančke, razmigajte telo (če lahko), rišite in ustvarjajte. Nikoli niste in ne boste sami.

Voranc Ogris, 6. a

SREČA je nekaj nežnega, SREČA je nekaj svetlega, SREČA je nekaj, kar nas osrečuje. SREČA ste vi in vaši bližnji, ki vas imajo radi. V vsaki temi se najde luč in vsi jo bomo našli. Nikoli nismo sami.

Špela Spanžel, 6. b

Lep je svet,
v sonce odet.
Lepa je luna,
ki sije
in nam spanec nalije.
Lepa je noč,
ki naši duši poda moč,
da jutra vidimo kot lep svet,
ki je v sonce odet.

Neža Kovačec, 7. a

Želim si, da na svetu ne bi bilo lačnih ust, žalostnih in nesrečnih ljudi. Ko bom velika, bom poskusila spremeniti svet in ne bom se predala, poskušala bom znova in znova. Kaj si pa vi želite? Nikoli ni prepozno za kakšno skrito željo. Pošiljam vam svoj nasmehek za vsak dan v letu in vsako minuto v uri. Naj bo to začetek poti k izpolnjenim sanjam. Dajte, nasmejte se še vi.

Špela Preglav, 8. a

Tvoji bližnji so prijazni kot ti,
ti si takšen kot oni in oni so takšni kot ti,
zato še malo in se boste
zopet videli in objeli.

Neža Ferk, 8. b

DELIMO NASMEHE

Ko vas prebudijo nežni in topli žarki ali pa hrupen in nemiren dež, ozrite se okoli in ugotovili boste, da niste sami, kajti **vsi vam stojimo ob strani, saj smo na nek način vsi enaki, vsi smo ljudje. Pomagati si moramo, stati drug drugemu ob strani. Kljub oviram ostanimo srečni. Podarimo nasmehek in nekemu polepšajmo dan.**

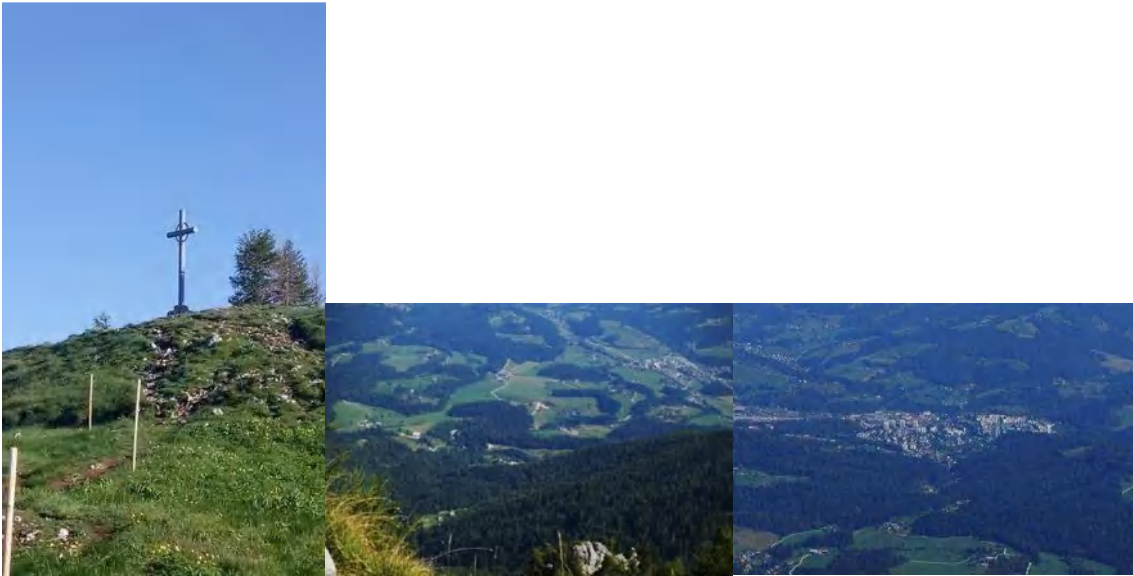
Špela Preglav, 8. a

Neža Ferk, 8. b

Prazniki so pred vrati.
Vsi smo že na trnih,
morda za darilo bodo copati.
Lahko podarimo samo lepo misel,
željo ali sporočilo,
tudi to je lahko prav lepo in posebno darilo.

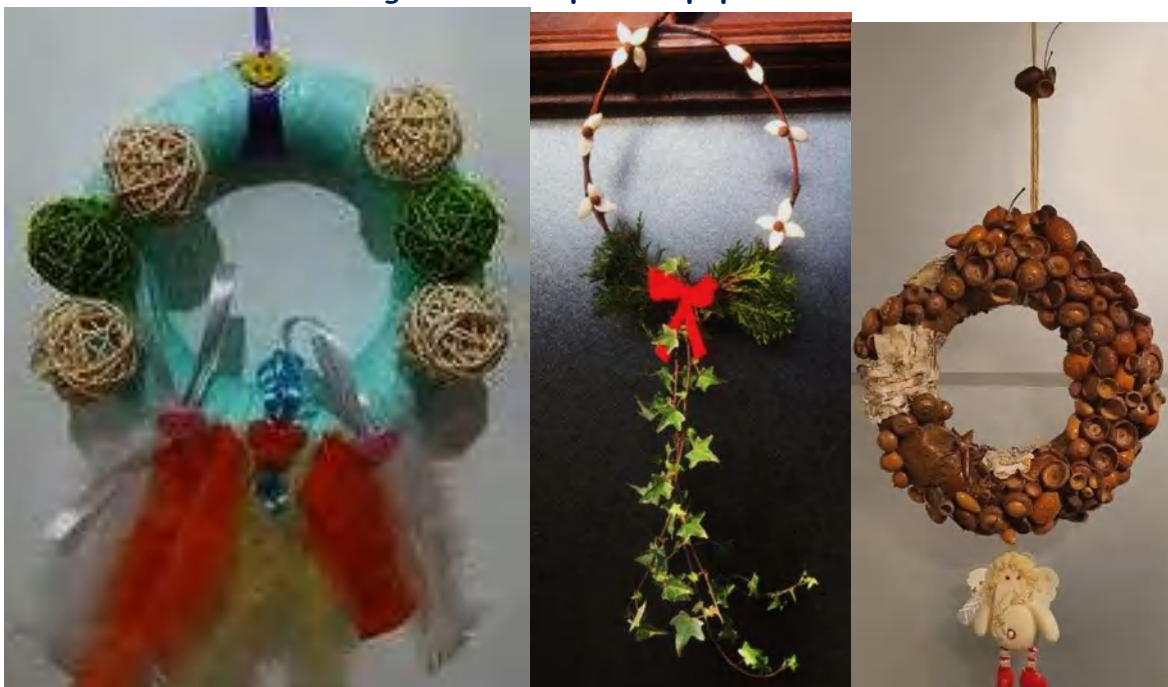
Neža Kovačec, 7. a

Tia Kotnik Jauk, 9. b

29. 11., PRVA ADVENTNA NEDELJA

Venčki so okrogli in **KROG** pomeni popolnost in večnost.

Sredi zime vliva zimzeleni venec s svojo zeleno barvo upanje, da bo sonce kmalu pregnalo temo, da se bodo dnevi spet začeli daljšati, zemlja pa ozelenela.

Barva sveč na adventnem vencu je praviloma vijolična. Simbolika vijolične barve predstavlja upanje.

Rdeča barva sveč verjetno simbolizira ljubezen.

4 sveče imajo posebno simboliko: **strani neba** (sever, jug, vzhod, zahod).

4 sveče imajo posebno simboliko: **4 letne čase** (pomlad, poletje, jesen, zimo).

4 sveče imajo posebno simboliko: **4 obdobja** (otročtvo, mladost, zrelost, starost).

4 sveče imajo posebno simboliko: **4 pojme** (upanje, mir, veselje, ljubezen).

Učenci in učiteljica ŠNO

SVETOVNI DAN BOJA PROTI AIDSU (1. DECEMBER)

**SVETOVNI DAN
BOJA PROTI AIDSU
(1. december)**

PRIPRAVILA: Erika Volker (7. a)
MENTORICA: Martina Popič

<http://voranc.splet.arnes.si/files/2020/11/SVETOVNI-DAN-BOJA-PROTI-AIDSU.mp4>

Prvega decembra obeležujemo svetovni dan boja proti aidsu. Na ta dan si nadenemo rdeče pentlje kot univerzalni simbol osveščanja o nevarnosti AIDS-a.

»Zakaj pa je potrebno bolezni posvetiti poseben dan?« se morda kdo sprašuje. Prvič je postal ta datum pomemben leta 1988, ko ga je Svetovna zdravstvena organizacija razglasila za svetovni dan boja proti aidsu. To je dan, na katerega lahko pokažemo našo podporo osebam, ki živijo s HIV-om, in se spomnimo na vse, ki so zaradi aidsa umrli.

Kaj pa sploh je AIDS?

Je končna faza okužbe s HIV - z virusom človekove zmanjšane odpornosti. Virus napada celice imunskega sistema in počasi slabi obrambno sposobnost telesa. Posledica je oslavljen imunski sistem, zato so osebe bolj dovzetne za različne druge okužbe.

Število oseb, ki živijo s HIV, se povečuje tako v svetu kot tudi v Sloveniji, kjer sicer še vedno živi manj kot ena HIV pozitivna oseba na 1000 prebivalcev. Okužba z virusom HIV oziroma bolezen AIDS je še vedno neozdravljiva, vendar imajo okuženi ob zgodnji diagnozi in zdravljenju daljše ter bolj kvalitetno življenje.

Ljudi moramo opolnomočiti za preprečevanje okužbe; tako bodo najboljše zaščitili svoje zdravje in zdravje najbližjih.

Rdeča pentlja je svetovni simbol boja proti aidsu. Kdor nosi rdečo pentljo, se zaveda prisotnosti aidsa in kaže solidarnost z okuženimi. Nekateri jo imajo pripeto ves čas, 1. december pa je priložnost, da si jo pripnemo vsi.

PRIPRAVILA: Erika Volker, 7. a

2. december - ZAPADEL JE PRVI SNEG

** ZIMSKI ČAS **

Zima prihaja starši, se je ne veselijo, otroci pa komaj čakajo, da gredo ven na sankanje, smučanje, drsanje, da naredijo snežake in snežne angelčke. Ko je zunaj hladno, si vzamemo čas in beremo knjige, nekateri šivamo gobeline in praznično krasimo svoja stanovanja. Preprosto, preživimo več časa z družino.

Patricija Repas Kričej, 8. a

Monika Cehner, 7. b

Merisa Husić, 8. b

Neža Ferk, 8. b

Četrtek, 3. december, NARAVOSLOVNI DAN - VZGOJA ZA ZDRAVJE

Učenci 9. razreda smo imeli organizirano spletno predavanje o bolezni Covid-19 ter spolni vzgoji. Gospa Aleksandra Horvat nam je razložila, kako se moramo obnašati, da se čim bolj zaščitimo pred korona virusom. Razložila nam je tudi, kako se zaščitimo pred spolno prenosljivimi boleznimi ter kako se v tem obdobju odraščanja spreminjamo.

Amela Čeliković, 9. b

Zdravstveno predavanje je tokrat potekalo preko Zooma. Prvi del se je navezoval na korona krizo, v drugem delu pa smo se pogovarjali o naših telesnih in vedenjskih spremembah ter spolnem dozorevanju v času pubertete.

Zara Kumer, 9. b

Patricija Repas Kričej, 8. a

3. decembra - Ta veseli dan kulture

https://www.youtube.com/watch?v=1jIExTWYLPg&feature=emb_title,

zato smo v torek, 1. 12. 2020, **KULTURNI DAN** na daljavo za učence od 6. do 9. razreda.

Ogledali smo si slovenski film **POJDI Z MANO**. Ponujal je izhodišča za pogovor o medsebojnih odnosih glavnih likov, predsodkih pred podeželskim življenjem, zaznamovanosti zaradi družine in vlogi tehnologije v današnjem svetu.

Preberite, kaj menijo posamezniki o filmu, ki so si ga ogledali. Najbolj pa si je večina dala duška s svojo domišljijo. Objavljamo izbor sestavkov, ki so nam jih poslali učenci v natipkani obliki.

Pri filmu me je motilo to, da je prikazano resnično življenje, so v ospredju logične življenjske situacije, mladi pa jih še vedno niso sposobni rešiti.

Aljaž Krivograd, 9. b

Če bi se sama znašla v takšni ali podobni situaciji, bi se mi zmešalo, saj sem bolj strahopetne narave.

Eva Šteharnik, 9. b

DOMIŠLJIJSKE ZGODBE, ki so se porodile v glavah naših učencev in učenk.

STRAŠLJIVO TABORJENJE

Nekega vročega poletnega dne sva se jaz in Tina odpravili taborit na jaso ob robu gozda. Ko se je stemnilo, sva zaslišali čudne glasove in se skrili v šotor. Prižgali sva svetilke. Potem sva jih ugasnili, ker je zvok prihajal vedno bliže in sva mislili, da prihaja k nama. Zato sva vso noč bedeli. Zjutraj sva videli živalske stopinje in ene nisva prepoznali. Ni bila ne človeška in ne živalska. Vsaka si je izdelala svoje orožje. Ker sva v bližini videli kup smeti, sva si z vrvjo na palico privezali žeblice. Z orožjem sva sledili neznanim stopinjam. Hodili sva polno uro in prišli do jam. Ugotovili sva, da je bil tisti čuden zvok veter v jamah, stopinje pa so bile vejice, listje in lubje, ki jih je veter nosil sem ter tja. Končno naju ni bilo več strah. Nato sva se odpravili domov. Ko sva prišli domov, sva si oddahnili in kamen se nama je odvalil od srca, da sva rešeni. Tega taborjenja ne bova nikoli pozabili.

Žana Ranc, 6. a

POBEG

Bil je lep sončen dan in s prijatelji smo se odpravili na izlet. Spakirali smo nahrbtnike in se podali na pot proti gozdu. Pot je bila dolga. Peljali smo se z vlakom do vasi in iz vasi smo se naprej peš odpravili v gozd, ki je bil še povsem nedotaknjen. Našli smo si primeren prostor za spanje in si postavili šotor. Postajalo je temno in tudi utrujeni smo bili, zato smo si zanetili ogenj ter si spekli jabolka, ki smo jih našli na poti. Vse je bilo v najlepšem redu. Bili smo zaspani in zmenili smo se, da bomo imeli nočne izmene za straženje tabora. Najprej smo na stražo postavili Jakoba in Metko. Medtem ko smo ostali spali, sta onadva izmučeno stražila. Kar naenkrat sta zaslišala nekakšne zvoke in nas nemudoma zbudila. Skupaj smo pogledali okolico našega tabora, a ni bilo ničesar sumljivega. Nato sva bili na vrsti za straženje jaz in Janja. Tudi midve sva zaslišali zvoke in se odločili sami pregledati okolico. Za drevesom sva zagledali visoko črno postavo. Ustrašili sva se in zbežali nazaj v tabor. Zbudili sva vse ostale in skupaj smo se odločili pogledati, kaj naju je prestrašilo. Ko smo se približali drevesu, je senca izginila tako kot tudi naše stvari. Ostal nam je le šotor. Zelo nas je zaskrbelo. Začelo je deževati, zato smo se odločili, da bomo vsi skupaj noč preživeli v šotoru in se zjutraj odpravili naprej. Ponoči je nehalo deževati in lahko smo se odpravili poiskati pot do vasi. Na poti smo počasi našli naše stvari eno za drugo. Po nekaj urah naporne hoje smo končno prispeli do vasi. Poklicali smo starše in se odpravili domov. Na poti domov smo jim povedali, kaj se je zgodilo. Bili smo lačni,

zaspani in izmučeni, zato smo se vsi najedli in odpravili spat. Od takrat naprej ne grem več sama v gozd.

Špela Spanžel, 6. b

Neža Ferk, 8. b

MOJA PUSTOLOVSKA ZGODBA

Nekega dne smo se s prijateljicami odpravile na Uršljo goro. Bilo je zelo lepo vreme, kar naenkrat pa se je sonce skrilo in začelo je deževati ter grmeti. Strele so švigale okoli nas, me pa smo bile vedno bolj prestrašene. Začele smo teči, da bi čim prej prišle do koč, vendar smo v naglici zgrešile pot in se izgubile. Tavale smo po gozdu in iskale pot, poklicati pa nismo mogle, ker nismo imele signala. Prispale smo do neke jame, kjer smo morale prestrašene prenočiti. Poslušale smo, kako tulijo volkovi in upale, da nas ne najdejo. Spale nismo celo noč, saj je ves čas nekaj pokalo, zato smo komaj čakale jutro. Končno se je pokazal dan, ki je bil zelo sončen. Bile smo vesele, da se ponoči ni kaj zgodilo in se odpravile proti koči. Vendar še vedno nismo vedele, kam naj gremo. Na srečo smo srečale neke pohodnike, ki so nas prijazno pospremili do koč. Tam smo srečne, da se je vse dobro končalo, popile čaj in pojedle jabolčni zavitek, nato pa se skupaj s pohodniki vrnile v dolino.

Alja Kališnik, 6. b

Patricija Repas Kričej, 8. a

Monika Cehner, 7. b

S KOLESOM

Neko popoldne smo se s prijateljicami dogovorile, da se gremo vozit s kolesi.

Ob tretji uri smo bile dogovorjene pri Katji. Vzela sem svoj nahrbtnik, vanj dala vodo in prigrizke ter rezervna oblačila. Ko smo bile vse zbrane, smo se odpeljale po gozdni poti proti Košenjaku. Po nekaj postankih smo prispale na cilj. V senci pod drevesom smo si pognile deko in si odpočile. Iz nahrbtnika smo vzele hrano in jo pojedle. Nato smo se igrale družabne igre. Dan je hitro mineval in že je zahajalo sonce. Pospravile smo za seboj in se spustile v dolino. Nekje na pol poti je Nina zapeljala na oster kamen in si predrila pnevmatiko na kolesu. Grdo je padla. Vse smo bile prestrašene. Imela je praske po nogi in tožila je, da jo boli roka. Ker smo vedele, da poti ne bomo mogle nadaljevati, smo se odločile, da bomo prenočile v gozdu. Nedaleč stran je bila zapuščena kočica, brez oken in s preluknjano streho. Bila je grozna in dolga noč.

Ko se je zdanilo, sem odhitela po pomoč do najbližje kmetije. Od tam so poklicali naše starše, ki so razburjeni prišli po nas. Izkazalo se je, da je Nina imela zlom roke. Nismo si želele, da bi se naš izlet končal tako, zato ga bomo ponovile.

Eva Prilasnik, 6. c

STRAŠLJIVO KOLESARJENJE Z BRATOM

Včeraj sva se z bratom dogovorila, da greva kolesarit okoli Brdinj. Vedela sva, da je pred nama dolga pot in da si morava pripraviti vse potrebno. Ker sem moral zapreti psičko, da naju ne bi spremljala, sem Ožbiju naročil, da naj v nahrbtnik spravi pijačo, obliže in telefon.

Pograbila sva nahrbtnik in s čeladami na glavah zajahala najini kolesi. Pot v hrib je bila naporna. Na vrhu sva se ustavila in si privoščila počitek in pijačo. Zaslišala sva šumenje v gozdu, ki se je vedno bolj približevalo. Kolikor hitro sva zmogla, sva se povzpela na kolesi. Pedala sva poganjala, kolikor so nama dajale moči. Čez dober kilometer sva vsa zadihana obstala. Komaj sva prišla do sape, že se je ponovno pojavilo šumenje. Stegnil sem se po telefon v nahrbtnik, da bi poklical starše, a telefona ni bilo. Odhitela sva do najbližje hiše in pozvonila. Odprli so nama prijazni ljudje. Razložila sva jim, kaj se je zgodilo. Ponudili so nama čaj in najboljše pecivo, kar sem ga kdaj koli jedel. Rekli so, da je za šumenje kriv veter. Ko sva si oddahnila, sva v strahu nadaljevala najino pot proti domu. Zopet je zašumelo. Iz grma je skočil naš maček Jerry, ki se večkrat skrivaj odpravi na pohod za nami.

Ko sva prispela domov, sva staršem povedala, kaj se nama je pripetilo. Tako strah, kot me je bilo takrat, me še ni bilo. Naslednjič bom zagotovo sam pripravil nahrbtnik.

Tevž Slatinšek, 7. b

Monika Cehner, 7. b

S prijateljico Tinkaro sva se ranega petkovega jutra odpravili na že zelo dolgo načrtovan izlet do jezera blizu hotela, kjer sva bili na počitnicah. S sabo nisva imeli kaj drugega kot nahrbtnik, v katerega sva dali vodo, sendvič in piškote. Imeli sva tudi telefon, vžigalnik, odeji ter za vsak slučaj pipec.

Ko sva prišli do jezera, sva se usedli ter malo poklepetali. Ker je bilo napovedano lepo vreme, sva se po gozdu, kjer je bilo jezero, odpravili proti bližnji gori. Hodili sva kar lep čas - uro, dve, tri, nato že štiri. Prišli sva na klančino, od koder je bil čudovit pogled na dolino. Ker se je dan počasi prebujal, sva želeli priti še na drugo stran hriba. Hodili sva počasi, da sva lahko opazovali razgiban svet okoli naju. Ko sva prišli na vrh, sva se usedli na tla ter poslikali dolino na drugi strani. Nato sva se najedli in se odpravili v dolino, ki sva jo prej opazovali s hriba. Pot je peljala skozi borov gozd, a začela se je vleči in ni je bilo konca ne kraja.

Temnilo se je že. Ker sva vedeli, da je pot pred nama še dolga, sva se ustavili in si pripravili zasilno zavetje, ki nama je bilo pri roki. Zakurili sva si ogenj in ob klepetanju zabavali druga drugo. Signala visoko v gorah ni bilo, zato nisva mogli poklicati domov. Malce naju je bilo strah, a sva vseeno preživeli noč, saj sva na srečo imeli s sabo vse potrebno.

Zjutraj sva začeli iskati pravo pot, a je nisva našli. Začelo naju je skrbeti, saj nisva vedeli, kod in kam. Spet sva se ustavili in prespali noč. Naslednjega jutra sva zaslišali in zagledali skupino ljudi, ki so nama prišli nasproti. Vprašali sva, če slučajno vedo, kje je

koča Jagoda. Odgovorili so, da na koncu levega hribčka. Od srca sva se jim zahvalili. Varno sva se vrnila do hotela, kjer sva prebivali.

Manca Janko, 7. b

Neža Ferk, 8. b

MOJA PUSTOLOVSKA ZGODBA

Nekega večera smo si z bratcem pripovedovali strašne pustolovske zgodbe. Hoteli smo se izgubiti v gozdu, ker se nam je zdelo zanimivo. Bil pa je že čas za spanje. Onadva sta zaspala, a jaz nisem mogla. Slišala sem mamico in očka, ko sta rekla, da bomo naslednji dan šli nekam na pohod. Nato sem končno zatisnila oči.

Naslednji dan smo se zbudili in mama ter očka sta že imela pripravljene nahrbtnike. Najedli smo se, primerno oblekli, se usedli v avto in se odpeljali dogodivščinam naproti. Oddaljevali smo se od hiše in ravno pravi čas sem se spomnila, da je moj telefon še doma. Očka je obstal, obrnil avto in zapeljal nazaj do hiše. Med potjo sta bila moja bratca kot vsakič zelo tečna. Mamo sem vprašala, kam gremo in odgovorila je, da gremo mimo gozda do kočice Jelen. Ko smo mi trije (jaz in moja bratca) slišali besedo gozd, so se nam zasvetile oči.

Vožnja je bila dolga. Končno smo prispeli. Mamo in očka smo začeli spraševati, kako dolgo bomo hodili, ali je pot naporna, kako izgleda kočica Jelen ... Odgovorila sta le na prvo vprašanje in izvedela sem, da bomo hodili dve uri in pol. Pot po gozdu še ni bila shojena in se ni dobro videlo, kam vodi. Mama in očka sta hodila zelo počasi. Mi smo šli naprej. Prišli smo do odcepa. Izbrali smo levo pot, ker se je zdela pravilnejša. Nismo skrbeli, saj sem

imela zraven telefon. Hodili smo in hodili, dokler nismo postali lačni. Usedli smo se na bližnji hlod ter pojedli sendviče. Že nekaj časa smo sedeli in čakali starše, a nista prišla. Ustrašili smo se, da smo izbrali napačno pot. Poskušala sem poklicati očka, a ni šlo. Potem še mamo, a spet ni uspelo. Ni bilo signala. postalo nas je strah. Nismo vedeli, kaj naj. Kar naenkrat se je ulil dež. Stekli smo globlje v gozd, kjer so krošnje dreves zadržale dežne kapljice. Spomnila sem se, da v takem vremenu ni varno stati pod drevesom zaradi strel. Želeli smo se vrniti na potko, a je ni bilo. Iskali smo jo in iskali. Vsak je šel na svojo stran. Bratca sta preveč oddaljila od mene in nisem ju več videla niti slišala. Stala sem na mestu ter kričala: "Tijan, Tinej, kje staa?"

Nato se je naenkrat zjasnilo in čudežno sta se pojavila pred mano. Dogovorili smo se, da se ne ločimo več. Še nekaj časa smo tavalili po gozdu. Zagledali smo potko in stekli do nje. Ni bila prava, a na srečo nismo bili več sami, naleteli smo na sprehajalce, ki so bili namenjeni k isti koči kot mi. Skupaj smo prišli do cilja še pred temo. Tam sta nas vsa prestrašena čakala starša. Presrečni smo si skočili v objem. To, kar smo hoteli, se nam je zgodilo. A ni bilo tako zabavno, kot smo načrtovali.

Tiara Fortek, 7. b

Monika Cehner, 7. b

IZGUBLJENA

Bila sem doma, v toplem in svetlem domu, ko sem se odločila, da grem v mračno, oblačno, tiho, mirno noč z namenom, da odnesem smeti.

Prišla sem, jih odvrгла, a kar naenkrat je smrtno tišino presekalo skovikanje. Sova je poletela v gozd in jaz sem odšla za njo. Prišla sem v gozd, sova pa mi je izginila izpred oči, zato sem zašla predaleč. Nisem vedela, kam naj grem, ničesar se ni slišalo, niti tovarne. Ker ni bilo sonca ali zvezd, da bi se po njih orientirala, in je v temi vse izgledalo enako, sem se odločila, da grem naprej. Tako sem hodila in hodila. Nenadoma je zagrmelo, zabliskalo in se ulilo kot iz škafa. Potok v moji bližini je sunkovito naraščal, telefona pa nisem imela s seboj, da bi komu javila, kje sem in kaj se dogaja. Bila sem sama, šla sem naprej, a tokrat po klancu navzdol. Nenadoma mi je začela slediti senca, ki je bila večja od mene. Zdrvela sem navzdol, senca me je dohajala, bala sem se, da me bo prehitela. Po celem telesu me je oblival mrzel pot, nenadoma sem se spotaknila in padla. Stemnilo se mi pred očmi.

Ko sem bila spet pri zavesti, sem se najprej vprašala, kje sem in kaj se je zgodilo. Vstala sem. Že v naslednjem hipu sem dojela, da nisem sama. Le nekaj korakov stran od mene je ob ognju sedel fant z mokrimi, do ramen dolgimi svetlimi lasmi. Iz lesa je izrezoval nekakšno figurico. Opazil me je, zato me je pozdravil in jaz sem pozdravila njega. Vprašal me je, če sem lačna in povedal mi je, da ima samo krompir. Tudi on se je izgubil. Glas je imel nežen, sproščen, prijazen in nič kaj sramežljiv. Ko sem mu odvrnila, da sem res malo lačna, se mi je pri tem tresel glas. Fant, za katerega sem domnevala, da je mojih let, morda malo starejši, je nad ogenj postavil nekaj neolupljenih krompirjev. Ponudil mi je vodo. Natočil mi jo je iz meha in jaz sem jo na dušek spila. Medtem ko se je krompir pekel, sva se pogovarjala. Povedal mi je, da je bil v trgovini, kjer je kupil krompir, na poti domov pa se je izgubil, ko je zašel s poti. Ujel ga je dež in zato se je umaknil v votlino. Ko je šel po vejevje, da bi si zakuril, je zaslišal človeške glasove in ko je prišel bliže, me je zagledal. Dvignil me je, pobral vejevje, ki ga je nabral, zakuril in začel izrezovati figurico. Kmalu za tem sem prišla k zavesti. Pokazal mi je umetnino in povedal, da sem to jaz. V rokah sem držala srce.

Krompir je bil pečen. Ko sva se najedla, sva se ulegla vsak na eno stran ognjišča in zaspala. Zjutraj sem se zbudila in pred seboj zagledala lesen kipec s srcem v rokah, izdelan iz lipovine. Podaril mi ga je. Vprašala sem ga, koliko mu v povprečju vzame časa, da ga izdelava in katere oblike so lažje za izdelavo, katere težje. Odgovoril mi je, da mu je to delo v veselje in ne razmišlja, koliko časa vloži. Vprašal me je po imenu. Zaupala sem mu, da sem Neža. On pa mi je povedal, da je Max. V ognjišču je ostala le še žerjavica, zato sem dodala vejice in čez njih večje veje. Ko se je ogenj razplamtel, me je vprašal, kako vem, da je že žerjavica dovolj za ogenj in kako vem, da je treba dati najprej tanke in nato debelejše veje. Povedala sem mu, da imam izkušnje. Zanimalo ga je, če hodim k

tabornikom. Povedala sem mu, da ne, a da imamo na vikendu peč na drva. Olupila sem krompir in ga položila v ogenj, dodala tudi kakšno vejo. Čez čas sem porinila žepni nož v krompir. Ker je bil čist in je bil krompir mehak, sem vzela krompir ven, da sva ga skupaj pojedla.

Odšla sva iz votline, odpravila sva se skozi gozd poiskat pot domov. V votlini sva pustila samo ostanke ognjišča, vse ostalo sva vzela s seboj. Hodila in hodila sva. Tako je čas mineval in počasi se je dan spet prevesil v noč. Hodila sva po temi in naenkrat naju je začela zasledovati senca. Nisva se preveč prestrašila, a za vsak slučaj sva stopala hitreje. Senca se nama je približevala. Maxu sem rekla, naj ne tečeva, da se ne spotakneva, padeva in izgubiva zavesti, tako kot se mi je zgodilo dve noči nazaj. Tako je on izvedel razlog, zakaj me je našel brez zavesti ležati v gozdu. Trenutek po tem, ko sem to izgovorila do konca, me je potegnil s poti v velik in gost grm, skozi katerega se ne vidi. Senca je šla naprej. Oddahnila sva si. Tudi midva sva nadaljevala pot. Spet je začelo deževati, da sva bila mokra kot cucka. Zaradi dežja so izgledali moji rjavi lasje skoraj črni, njegovi blond lasje pa nežno rjavi. Naenkrat se je zjasnilo in zagledala sva vse zvezde tega sveta. Šele takrat sva se lahko orientirala s pomočjo zvezde severnice. Luna je bila polna in lepa, oba sva bila namenjena proti severovzhodu in tja sva tudi šla, saj je bil v tej smeri najin dom. Pogovarjala sva se in hodila, oblaki pa so se odmikali. Prispela sva v dolino, v mesto. Ugotovila sva, da živiva blizu, le nekaj minut hoje narazen sva. Naposled sva le prišla domov, se poslovila, si dopisovala preko sporočil po telefonu, se pogovarjala in se začela obiskovati. Postala sva pozornejša in pazljivejša, da se ne bi več izgubila.

Neža Ferk, 8. b

Ta domišljajska pripoved pa že malo diši po predprazničnih dneh, po srebrnih smrečicah.

SREBRNA JELKA

Dogajalo se je tri dni pred božičem. Skupina fantov in deklet iz tolpe Lobanja se je zbrala v svojem skrivnem kotičku na podstrešju zapuščene hiše v vasi. Imeli so skrivni sestanek. V načrtu so imeli krajo srebrne jelke, ki je rastle v bližnjem gozdu. Ta jelka je bila nekaj posebnega. Je večno mladostna, prelepa v vseh letnih časih. V gozdu je prava zvezda. Ukradli pa bi jo kar tako, za hec. Nepridiprave so srbeli prsti in želja po povzročitvi škode je bila velika. Morali so narediti dober plan. Legenda namreč pravi, da gozd straži veliko »gozdnih« stražarjev. Menda so kruti in neizprosni do vsiljivcev. Grozni Jurko je predlagal, da se dobijo ob štirih popoldan. Razdelili so si naloge, kjer je imela glavno besedo strašljiva Meta. Nič ne smejo spregledati. Če bi se jim kraja posrečila, bi se lahko hvalili, da so uspeli ukrasti in uničiti najlepšo drevo v gozdu. S tem bi postali v očeh drugih otrok še bolj hudobni in nesramni. Lahko bi jih ustražovali in bi grozili vsem okoli sebe. Vsi bi se jih bali. Že misel na to jim je narisala nasmehe na obraze.

Gozd pa je bil čaroben. Njegovi prebivalci so bili zavezniki. Hitro se je razširila novica, kaj pripravlja zloglasna tolpa. Med krošnjami dreves so jim pripravili presenečenje. Pretkani gozdni stražarji so ves dan čakali. Glavna stražarja, sivi volk Srečko in gozdni mišek Čili, sta pripravila zasedo. Le kdo je poznal gozd bolje od živali, ki so v njem živele. Srebrna smreka je bila njihov ponos, njihov dom, njihovo zatočišče. Pripravljenih je bilo tudi vseh ostalih 10.000 za boje izurjenih živali. Čili je hitro preveril vse pasti. V tistem trenutku pa so nekaj zavohali. Hitro so se postavili vsak na svoje mesto. Člani tolpe so prišli glasno, peli so grozne pesmi, sekali veje in praprot. Globoko v sebi jih je bilo strah, zato so ga z groznim vedenjem hoteli pregnati.

Tedaj pa se je zgodilo presenečenje. Gozdni stražarji oz. gozdne živali so pričele lesti iz vseh lukenj, padati z dreves. Pokale so pasti, kriki so zamenjali krohot. Mravlje so grizle, lisice so streljale s fračo, polhi so metali kopja, veverice ošiljene želode, medvedi so jih obmetavali z medenimi, lepljivimi kroglicami, ptice so se jim zaletavale v glave ... Bilo je grozljivo! Tekla je kri. Tolpa ni bila pripravljena na tako dobro organizirano stražo. Niso verjeli govoricam, niso verjeli legendi o tem gozdu, ki ne mara vsiljivcev. Nekaj časa so se še upirali in so poskušali zbežati, a so na koncu le obupali. Lahkomiselni vsiljivci so bili ujeti. Začelo se je zasliševanje. Grozni Jurko in strašljiva Meta sta se od groze polulala. Pogled na ogromne volkove čeljusti, na orjaške medvedove šape, oster detlov kljun - vse to je bilo preveč.

Živali so le zaščitile svoj dom. Ujetniki so jecljali. Prestrašena je bila celo Matilda, katere res nikoli še ni bilo česa strah. Lisica se je malo pošalila in ujetnikom zagrozila, da si jih bodo spekli za večerjo. Kradljivci so vidno pobledeli. Nato sta naprej stopila Srečko in Čili. Prestrašeni tolpi sta postavila pogoj. Nikoli več jih ne smejo videti v njihovem gozdu,

kaj šele v bližini srebrne jelke, ki je njihov ponos. Zagrozila sta, da drugič ne bodo več tako dobrosrčni. Fantje in dekleta so stekli domov. Nikomur niso povedali, kaj se jim je zgodilo. Poskrili so se po domovih. Takrat je bilo konec tolpe, konec ustrahovanja. Postali so pridni. Čeprav so jih včasih še zasrbeli prsti in so pomislili na kakšno lumparijo, jih je že mili vetrič iz gozda spomnil na lekcijo, ki so jo dobili od živali.

Srebrna jelka pa je še naprej stoji v gozdu in verjetno še dandanes žari ter nudi senco in zatočišče mnogim gozdnim živalim.

Živa Rizvič, 6. c

Marija Kričej, 8. a

S prijatelji smo šli v gozd nabirat črnice, čas je minil ob pogovoru in s smehom. Imeli smo se super. Pomikali smo se zmeraj dlje v gozd. Čas je bežal in začelo se je temniti. Odpravili smo se domov. Žal pa nismo več našli prave poti. Bilo je že temno kot v rogu. Telefonov nismo imeli, da bi lahko poklicali starše na pomoč. Zmeraj bolj nas je bilo strah. Kar naenkrat smo zaslišali neke čudne glasove in šumenje. Zgrabila nas je panika in smo začeli bežati. Bilo je grozljivo. Tako strah me že dolgo ni bilo. Med bežanjem smo izgubili črnice. Čez čas smo prišli do neke kočice, kjer je živel starejši možki. Bil je zelo prijazen in nam ponudil hrano in prenočišče. Zjutraj nam je pomagal, da smo našli pravo pot domov.

Larisa Belaj Potočnik, 8. a

Ob koncu 8. razreda smo jaz, Martin in Jure šli fotografirat za razstavo. Spomnil sem se odmaknjenih delov Soče in predlagal, da gremo tja. In smo šli.

Ne bom govoril, kako smo prišli tja, ampak smo prišli. Nato smo zaslišali plaz in se hitro umaknili. Ampak ko smo se vrnili, smo videli posledice plazu, ki je zasul celo dolino, čez kup pa nismo mogli. Torej smo bili ujeti. Tudi lačni smo. Nismo imeli telefonov ali katerega koli sredstva za klic. Zaspali smo pod previsno steno. Naslednji dan smo poskušali poiskati izhod. In res. Čez nekaj časa je Jure našel grapo, ki bi utegnila biti izhod. Splezali smo po njej. Nato pa šok: Martin je padel nazaj in si zvil gleženj, zato smo hitro opustili izhod. Čez 2 dneva so prišli trije turisti pogledat ta del Soče. Seveda so že hoteli nazaj pri plazu, ko so zaslišali klice na pomoč. Na srečo so bili to trije domačini, ki so takoj šli po pomoč. Čez 2 uri smo že bili na varnem, v avtomobilu, na poti domov.

Edina dobra stvar, ki smo jo odnesli iz te pustolovščine, je, da smo naredili nekaj zelo dobrih fotk. In zaradi teh smo zmagali na natečaju. In kaj je bilo za nagrado: ogled najbolj odmaknjenih delov Soče. Ne, samo šalim se.

Danes, po več letih, ko smo mi trije še vedno dobri prijatelji, se radi spomnimo te dogodivščine.

Luka Vetter, 8. b

Neža Ferk, 8. b

Nekega dne sva se z Meriso odločili, da bova šli kampirat v gozd. Pripravili sva si nahrbtnik in vanj dali hrano in pijačo. Vzeli sva tudi šotor. Zjutraj sva se odpravili, polni pričakovanj. Pešočili sva in našli gozdno jaso, za katero sva se odločili, da bova na njej prespali. Merisa je postavila šotor, medtem ko sem jaz šla iskat veje, da bi zakurili ogenj. Posedeli sva pred svojim ognjiščem, se najedli in opazovali pokrajino. Ko se je stemnilo, sem ugasnila ogenj in sva šli spat. Zjutraj sva se zbudili. Opazila sem, da so bile veje razmetane. Hitro sva vzeli stvari in šotor ter jo ucvrli od tam. Hodili sva debele tri ure. Ugotovili sva, da sva se izgubili. Poskušali sva poklicati starše s telefonom, ampak nama ni uspelo, ker ni bilo signala. Iznemada se je izza drevesa prikazal medved. Rekel je, naj se ga ne bojiva in povedal, da nama bo pokazal, kako priti iz gozda. Počasi sva mu sledili. Rešil naju je, da sva se zdravi vrnili v domači kraj.

Rebeka Vogrin Ferk, 8. b

PUSTOLOVŠČINA V GOZDU

Nekega dne sem se odpravila v gozd. Bilo je že zelo temno. Šla se sama, saj nihče ni hotel z mano. Ker gozda nisem poznala dobro, sem se izgubila. Kar nekaj časa sem tavalala sem in tja, nato pa sem se odločila, da se bom ustavila in poklicala starše. Ker ni bilo signala, sem se usedla na tla in čakala na pomoč. Starši so kar hitro opazili, da me že dolgo ni, zato so me šli iskat. Ker je bila že noč in je postalo temno, sem zaspala. Zjutraj sem se zbudila v neznani koči. Ko sem pogledala naokrog, sem opazila, da na stolu ob peči sedi neznani dedek. Hitro sem skočila s postelje ter stekla proti vratom, tam pa me je ustavil in rekel, da je vse v redu in mi bo pomagal najti pot iz gozda. Odpravila sva se po stezici. Prišla sva na jaso, tam pa sem zagledala starše. Hitro sem stekla k njim in skupaj smo se vrnili domov. Iz tega sem se naučila, da v gozdu nisi nikoli sam in da moraš paziti, saj se lahko hitro izgubiš.

Ana Ramšak, 8. b

KAMPIRANJE

Bilo je konec počitnic. Jaz in sošolci smo se odpravili kampirat. Odšli smo do kočice in si postavili šotor. Zakurili smo si ogenj, ker se je že nočilo. Rabili smo še veliko palic. Odšli smo v gozd. Bilo je zelo temno. Pihal je močan veter in je zelo šumelo. Bilo nas je strah. Naenkrat smo zagledali temno postavo. Nismo točno vedeli, kaj je. Mislili smo, da je medved, ampak nas ni napadel. Začeli smo bežati. Tekli smo v parih. Jaz sem bil skupaj z Janezom. Hitro sva tekla in Janez se je spotaknil. Pomagal sem mu vstati in mu rekel, da naj bolj pazi. Tekla sva naprej in bila na robu pred luknjo in Janez se je spotaknil in padel noter. Hotel sem teči naprej, a sem mu vseeno pomagal. Dvignil sem ga in ga nosil do kočice. Tam so naju že vsi čakali. Poklicali smo Janezovo mamo, ki je s kombijem prišla po nas. Janez je hitro ozdravel, mi pa ne bomo šli več kampirat.

Nik Geč, 8. b

IZGUBLJENI NA STROJNI

Nekega dne smo na zimskem taboru v Strojni imeli orientacijo. Naša skupina je štela pet ljudi, starosti med 12 in 14. Šli smo po poti proti severu, kajti tako nam je kazal zemljevid. A ker smo bili še neizkušeni v orientiranju, smo se kmalu izgubili. To ne bi bil takšen problem, če bi bil še dan, a to je bil nočni pohod in mi smo se izgubili ob enajstih zvečer. Nekaj časa smo tavalali sem in tja po gozdu, dokler nismo prišli na jaso, kjer je stala hiša. Potrkali smo. Na srečo je bil nekdo še buden in ven je prišla starejša gospa ter nas po nemško vprašala, kaj je narobe in zakaj smo tukaj. Ja, po nesreči smo šli čez mejo in pristali v Avstriji. No, na srečo je ena izmed nas znala še kar veliko nemščine in povedala,

kaj se je zgodilo. Povedala je telefonsko našega vodje, ki se je čez pol ure pripeljal po nas. Srečno smo se vrnili v tabor.

Aljaž Krivograd, 9. b

Neža Ferk s snežakom

IZGUBLJENI V GOZDU

Nekega dne sem se odločil raziskovati bližnji gozd. S sabo sem vzel dva prijatelja. Sledili smo gozdni potki, ki nas je vodila do manjše kočice. Od zunaj se je zdelo, kot da je kočica zapuščena. Naredili smo par korakov naprej in opazili sveže pokošeno travo. Dobili smo idejo, da kočica ni zapuščena. Obrnili smo se in nadaljevali pot po potki. Po kakšni uri se je potka končala. Nismo imeli ideje, kam iti. Odločili smo se, da bomo nadaljevali pohod skozi gozd brez kakršne koli potke. Mislili smo, da se lahko orientiramo nazaj brez težav. Nadaljevali smo z raziskovanjem gozda. Našli smo par štorov in se posedli po njih. Iz naših nahrbtnikov smo vzeli hrano in pijačo. Vse je bilo mirno, dokler nismo slišali stopicljanja. Sprva smo mislili, da je le sprehajalec, ampak pritajena hoja je postajala glasnejša in hitrejša. Hrano in pijačo smo pospravili nazaj v nahrbtnike in nadaljevali pot. Spet smo slišali, da nekdo hodi. Bili smo prepričani, da je začel teči. Od strahu smo se zapodili v drugo smer. Po kakšni minuti nismo več ničesar slišali, ampak smo vseeno spet tekli kot nori. Ko smo se ustavili, smo šele ugotovili, da smo se izgubili. Še slabše, postajalo je vse temneje. Morali bomo hitro najti pot domov, sicer bomo ostali v gozdu z norcem, ki nas je lovil. Hodili smo v eno smer, nismo našli poti iz gozda. Zagledali smo hrib in na njem cesto. Začeli smo slediti cesti in našli manjšo vas. Prosili smo za telefon. Poklicali smo policijo in odpeljali so nas domov.

Klemen Podgoršek, 9. b

Lena Gerdej, 8. a

V nedeljo, 6. 12., smo praznovali 2. adventno nedeljo. Zdaj adventni venec že krasita dve prižgani sveči. Še dve moramo prižgati, da bomo pričali veselemu božičnemu dogodku.

Erika Volker, 7. a

Špela Spanžel, 6. b

Sreda, 9. 12., ŠPORTNI DAN

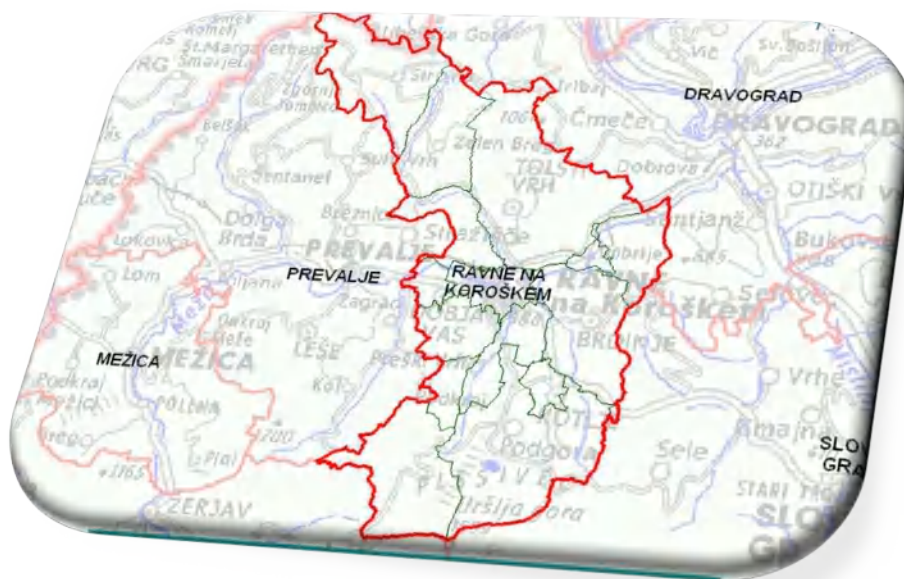
Učenci so poskusili osvojiti vsaj 2 okoliška vrha oz. znamenitosti v enem dnevu.

Nekateri so nam poslali „selfi“. Pot so lahko opravili z družino oz. v družbi članov istega gospodinjstva, saj še vedno veljajo omejitve zbiranja.

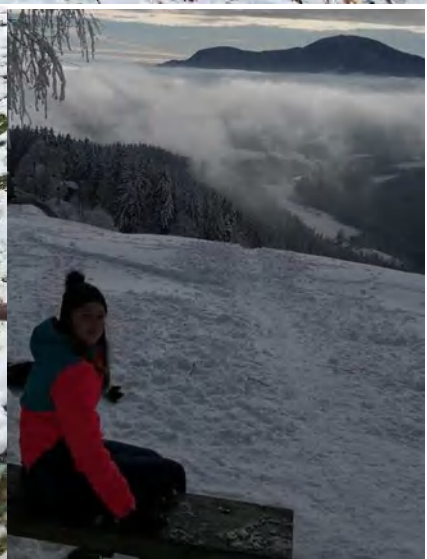
Upamo, da so vsi doživeli sproščen pohod.

Fotografije so zbrane v albumu na povezavi: <https://photos.app.goo.gl/CqARQU6c8pdVff9i9>.

Objavljamo utrinke poti ...

DOBRODELNOST MLADIH ZA MLADE

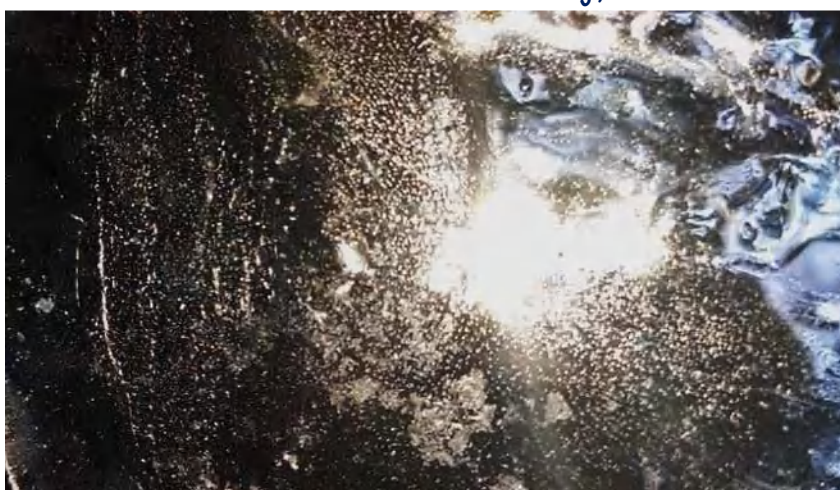
<https://www.mojaobcina.si/ravne-na-koroskem/novice/mladi/dobrodelnost-mladih-za-mlade.html?MLS54cdf2cb4d09e903fe8eb0400dd9cb65>

Mnogi naši učenci so sodelovali tudi na dobrodelnem Miklavževem teku.

Lena Gerdej, 8. a

Neža Ferk, 8. b

Četrtek, 10. 12., 2. roditeljski sestanek: UČENJE SAMOSTOJNOSTI IN ODGOVORNOSTI

RAZMIŠLJANJA STARŠEV PO PREDAVANJU

- Samostojnosti in odgovornosti je potrebno naučiti otroke že zelo zgodaj.
- Predavanje je bilo koristno za nas starše, ampak sem oz. smo pričakovali več informacij, vezanih na naše najstnike.
- Nasveti vedno pridejo prav.
- Na napakah se učimo. Strinjam se, da si morajo otroci pridobiti izkušnje in da se tako učijo za življenje.
- Morajo se naučiti reševati probleme in jih znati čim boljše rešiti.
- Moramo jih spodbujati, četudi jim kdaj ne uspe.
- Verjemimo v mlade in zmogli bodo.
- Naj nam bo mar zanje, s čustvi dosežemo več.
- Upoštevajmo jih in bodo uspešnejši.

Neža Ferk, 8. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Pri predmetu Naravoslovje smo bili postavljeni pred poseben izziv. Izdelati smo morali model celice. Sprva se je zdela naloga zelo zahtevna in nemogoča. Odločiti se je bilo potrebno in izbrati eno izmed štirih vrst celic. Na izbiro smo imeli bakterijsko, živalsko, rastlinsko in glivno. Po razpravljanju z mamo o načinu izdelave izdelka sem se odločil izdelati bakterijsko celico.

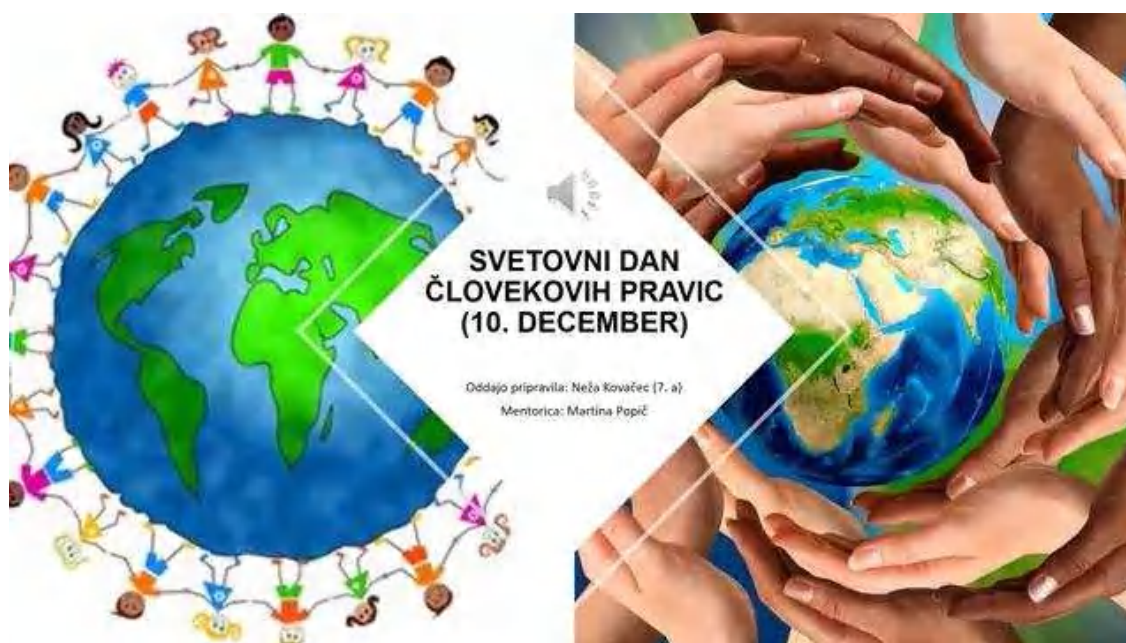
Do končnega izdelka sem prišel v nekaj dneh, saj se je bilo treba izdelka lotiti postopoma. Za izdelavo sem potreboval kar nekaj ur. Najprej sem moral skaširati kalup in ga pustiti sušiti, šele nato sem lahko nadaljeval z delom. Uporabil sem material, ki smo ga imeli doma in nastala je čisto moja bakterijska celica.

Tevž Slatinšek, 7. b

10. december - SVETOVNI DAN ČLOVEKOVIH PRAVIC

https://drive.google.com/file/d/1WSmlrjyo6PwPZ6pWeZbIA_pvUA24TOA/view

Vsako leto 10. decembra obeležujemo svetovni dan človekovih pravic. Na ta dan je Generalna skupščina Združenih narodov v Parizu tri leta po koncu 2. svetovne vojne sprejela Splošno deklaracijo človekovih pravic, ki priznava vsakemu človeku enake in neodtujljive pravice, ne glede na barvo kože, spol, nacionalno ali etnično pripadnost, jezik, vero ali katero koli drugo osebno okoliščino. Človekove pravice vključujejo pravico do življenja, svobode, življenja v miru, svobodo mišljenja in izražanja, pravico do dela in izobraževanja, svobodo gibanja in govora, pravico do zasebnosti ... Zelo pomembne so tudi naše državljanske in politične pravice: volilna pravica, svoboda zbiranja in združevanja ... Zaradi konfliktov, vojn, diskriminacije, ekonomskih razlogov, podnebnih sprememb je vsakodnevno kršenih veliko človekovih pravic na različnih delih sveta. Slehernemu človeku pripadajo državljanske, politične, ekonomske, socialne in kulturne pravice ne glede na to, kje živi, ne glede na raso in druge okoliščine.

Seveda nas predvsem zanimajo otrokove pravice, ki so zapisane v **Konvenciji o otrokovih pravicah, sprejeti 20. novembra 1989. Vse države, ki so konvencijo podpisale, morajo upoštevati pravice otrok, ki so zapisane v njej.** Teh pravic je veliko. Med njimi tudi ta, da imajo otroci pravico do varnosti, hrane, obleke, šolanja, svobode in še res veliko drugih stvari.

Človekove in otroške pravice nas opominjajo, da razmišljamo o sebi, o življenju in tem, kako ravnamo drug z drugim.

Zato varujmo svoje pravice in ravnajmo odgovorno, da bodo zagotovljene vsem!

Oddajo pripravila: Neža Kovačec, 7. a

Petek, 18. 12. 2020, TEHNIŠKI DAN: DAN BREZ ELEKTRONSKIH NAPRAV

Ta dan smo se izštekali, si po svoje pričarali praznično vzdušje in poskušali doma in s svojimi uživati, kolikor se je dalo in kakor smo si naredili. Nekateri smo to potegnili še čez vikend.

Lena

Ana

Neža

Ema

Ožbi in Tevž

Anej

Aljaž, Ožbi in Tevž

Tevž in Ožbi

Tevž in Ožbi

Edin

Lena Gerdej, 8. a

Merisa Husić, 8. b

LETOS verjetno pomenijo vse sveče **UPANJE** na **ZDRAVJE**.

Tevž Slatinšek, 7. b

Tevž Slatinšek, 7. b

Anej Gorenjak, 9. b

Tevž

Špela

24. december, PROSLAVA OB DNEVU SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI MEGA
ŽUR 2020 (na daljavo)

30 let samostojne Republike Slovenije

**LEPO JE BILO V NAŠI SAMOSTOJNI SLOVENIJI MLADOST ŽIVET.
LEPO JE BILO V NAŠEM MESTU IN V NAŠI DOLINI SVOBODNO ŽIVET.
HODILI SMO PROSTO PO ŠIRNEM SVETU POTOVAT,
ZDAJ KORONA NAM TEŽI IN DIHA ZA VRAT.
KJE NAŠA JE SVOBODA, KJE NAŠ BREZSKRBEN JE VSAKDAN?
ENOTNOST JE MED NAMI ZA STENAMI NAŠIH STANOVANJ VSAK DAN.
ČAKAMO NA SONCE, ČAKAMO NA SVOBODNE IN BREZSKRBNE DNI,
KO BOMO LAHKO SPET V ŠOLO BREZ MASK ŠLI.
ZDRAVE PRAZNIČNE DNI VAM ŽELIMO PREŽIHOVCI VSI.**

Besedilo: Vanja Benko **RECITACIJA: Mija Špenger 9. b**

RECITACIJA, Mija.mp4

VREDNOTE naših sedmošolcev

Učenci sedmega razreda so pri pouku DKE
RAZMIŠLJALI O VREDNOTAH v življenju.
Ugotovili so, da trenutno v ospredje postavljamo:

DRUŽINO, DOM,

DOMOVINO in SPOŠTOVANJE,

PRIJATELJSTVO in LJUBEZEN, ZABAVO in SMEH,

MEDSEBOJNO POVEZANOST,

MIR in SVOBODO,

ZDRAVJE.

STRPNOST,

UČENJE in ZNANJE,

25. december - **BOŽIČ/božič**

26. 12. - **DAN SAMOSTOJNOSTI IN ENOTNOSTI**

Povezava na prireditev <https://www.youtube.com/watch?v=N4YtHFNEd98>

28. december - TEPEŽNI DAN ali DAN NEDOLŽNIH OTROK

<https://www.rsg.si/2018/12/28/28-decembra-pametva-tepeznica-tepezni-dan-dan-nedolznih-otrok/>

Star slovenski običaj, ko otroci med mahanjem s šibo do opoldneva otepajo starejše in ob tem govorijo različne izreke. Za nagrado, da starejšim zaželijo ZDRAVJE in dolgo življenje pa še kaj dobrega, dobijo denar, sadje, slaščice, ponekod tudi klobase.

Rešte se, rešte se starega leta, da bi bili zdravi, veseli pa dolgo živeli.

Rešte se, rešte, preftošel odvež'te, noter pogledjte pa meni kaj dejte.

Rešte se, rešte k novemu letu, da bi bili zdravi, veseli pa vel'ko gnarja meli.

Neža Ferik

Ljudem na Strojni so naše besede ob tepežnici zelo všeč, zato se počutijo potem veliko boljše. Vsi pri nas smo počaščeni, da tradicijo tepežnega dne ohranjamo še tako dolgo pri naši hiši in na vasi.

Rešte se, rešte starega leta, vesel'te, vesel'te se novega leta, da bote zdravi, veseli pa dolgo živeli, po smrti pa v nebese šli.

Erika Volker

Rešte se, rešte se, zdravi, veseli, dolgi, debeli.
Da bi dosegli sivo brado in dočakali leto mlado!

Šip-šap, šip-šap,
danes je tepežni dan,
reši se, reši pa se uteši.
Daj mi denarca kaj,
bog ti da sveti raj.
Šip-šap, šip-šap.

Šip šap, šip šap, šip šap,
da bi bili zdravi, veseli, dolgo živeli.
Nebesa služili, potico delili.
Šip šap, šip šap, šip šap.

Rešte se, rešte se!
Kakor na božič, tako po božiču.
Zdravi, veseli, tusti, debeli!

Friški, friški, zdravi, zdravi, v etem novem leti, kriha, vina vse zadovole, dušnega zveličanja pa največ.

Neža

Patricija

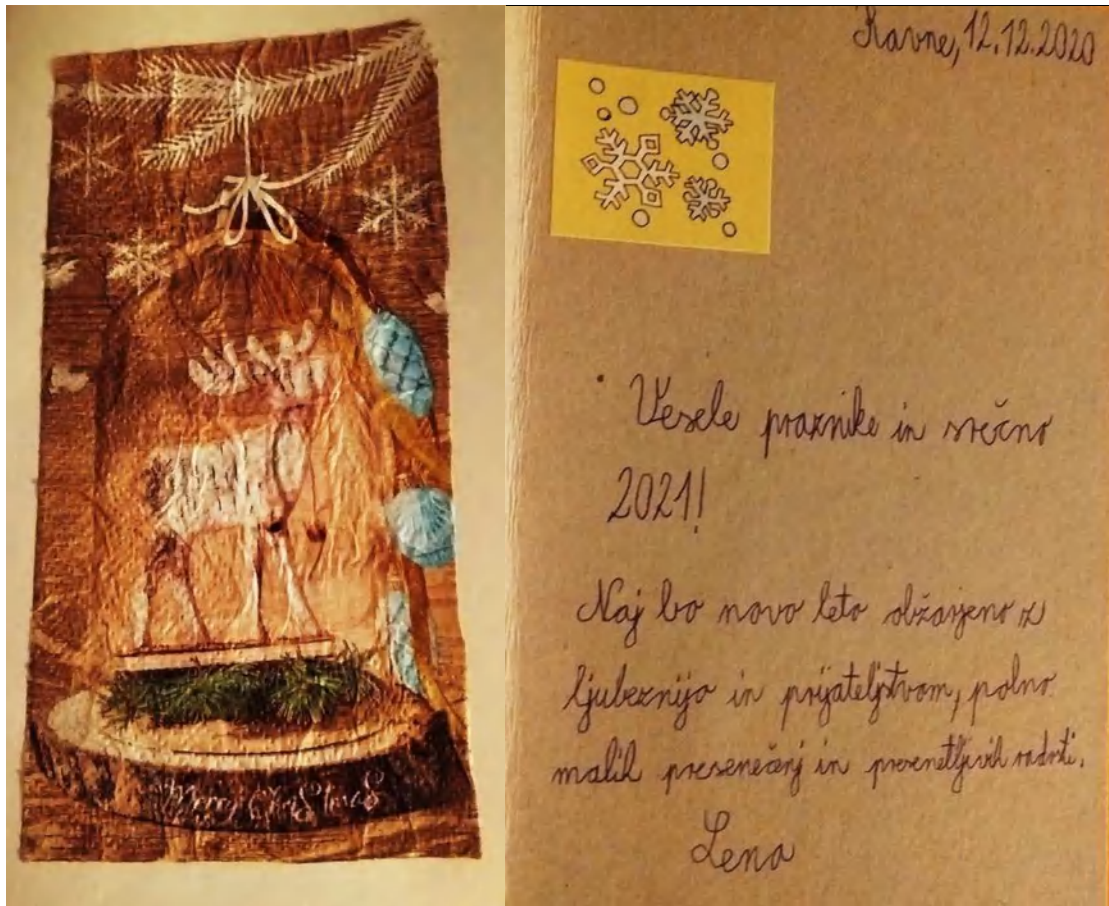

*Na nebu sije milijarda
zvezd, ena izmed njih sije
se posebej močno.*

*Ta je za Vas, saj ste
edinstvena, posebna in
čudovita oseba.*

**Želim Vam srečen in
vesel božič ter mirno
in zdravo leto 2021.**

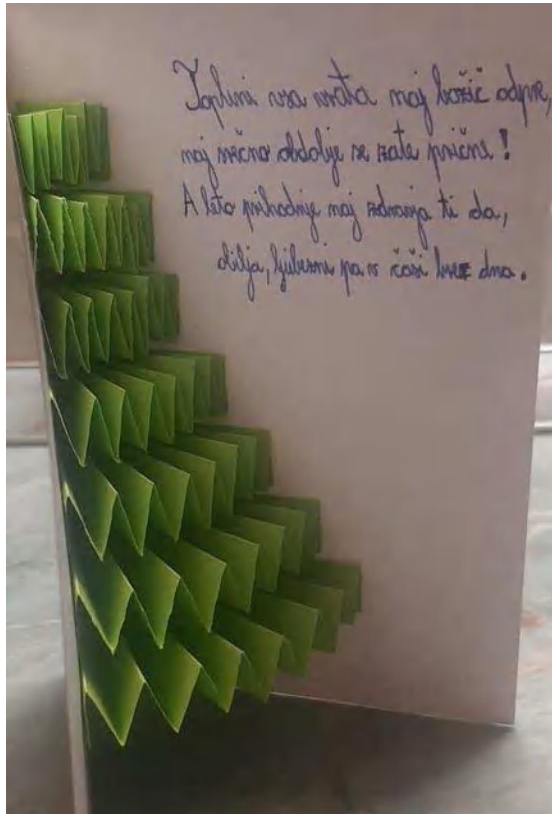
NEŽA FERK, S.B

Lena Gerdej, 8. a

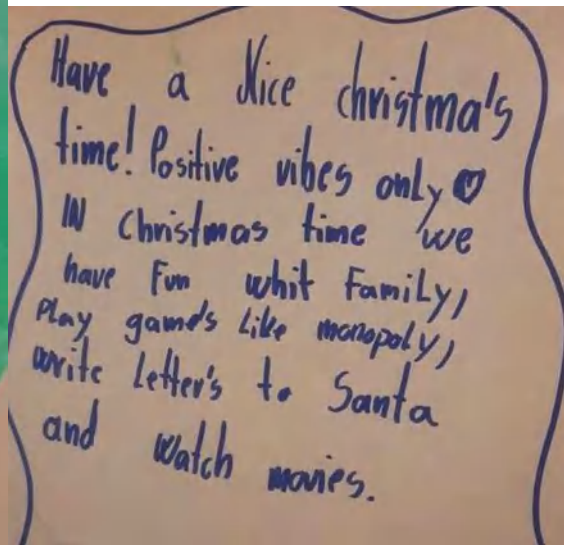
Ema in Tarik

Špela

Marija

Patricija

Neža

Božična noč je spet prišla,
da z naših lic
zbrise sled gorja,
da splete nam vencček sreče
in prinese zdravja, ljubezni
podne vreče.

Srečno 2021

Tia

Neža

Anej

Amela

Neža

25. 12.-1. 1. - NOVOLETNE POČITNICE

Neža Ferk

Vsaka beseda, vsak pogled, vsako dejanje in vsak nasmeh lahko prinese srečo drugim ljudem. Vsak trenutek je lahko nov začetek.

Marija Kričej

Pišite v letu 2021

lepo zgodbo z uresničenimi željami.

Vanja Benko

Anja Štefan:

V žepu imam srebrn lešnik

V žepu imam srebrn lešnik,
dal mi ga je gozdni škrat,
z njim pričaram, kar želite:
ribnik, reko ali grad.

Vam pričaram sončne dneve,
ko iz megle dež prši,
vam pričaram kres in vile
sredi junijske noči.

Vam pričaram pisan lonček,
kjer doma je majhna miš,
ki pove ti lepo zgodbo,
kadar koli si želiš.

ŽELJE, KI JIH V LETU 2021 ZAŠČITNIKI NAMENJAJO SVOJIM
VAROVANECM

Željam se pridružujejo učiteljice: Darja Vrhovnik, Katja Štern,
Vanja Benko, Lucija Gorjup in Petra Štumpfl.

Pripravila: Nives Kasper Mrdavšič, razredničarka 6. b

5, 4, 3, 2, 1 ... to so bile zagotovo zadnje sekunde do novega leta. Vsi verjetno pričakujemo, da bo leto 2021 boljše od prejšnjega in da se bomo končno spet srečali v šoli. Na zdravje z otroško penino in vse dobro!

Erika Volker, 7. a

Lena Gerdej, 8. a

Za novoletne počitnice smo z družino šli domov v Bosno. Novo leto sem pričakala s sorodniki. Vsak dan smo šli na sprehod. Obiskala sem svoje najboljše prijateljice. Moja teta izdeluje slike iz posušenega cvetja, ki jih v centru mesta potem prodaja.

Ema Salkić, 6. b

Med počitnicami sem bila deset dni v Bosni. Imela sem se zelo lepo, saj sem končno bila spet doma. Obiskala sem babico in ostale sorodnike. Novo leto sem pričakala v naši hiši. Čas nam je prehitro minil in morali smo se vrniti v Slovenijo.

Ilvana Salkić, 4. b

Čeprav so bili letošnji prazniki drugačni od lanskih in je na začetku izgledalo, da bodo polom in katastrofa, da bo vse šlo narobe, smo jih kljub temu lepo preživeli (vsaj jaz) bolj v krogu družine na kavču ob toplem kakavu in napitkih. To so bili dnevi, ko smo vse počeli kot družina. Umirjeno je tekel čas, imeli smo drug drugega, skrbi so odplavale proč oz. smo jih poskušali odmisлити. Sama sem praznične dni preživela tudi s prijatelji, a tokrat preko spleta. Sreče in zdravja želim vsem.

Špela Preglav, 8. a

Ko so se začele počitnice, smo se z družino odpravili domov v Bosno, kjer nam je bilo lepo, saj že dolgo nismo videli svojih sorodnikov. Hodili smo na sprehode in se peljali v vas obiskat še očetovo družino. Ko smo se vrnili v Slovenijo, se nam je spet začel pouk na daljavo. Počitniški dnevi so mi bili všeč.

Tarik Salkić, 8. a

Jedli smo pogačo ter božični kruh, dolgo v noč smo plesali ter igrali družabne igre v čakanju na novo leto.

Patricija Repas Kričej, 8. a

Pa še nekaj dobrot, ki sva jih spekli s teto.

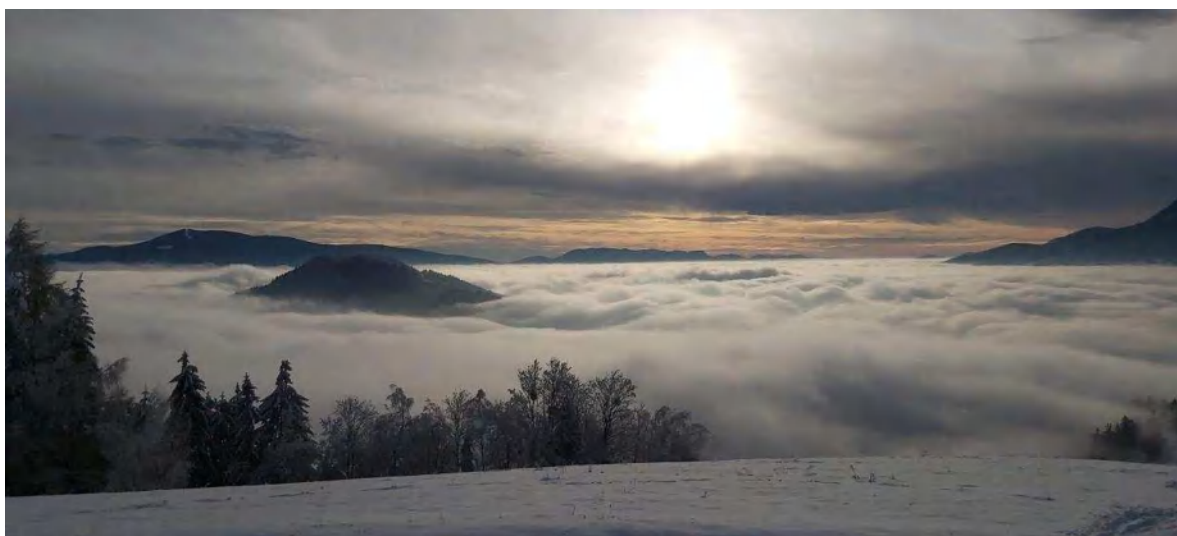
Patricija Repas Kričej, 8. a

Novo leto sem praznovala v Bosni z babico, dedkom, s stricem in teto. Jedli, pili in poslušali smo bosansko narodno glasbo. Moj oče in stric sta metala petarde in streljala v nebo. Ko je bila polnoč, smo vsi šli ven gledat ognjemet, voščili smo si srečno novo leto in se objeli. Tako sem s svojimi sorodniki pričakala leto 2021. Vsem želim, da boste zdravi in da se hitro vrnemo v normalno življenje.

Merisa Husić, 8. b

Še vedno se učimo in delamo na daljavo. Vsi se sprašujemo, kako dolgo bo še tako.

Tia Kotnik Jauk, 9. b

V četrtek, 31. 12. 2020, sem šla v Mozirski gaj, kjer je vsako leto ogromno čarobnih lučk (menda 1,2 milijona) in novoletnih okraskov. Uživala sem in v objektiv svojega profesionalnega fotoaparata Nikon ujela lepe trenutke začetka silvestrovanja, ki smo ga kasneje nadaljevali doma.

Neža Ferk, 8. b

Neža Ferik, 8. b

Moje novoletne počitnice

Za praznike sem bila štiri dni pri teti. Smučali smo se, sankali in kepali. Bilo je zelo lepo, ker se nas je zbralo kar dvajset sorodnikov.

Nejla Abdić, 4. b

Aleksandar Blagojević, 8. b

V petek, 8. 1. 2021, smo učenci 6. razreda imeli zdravstveno predavanje. Z gospo Sašo Horvat smo se pogovarjali (preko Zooma), kako trenutno upoštevamo ukrepe, kako moramo skrbeti za higieno rok, uporabljati razkužilo, kako skrbimo za svoje zdravje, da se čim več gibljemo, da gremo na svež zrak, da pijemo dovolj vode, zaužijemo dovolj sadja in zelenjave. Pogovarjali smo se tudi o boreliozii, ki jo povzročajo klopi in kako v takem primeru ukrepamo. Ker trenutno zelo veliko sedimo za računalnikom, moramo od časa do časa tudi telovaditi in poskrbeti za našo hrbtenico in držo telesa.

Špela Spanžel, 6. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Oh, ta korona! Še vedno smo doma. Ampak, kaj moremo?! Edino, kar nam ostane, je to, da pazimo nase, da bomo ostali zdravi.

Čas, ki ga preživljam doma, mi zelo hitro mine. Zelo pogrešam svoje sošolce in učitelje. Ker sem devetošolec, bi res rad zadnje osnovnošolske mesece, tedne in dneve preživljal v šoli. Morda pa se le kmalu vidimo v živo in ne le preko različnih omrežij?!

Ker igram tri instrumente, imam tudi s svojimi učitelji glasbene šole popoldan pouk na daljavo. Pripravljam se na Mednarodno tekmovanje PRAGA 2021, zato posebej vestno vadim trobento (približno tri ure na dan, dvakrat ali trikrat tedensko imam še korepeticije v Mariboru, čaka me tudi snemanje na RTV SLO). Če se mi bo uspelo uvrstiti v finale, bom septembra 2021 nastopil z orkestrom Praga. Držite pesti in navijajte zame!

Foto: Dobran Laznik

Anej Gorenjak, 9. b

Monika Cehner, 7. b

Osmošolci smo spoznali komedijo in ob njej poustvarjali. Delček vsega vam predstavljamo.

Micka županova se smeji,
ko srček za drugega bije ji.
Anže ji več po godu ni,
ker Tulpenheim ji lepše govori.
Anže jo stisne tako močno,
da ji kosti pokajo.
Tulpenheim jo boža z očmi
in Micka rdeča lička dobi
in nazadnje se z Anžetom poroči.

Urh Britovšek, 8. a

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Dragi gospodje in spoštovane dame,
vabimo vas na gledališko predstavo
Življenje v času korona virusa z Micko.
Kje in kdaj bomo predstavljali komedijo,
kako poteka življenje v času krize
z Micko in njenimi prijatelji?
V Kulturnem centru Ravne na Koroškem,
v petek, 8. 1. 2021, ob 18. uri.
Posnetek bomo objavili tudi na naši
spletni strani www.gladliskidomravne.si.

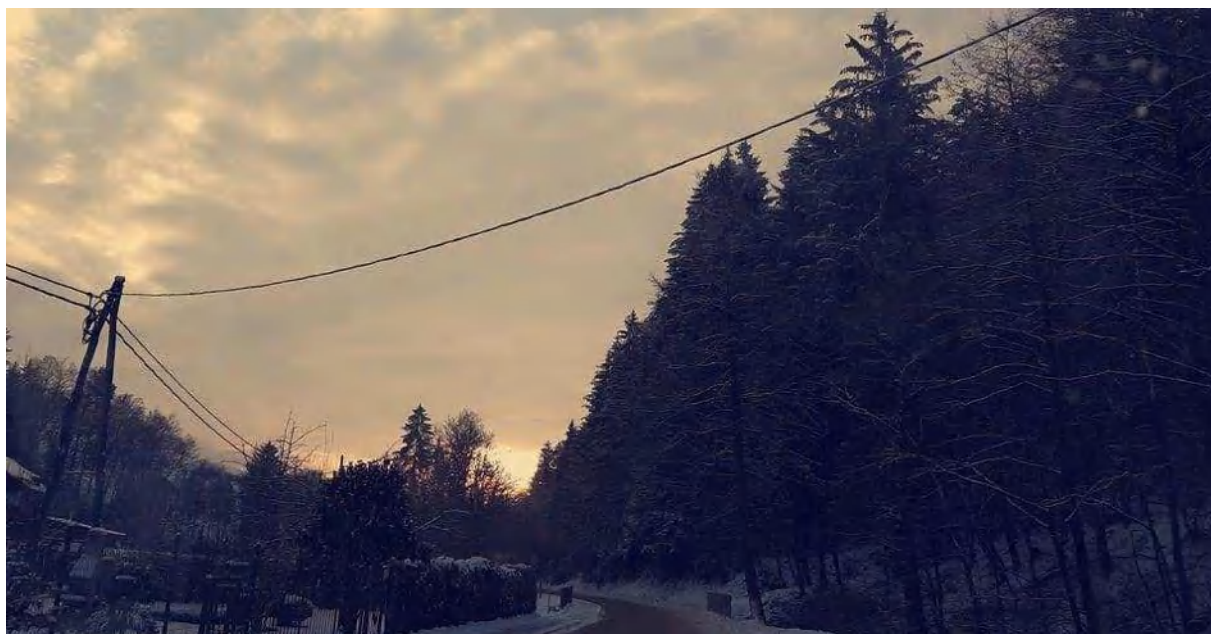
Aleksandar Blagojević, 8. b

Micka mlada navihana je,
pogosto rada krega se.
Anžetu to všeč ni,
zato se odloči,
da nekaj ušpiči ji.
Micka zjutraj vstane,
si oči pomane,
v kuhinjo na zajtrk odhiti
in ne opazi,
da nekaj v redu ni.
Pri mizi vse tiho je,
le Anže se hihita.
Micka rdeča lička dobi
in v kopalnico jokat hiti.
Ko se v ogledalo pogleda,
nad ustnicami opazi brčice tri.
Z Anžetom se temu smejita
in z družino še naprej veselita.

Matic Krejan, 8. a

Minilo je sedem pravljичnih let. Anže in Micka sta srečno živela s svojimi tremi otroki. Imela sta dve deklici in fantka. Radi so se imeli, skupaj so hodili na sprehode v naravo, na izlete in na morje. Tudi kolesarili so veliko. S svojo družino sta ostala na deželi in Micki ni bilo žal, da je vzela Anžeta za svojega moža.

Tarik Salkić, 8. a

Marija Kričej, 8. a

V torek, 26. januarja, UČENCI IN UČITELJI 1. TRIADE SPET V ŠOLSKIH KLOPEH

Ana Ramšak, 8. b

27. januar, MEDNARODNI DAN SPOMINA NA HOLOKAVST

Na SPLETNI STRANI ŠOLE si preberite, kako smo obeležili spomin na holokavst. Učiteljica Marjeta Petrovič je spregovorila o zgodovinskih dejstvih in dodala nekaj pričevanj o življenju v taboriščih.

<http://voranc.splet.arnes.si/files/2021/01/HOLOKAVST-za-SPLETNO-STRAN-Marjeta-2021.pdf>

Zgodovina je polna zločinov proti človeštvu, naj so to bila uničenja celih plemen ali narodov. Med slednjimi je v času Hitlerjeve Nemčije bil izveden genocid nad Judi. V zadnjih sedemdesetih letih smo bili priča številnih grozodejstev v Afriki, Aziji in Evropi. Generalna skupščina Organizacije združenih narodov je razglasila leta 2005, da bo 27. januar mednarodni dan spomina na žrtve nacističnega režima med 2. svetovno vojno.

Zakaj so izbrali ravno ta dan?

Zavezniški vojaki so pred šestinsedemdesetimi leti osvobodili Aüschwitz, enega od zloglasnih koncentracijskih taborišč. V tej »tovarni smrti« je umrlo milijon in pol Judov, več tisoč Romov, Poljakov in ljudi drugih narodnosti, zaprtih je bilo dva tisoč Slovencev. Ko so vojaki prišli v zapuščeno taborišče, so naleteli na srhljiv prizor. Pričakalo jih je nekaj tisoč bolnih in popolnoma izčrpanih taboriščnikov. Med njimi je bilo enaindvajset Slovenk. Doživeli so popolno razčlovečenje in ponižanje.

Ko beremo pričevanja preživelih otrok, se sprašujemo, ali je sploh mogoče, da lahko človek drugemu človeku povzroča nepredstavljivo fizično in psihično trpljenje.

Elie, Barry, Rose, David in Bertha se spominjajo dnevov v taborišču. Stari so bili od enajst do petnajst let.

Prvi dan v taborišču. Proti poldnevu so nam prinesli juho, za vsakega krožnik goste juhe. Čeprav me je mučila lakota, se je nisem dotaknila. Še vedno sem bil nekdanji razvajeni otrok. Oče je pospravil še mojo porcijo. Popoldne so nas postrojili v vrste. Trije zaporniki so prinesli mizo in medicinsko orodje. Vsakdo je moral pristopiti k mizi z dvignjenim rokavom leve roke. Trije »stari« so nam z iglami v rokah vrezali številko na levo roko. Jaz sem postal A - 7713. Od takrat naprej nisem več imel drugega imena. Dnevi so minevali. Zjutraj: črna kava. Opoldne: juha. Ob šestih popoldne apel. Zatem kruh in še kakšna malenkost. Ob devetih: v posteljo.

Nasproti nam je prišel esesovski podčastnik z gumijevko v roki. Ukazal je: «Moški na levo! Ženske na desno!» Šest besed, izrečenih mirno, brezbrizno, hladnokrvno. Šest enostavnih, kratkih besed. Pa vendar je bil to trenutek, ko sem se ločil od svoje matere. Nisem imel časa premišljevati, saj sem že začutil stisk očetove roke: ostala sva sama. V delčku sekunde sem lahko videl mater in sestro odhajati proti desni strani. Cipora je držala mamino roko. Videl sem ju, ko so se oddaljili. Mama je božala svetle lase moje

sestre, kot da jo bo s tem zaščitila, jaz pa sem še naprej hodil z očetom, z moškimi. Nisem se zavedal, da tukaj, v tem trenutku, zapuščam svojo mater in Ciporo za vedno.

Končno so se vrata odprla in prvič po dvanajstih urah smo dobili malo svežega zraka, kar smo resnično cenili, saj je zrak v tem majhnem prostoru zaradi ljudi in neobstoječih toaletnih prostorov postal neznosen. Sonce je sijalo, a ne za nas. Pričakal nas je sprejemni odbor nemških vojakov s strojnicami in krvoločnimi psi. Vojaki so kričali: »Ven, ven, hitro, hitro!«

Jedli smo enkrat na dan. Dali so nam črno kavo in kruh ... majhen kos črnega kruha, ki ni imel najboljšega okusa, ampak za nas je bil odličen. Dobili smo tudi zelo vodeno juho. In moral si čakati štiriindvajset ur na naslednji obrok. Torej, obrok je bil nekaj, česar smo se veselili. Bil je to najpomembnejši del dneva.

Ko sem pogledal vojake, sem se spraševal: Zakaj nam to počnejo? Nikoli nikomur nismo škodili. Kaj bo z našo družino? Ali bom še kdaj videl mamo, svojo sestro in svojega brata?

Vsako jutro smo vstali ob 4.00, stali v vrsti med 6.30 in 7.00, ko so nas preštevali, dobili črno kavo in kos kruha. Nato smo šli ven delat do večera. Ko smo se vrnili, smo spet stali v vrsti, da so nas prešteli. Po štirih tednih smo šli ven delat, kopali smo. Nisem vedela, kaj kopljemo. Kar kopali smo.

Ančka Salmič je svojo bolečino strnila v pesmi z naslovom *KJE OSTAL SI DOM PREMILI.*

Kje ostal si dom premili,
več oko te ne doseže?
Vlak hropi vse dalje, dalje,
v duši pa je vedno teže.
Kje ostale ste vasice,
v zlatem soncu nasmejane?
Kje ve, plodne njive naše,
od marljivih rok rahljane?
Kje gorice vinske zlate,
pesem čričkov sladka, mila?
Griče, trate in doline,
vse nam dalja je zakrila.

Naj zaključim z besedami, ki jih je ob dnevu spomina na žrtve holokavsta povedal Kofi Anan, generalni sekretar OZN, leta 2006:

»Nedopustno je sprevračanje tragedije holokavsta, ki je brez primere. Moramo se ga spominjati, s sramom in studom, tako dolgo kot bo obstajal človeški spomin. Samo s

pomnjenjem bomo izkazali primerno spoštovanje vsem žrtvam. Na milijone nedolžnih je bilo umorjenih na nepredstavljivo barbarski način. Nikoli ne smemo pozabiti teh mož, žena in otrok ter njihove agonije.»

Zapisala: Marjeta Petrovič

Žiga Šapek je predstavil Ano Frank in taborišča (<http://voranc.splet.arnes.si/files/2021/01/Ana-Frank-ter-tabori%C5%A1%C4%8Da-%C5%BDiga-%C5%A0apek.pdf>), Ema Hovnik Rožen pa je preko drsnic prikazala grozote koncentracijskih taborišč (<http://voranc.splet.arnes.si/files/2021/01/Koncentracijska-tabori%C5%A1%C4%8Da-EMA-2021.pdf>).

Uredila: Vanja Benko

Šestošolci so pri urah slovenščine brali pravljici Volk in lisica ter S kačo se je oženil. Izbrati so si morali eno in napisati nadaljevanje. Urili so svojo domišljijo in ob tem so nastala zanimiva nadaljevanja.

S KAČO SE JE OŽENIL (nadaljevanje)

Kmalu sta se poročila še srednji in najstarejši sin. Leto za tem pa je najmlajši sin pričakoval svojega prvega otroka. Ob njegovem rojstvu so priredili zabavo, na kateri so hoteli dojenčka vsi pestovati, ker je bil tako ljubeč. Ko so vsi odšli, se je zgodil čudež in dojenček je spregovoril. Njegova starša sta bila tako presenečena, da sta obnemela. Otroček je prvič stopil na noge že pri treh mesecih, pri enem letu pa je znal že brati. Ugotovila sta, da je to povezano z urokom, ki ga je čarovnica izvedla nad otrokovo materjo. Čez dve leti sta pričakovala še drugega otroka. Ko se je ta rodil, je na zabavi spregovoril pred vsemi gosti. Povedal jim je, da naj gredo v gozd k starčkovi hiški in mu dajo piti vino. Tako so tudi storili in zgodil se je še en čudež. Starček je postal mladi princ. Zahvalil se jim je, ker so ubogali dojenčka in jim v zameno dal čarobno vejico, ki naj bi jim pričarala vse, vendar je ne smejo uporabiti v svojo korist. Od takrat naprej so pomagali ljudem v stiski.

Pia Adamič, 6. a

Nevesta je bila kraljična, ki jo je hudobna vila začarala v kačo, ker je bila ljubosumna na lepo deklico. Rekla ji je, da je nihče ne bo maral, ker bo grda kača. Deklica je zbežala v gozd, ker so se vsi v kraljestvu bali njenega novega videza. Globoko v gozdu je srečevala mladeniče, a vsi so zbežali od kače. Usmilil se je je le Mižek in jo vzel za nevesto. Tako jo je rešil uroka. Lepa nevesta se je s svojim preprostim fantom vrnila v svoje kraljestvo in srečno sta živela do konca svojih dni.

Ema Salkić, 6. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Zgradila sta si hišico ob velikanski njivi, na kateri sta gojila sadje in zelenjavo. Na trgu sta imela svojo tržnico, na kateri sta prodajala vse svoje pridelke. S tem sta zaslužila nekaj denarja, da sta se lahko preživljala. Ustvarila sta si družino. Rodili so se jima trije otroci, ki so radi pomagali pri delu. Njihovi pridelki so bili cenjeni v širši okolici. Nekega dne je Mižek pripeljal sedem krav, katere so dajale mleko, iz njega pa so pridelovali domači sir za prodajo. Pri hiši je bilo dovolj denarja in hrane, predvsem pa veliko ljubezni, da so lahko srečno živeli, dokler jih nista ločili lopata in motika.

Vid Sedar, 6. a

Živela sta srečno v svojem gradu. Nekega dne je kraljevič izgubil ključ. Preiskal je vse, a ga nikjer ni našel. Iskal je tudi kraljično, a tudi nje ni bilo nikjer. Ugotovil je, da je izginila. Poklical je očeta in oba brata, da so jo skupaj odšli iskat v gozd. Po dolgem iskanju so zaslišali krike na pomoč. Zagledali so velik grad, ki so ga stražili pasjeglavci. Oni so bili štirje, pasjeglavcev pa pet. Starejša brata sta od strahu zbežala, najmlajši in oče pa sta počakala na noč. Splazila sta se v grad. Ker so pasjeglavci trdo spali, sta pregledala vse kotičke in našla kraljično in ključ. Slednjega je kraljevič pospravil v žep in ga trikrat zavrtel. Vse negativno je izginilo, kraljična in kraljevič pa sta srečno živela naprej v svojem gradu.

Žan Sedovšek, 6. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Čez nekaj let je najstarejši sin dobil trojčice Emo, Evo in Elo. Njegova žena je hotela imeti še fantka. Po letu dni sta le dobila še sina Leva. Naslednje leto je tudi drugi sin dobil peterčke, tri deklice Lio, Lano in Laro ter dva fantka, Lukasa in Liama. Po treh mesecih je zanosila še žena najmlajšega sina. Rodila se jima je punčka Emilija.

Ko so vsi otroci odrasli, so se nekega dne v visoki travi igrali skrivalnice. Naenkrat najmlajše Emilije niso več našli. Iskali so jo in iskali, a neuspešno. Niso si takoj upali povedati staršem. Šli so jo iskat. Iskali so jo v parku, na travniku, po vseh cestah, povsod, a je bilo, kot bi se pogreznila v zemljo. V trenutku, ko so hoteli povedati staršem, so jo zagledali v črnem avtu, ki je peljal mimo. Sledili so mu. Prišli so do velikanske skale, ki je zakrivala votlino. V njej so odkrili sedem majhnih vrat. Za zadnjimi je stal kažipot. Vprašali so ga, kam je šel ugrabitelj z majhno punčko. Odgovoril jim je, da je mimo šlo že veliko ugrabiteljev. Nato je začel naštevati imena. Otroci so bili neučakani, zato so mu skočili v besedo in mu povedali, da je njihova sorodnica Emilija. Pokazal jim je pot in stekli so skozi vrata številka 2. Hoteli so rešiti zvezano Emilijo, a so se sami ujeli v past. Izvedeli so, da ji je prijazna gospa ponudila liziko, jo zagrabila in odpeljala v svoje domovanje.

... Starši so iskali svoje otroke, prečesali vse travnike in gozdove naokoli, dokler niso naleteli na napol odprto votlino. Ko so prehodili vse labirinte, so jih končno zagledali pred sabo, zvezane na stolih, čakajoče, da jih najdejo in rešijo. Ko so prišli v varno zavetje doma, so mladi spoznali, da nikoli ne smejo zaupati nekemu, ki ga ne poznajo. Živeli so srečno do konca svojih dni.

Živa Rizvič, 6. c

Tia Kotnik Jauk, 9. b

VOLK IN LISICA (nadaljevanje)

Zadovoljna s polnim trebuhom se je lisica odpravila čez hrib, kjer je imela svoj brlog. Na jasi se je zleknila, da si je malo odpočila in sladko zaspala. Nenadoma jo je prebudil lajež iz daljave. Hitro je vstala in začela bežati. Tekla je, kolikor so jo nesle noge, in pristala tik pred lovцем. Počilo je in lisica se je mrtva zgrudila. K njej je prvi pridrvel pes, ki je zadovoljno migal z repom ter jo ovohaval. Lovec je lisico privezal na palico in se skupaj s psom odpravil domov.

Tako se je končalo življenje lisice zvitorepke, ki ni vedela, da jo čaka podobna usoda kot volka lakotnika.

Eva Prilasnik, 6. c

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Medtem ko se je lisica veselila nad uspešno izpeljano potegavščino, se je iz gozda prikazal medved. Stopil je do lisice in jo nagovoril: »O, lisica zvitorepka, zakaj si tako vesela?« Lisica mu je povedala svojo dogodivščino z volkom in ker je bil volk medvedov prijatelj, se je ta odločil, da se lisici maščuje. Premišljeval je, kako in se domislil. Lisico je poklical k sebi in ji prijazno predlagal: »Poslušaj me dobro! Malo naprej na deblu drevesa je ostalo še nekaj medu, sam pa ne zmorem vsega odnesti.« Lisica, ki je oboževala med, je takoj odhitela do debla in se urno lotila kraje medu marljivim čebelam, misleč, da ji bo uspelo. Ampak čebele so pravočasno opazile tatico. Z vso vnemo so se spravile nad njo in jo popikale s svojimi želi. Tako zelo so jo napikale, da si revica še do danes ni opomogla.

Maks Jezernik, 6. c

Špela Preglav, 8. a

Tudi domišljija sedmošolcev je ob basnih, pripovedkah in bajkah dobila svoja krila.

MUCA S KRAGULJČKI

V neki daljni deželi, ki se je kopala v soncu, je živela bela muca, lepa, pa tudi zelo domišljjava. Nekega jutra je stopila na balkon, da bi zalila rože, na sebi je imela svetlečo ogrlico iz kraguljčkov. Iz njenih ust je prihajal lep miren napev. Mucki in mucke, vsi, od slikarja do kovača, so popustili delo in prisluhnili zapeljivki s tako lepim glasom in tako svetlečo ogrlico. Mucki so bili vsi iz sebe, zato se je vnel hud pretep. Vsak je hotel imeti lepo muco za svojo ženo. Kar naenkrat je mucek po menu Tiger zavpil: »Ne tepite se vendar za muco, ki ima kraguljčke okrog vratu! Pomislite vendar, s kraguljčki bi odgnala vse miši in ne bi imeli kaj jesti!« Ko so mucki zaslišali te besede, so se razgubili po opravkih.

NAUK: NA PRVI POGLED NAJLEPŠE STVARI NISO ZMERAJ TUDI NAJKORISTNEJŠE.

Erika Volker, 7. a

PTICA IN KOKOŠ

Ptica je vsak dan preletela kokošnjak, v katerem je bila samo ena kokoš. Nekega dne pa je ptica spregovorila kokoši in jo vprašala, zakaj ne gre nikoli iz kokošnjaka. Kokoš je odgovorila, da se boji temačnega gozda, ki je bil zelo blizu. Nato je ptica naslednji dan spet prišla h kokoši in jo hotela prepričati, a se ji ni pustila. Enako se je zgodilo tudi dan za tem. Po tednu dni se je kokoš naveličala kokošnjaka in ptice. Zmuznila se je skozi ograjo in bila je končno prosta. Razgledala se je in opazila lisico, ki teče proti njej. Lisica jo je zagrabila za vrat in odnesla v gozd. Če bi bila kokoš previdnejša in se ne bi pustila pregovoriti, ne bi izkusila tako žalostne usode.

Patrik Pavlin, 7. a

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Zajec, volk in lisica se nekega večera srečajo v gozdu.

Zajec pravi tovarišema: »Vesta, kaj je novega?«

»Kaj pa?« vprašata oba radovedno.

»Sinoči sem našel veliko medu in sem ga skrbno zakopal. Pojdimo in ga odkopljimo, dobro nam bo teknil!«

Vsi gredo po gozdu do skrivališča medu. Pridejo do velikega kamna in zajec ga umakne. Ven vzame posodo, polno medu. Volku in lisici se zasvetijo oči. Zajec pomisli, da bi lahko med obdržal le zase. Zmaje z glavo in se odloči, da ga bo delil. Volk reče: Vlekli bomo travne bilke. Kdor povleče največjo, dobi ves med.« Vsi se strinjajo in naberejo šop trave. Izberejo eno in izkaže se, da je zajec dobil najdaljšo. Ker pa je dobrega srca, da tudi njima malo medu.

Nauk: Dobro se z dobrim poplača.

Anja Rožen, 7. a

Živel je zajec, ki je bil zelo plašen. Imel pa je to slabost, da se je rad posmehoval drugim živalim, ki so bile manjše in grše od njega. Tako je srečal ježa in ga ogovoril, kako je grda s to bodikavo obleko. Jež pa mu je odgovoril, da je njegova obleka koristnejša od zajčeve, kljub temu da je grda. Nato je zajec nadaljeval pot. Na poti je srečal lisico. Lisica in zajec sta se začela loviti. Zajec je bil hitrejši. Lisica je na poti srečala raka in sta se skregala. Rekla mu je, da je zelo majhen in da ga lahko kdor koli poje. Rak je bil tako jezen, da je lisico ugriznil v rep. Lisica je zbežala, vendar je rak še vedno bil na njenem

repu. Zajec je vse to opazoval in se začel smejati. Lisica je to opazila in ga začela loviti. Zajec je zbežal. Lisica je na vrhu hriba videla ježa in ga šla pozdravit. Jež ji je povedal, kaj mu je rekel zajec. Zajec je lisici sledil. Ko je rak slišal, kako je zajec ježu rekel, da je grd s to bodikavo obleko, se je rak takoj prestavil na zajčev rep in ga zelo ugriznil. Zajca je to zelo bolelo. Na koncu mu je rekel jež: »Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje.«

Žan Brankovič, 7. a

BASEN O JEŽU IN ZAJCU

Živel je zajec, ki je bil zelo plašen. Imel je to slabost, da se je rad posmehoval drugim živalim, ki so bile manjše in grše od njega. Tako je srečal ježa in ga ogovoril, kako je grd s to bodikavo obleko. Jež pa mu je odgovoril, da je njegova obleka koristnejša od zajčeve, kljub temu da je grda.

Zajcu se je to zdelo nesmiselno in ga je še naprej zbadal. Jež je hodil domov, zajec pa mu je sledil in se mu posmehoval celo pot. Ko sta prišla do ježevega doma, je jež izpustil nekakšen zvok in skozi vhodna vrata je prišlo pet ježev. En jež je bil enako velik kot jež, ki ga je zajec zasmehoval, dva malo manjša, dva pa še manjša. To so bili njegovi - žena in otroci. Nekaj jim je rekel v jeziku ježev in vsi hkrati so se kar naenkrat nasršili, upognili hrbet in izstrelili svoje bodice v zajca. Zajec je umrl in družina ježev je zakurila ogenj in povečerjala zajca.

Daša Šopar, 7. b

SIVKO IN RJAVČEK

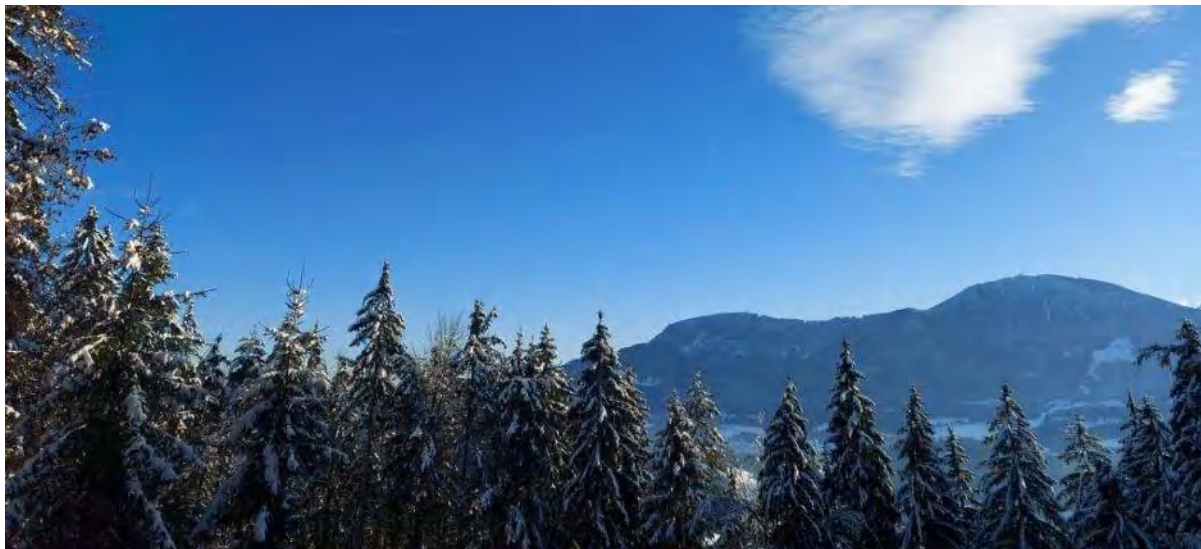
Nekega dne sta se srečala osel in konj. Osel Sivko in konj Rjavček. Pa sta se pozdravila in šla naprej. Za hrbtom se je Rjavček Sivku posmehoval, kako je počasen.

Nekega popoldneva sta se spet srečala v gozdu in Rjavček je vprašal Sivka: »Kaj ti sploh delaš čez dan?« Sivko mu je odgovoril: »Veliko stvari. Pa ti?« »Zdi se mi, da nič ne delaš,« je rekel Rjavček. »Izzivaš?! No, prav, potem pa se zmeniva, da jutri zjutraj ob 10. uri začneva pod to drevo nositi hrano, ki jo jeva. Prinesti je morava 20 kilogramov,« je dodal Sivček. »Sprejemem izziv, v vsakem primeru pa sem zmagovalec,« je Rjavček pripomnil, zraven pa se je tako smejal, da je skoraj počil.

Zjutraj je vzel Sivko dve vreči mlete koruze, si ju oprtal na hrbet in se podal proti drevesu. Rjavčka je čakal skoraj dve uri, saj je Rjavček imel lesen voz. poln sena, na katerem pa ni bilo niti pet kilogramov sena. Kaj šele 20! Pot do drevesa je bila grmičasta in predvsem strma, zato se je voz s kolesi še težje premikal navzgor.

Zmagal je Sivko, ki pa se je od smeha tako smejal, da je skoraj počil. Rjavček je poklapan od ponižanja odšel domov. Sivko mu je še zaklical: »Kdor se zadnji smeje, se najslajše smeje!«

Manca Janko, 7. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Dedija sem vprašala, če se spomni katere bajke iz svojega otroštva. Povedal mi je naslednjo, saj je hodil mimo Hudičevih skal v šolo vsak dan svojega prvega in drugega razreda.

Špela Preglav, 8. a

Babico in dedija sem povprašal o bajkah, ki se jih spomnita iz svojega otroštva. Po kratkem razmisleku sta začela pripovedovati o kralju Matjažu, povodnem možu, vilah pa o rdečem nebu, na katerem Miklavž peče piškote, o Perkmandelcu, nagajivem škratu, ki je rudarjem pomagal iskati rudo in jim kdaj kakšno zagodel, na primer upihnil svetilko ali skrnil orodje.

Najbolj všeč mi je bila bajka o povodnem možu.

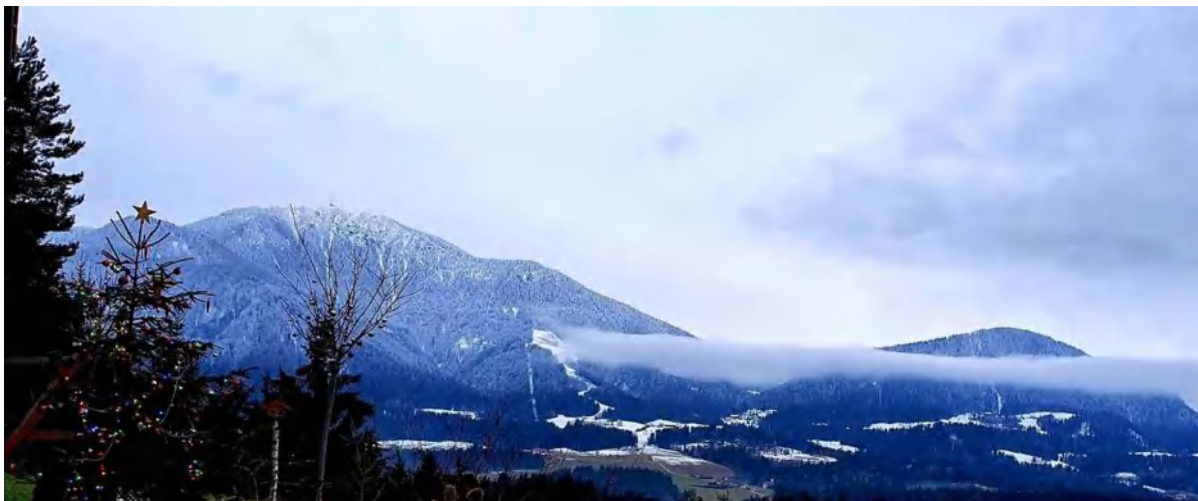
Na naši Uršlji gori je bilo nekoč jezero in tam je živel povodni mož. Na gori mu je bilo dolgčas, ker razen pastirjev ni prihajalo veliko ljudi. Mladenka Uršula pa je živela na Pohorju, ki so mu takrat rekli Poharca, a ji ni bilo všeč, ker so pastirji preveč pokali z biči. Iskala je nov dom in prostor za svojo cerkev. Šla je na Plešivec, kjer se ji je noga vdrla v skalo. Na tem mestu je še danes luknja, v katero romarji vtikajo noge, da jih ne bi nikoli več bolele. Na gori je bilo Uršuli zelo všeč, zato je tam zgradila cerkev sv. Uršule. Povodnemu možu pa je naročila, naj odpelje jezero drugam, da mu da svoj dom na Pohorju. Ob zvonjenju v cerkvi je bilo na gori res bolj glasno in povodnega moža je to motilo. Pri kmetu si je izposodil par volov, s katerimi je vodo v vedrih prenašal z gore v dolino in na Pohorje. Kjer se je voda polila iz vedra, sta nastala Ivarčko jezero in Ribniško jezero. Večino vode pa je znosil na Pohorje, kjer še danes živi v miru v Lovrenškem jezeru.

Benjamin Jošt, 7. a

HUDIČEVE SKALE

Po legendi so Kamničani postali zelo neverni in nad njimi je dobil oblast hudič. Neke noči je znosil na vrh grebena iz Dravske doline mogočne skale, z namenom pokončati Kamničane in njihove duše prikleniti v peklenko kraljestvo. Toda v trenutku, ko je dvignil prvi kamen, da ga vrže na Kamnico, je posijalo sonce in v vasi je zapel petelin. Vrag je izgubil moč in je moral pobegniti. Skale so ostale in s tem tudi njihovo ime.

Anja Rožen, 7. a

Tevož Slatinšek, 7. b

Nekoč je živela deklica, ki je bila zelo lahkomišelna in domišljjava. Nekega dne je šla na zabavo s prijateljicami. Zabava je trajala par ur, pogovori pa so se vrteli tudi okrog vraževerja. Deklica je povedala, da ni vraževerna in da se ničesar ne boji, niti hudiča samega. Ko so tisti večer prijateljice šle z zabave peš, je kar naenkrat zapihal močan veter, ki se je spustil nad skupino deklet in v vrtinec zajel ravno to neustrašno deklico. Veter ji je slekel jopico in jo odnesel na bližnje drevo. Deklica se je tako prestrašila, da je od takrat naprej bila previdnejša in nič več tako lahkomišelna. To zgodbo mi je pripovedovala moja pokojna prababica iz Črne.

Patrik Pavlin, 7. a

Tevž Slatinšek, 7. b

Pri pouku slovenščine so učenci 7. razreda urili svojo domišljijo tudi s pisanjem besedil ob prebrani Homerjevi bajki *Odisej na otoku Kiklopov*. Postavili so se v vlogo velikana Polifema in zapisali zgodbo skozi njegove oči.

POLIFEMOVA ZGODBA (odlomki)

Bil je lep sončen dan. Noge so me bolele in bil sem utrujen, saj sem že od jutra pasel ovce in koze. Ko je sonce zahajalo, sem se odločil drobnico odpeljati domov. Pognal sem jih v jamo, samce pa sem pustil zunaj ograje. Ker sem bil zelo utrujen, sem zadremal, a so se začela tresti tla. Nisem se bal, saj sem vedel, da z druge strani otoka prihajajo moji prijatelji - drugi Kiklopi, s katerimi si vsak poletni dan zakurimo taborni ogenj, okoli katerega nato sedimo in si pripovedujemo zgodbe, naša drobnica pa se pase naprej. In na vrsti je bila moja zgodba.

Veste, zgodilo se mi je nekaj strašnega. Ko sem se od vročine utrujen komaj primajal do svoje jame, sem se usedel na svoj kamniti fotelj in zakuril ogenj. Takoj za tem sem gnal molzno drobnico v votlino. Kar naenkrat je vzplamenel velik ogenj in v moji majhni votlini so bili ljudje. Prosili so me gostoljubja in mi govorili nekaj o bogovih. Od same jeze jih nisem poslušal. Govoril je samo en možicelj, bil je najpogumnejši od vseh. Vprašal sem ga o tistem njihovem zasilnem pristanišču. Pa mi ni povedal. Malo za šalo, malo za res sem vzel dva njegova moža in ju začel prežvekovati. Ko sem jima pregriznil vrat, so jima možgani brizgnili ven. In ker so vsi pričeli kričati, sem se tudi sam malo ustrašil.

Ko se še ni dobro zdanilo, sem že bil na molži. Za zajtrk sem pojedel še dva tista možiclja. Odšel sem na pašo, vrata spet zaprl, ker sem hotel nekaj pojesti še za kosilo. Kot sem rekel, da sem jih zaprl zaradi kosila, lahko zdaj rečem, da sem dva pojedel še za večerjo.

Filip Praznik, 7. a

Pozno podnevi, ko sem se vračal s paše, sem zanetil ogenj in prikazalo se je 12 ljudi. Prosili so me gostoljubja. Jaz sem se jim zasmel in pojedel dva moža. Med njimi je bil eden pogumnejši in sem ga vprašal, kako mu je ime. Ni hotel odgovoriti na vprašanje, zato sem jih zaprl v votlino. Vsak dan sem pojedel 2 moža. Potem sem ga nekega dne še enkrat vprašal, kako mu je ime. Odgovoril je Nikdo. Tako mu je ime in tako ga kličejo vsi. Čudno. Končal sem s pašo in pripravljaj sem se na spanec. Možje so mi ponudili vina. Bila je najboljša in najslajša pijača, kar sem jo kdaj pil. Seveda sem prosil za še in oni so dotočili. Po tem kozarcu sladkega vinca sem se očitno pijan ulegel in poskušal zaspati. Od prekomernega pitja sem začel bruhati. A tedaj so se pripravili v napad in so mi potisnili žarečo palico naravnost v oko. Planil sem pokonci, saj me je peklo in močno bolelo. Drugi kiklopi so vprašali, kaj je narobe in kdo je to storil in odgovoril sem, da je kriv Nikdo. Mislili so, da sem bolan in so rekli, naj grem raje spat.

Benjamin Jošt, 7. a

Nekega dne, ko sem s čredo ovac prišel domov, jih pomolzel in jih dal v ograde, sem zaslišal nekakšen čuden zvok. Obrnil sem se in videl kot podgane velike palčke, mislim, da jim rečejo ljudje. Zelo so mi bili čudni, saj jih še nikoli nisem videl na otoku Kiklopov. Ko sem se jim približal, mi je eden, po imenu Nikdo, rekel: »Grki smo, prosimo vas gostoljubja, gospod!« Nato sem mu odvrnil: »Kakšnega gostoljubja neki, ali ne veš, da se Kiklopi ne zmenimo za Grke in vaše bogove.« Vzel sem dva od njih, ju treščil ob tla, nato pa pogoltnil. Kako dobra sta bila ☺. Čez se je prilegalo še sveže namolzeno mleka.

Erika Volker, 7. a

Mračilo se je in vračal sem se v votlino, ker sem videl posadko mornarjev oditi v mojo votlino. Mislil sem, da so vlomilci. Povprašal sem jih, kdo so in od kod prihajajo. Odgovorili so, da so Grki, da se vračajo iz bojev pri Troji in da jih ščiti bog Zevs. Zelo sem se razjezil in zavpil tako glasno, da so se vsi podelali od strahu. Povedal sem jim, da v mojih krajih ne spoštujemo Zevsa, ker smo močnejši od njega.

Njihov vodja mi je povedal, da se imenuje Nihče. Vsak dan sem pojedel dva njihova vojaka. Ko pa sem na pašo peljal drobnico, sem pred votlino zavalil veliko skalo. Niso mi mogli pobegniti. Nekega dne so mi dali poskusiti svoje vino. Bilo je tako močno, da sem po treh kozarcih zaspal. Svojat je to izkoristila in mi uničila moje edino oko. S sulico, ki so jo izdelali iz močnega borovca, so mi predrli oko. Ko sem od bolečine vpil, so me sosodje vprašali, če mi je kdo kaj naredil. Jaz sem jim odgovoril, da Nikdo. Mislili so, da se mi meša, zato so odšli. Vendar mi pobegniti ne bi mogli, ker niso mogli odvaliti skale. Ampak so se zopet znašli. Ko sem zjutraj izpuščal drobnico na pašo, sem iz varnosti, ker ne vidim, vsako ovco pobožal z roko po hrbtu, ampak oni so viseli na trebuhu ovc. Tako so mi pobegnili na svojo ladjo. Nekaj časa sem za njimi še metal velike skale, ampak ker jih nisem videl, jih tudi nisem zadel. Ko so bili na varnem, mi je njihov vodja le zakričal, da mu ni ime Nikdo, ampak Odisej.

Maj Juh, 7. b

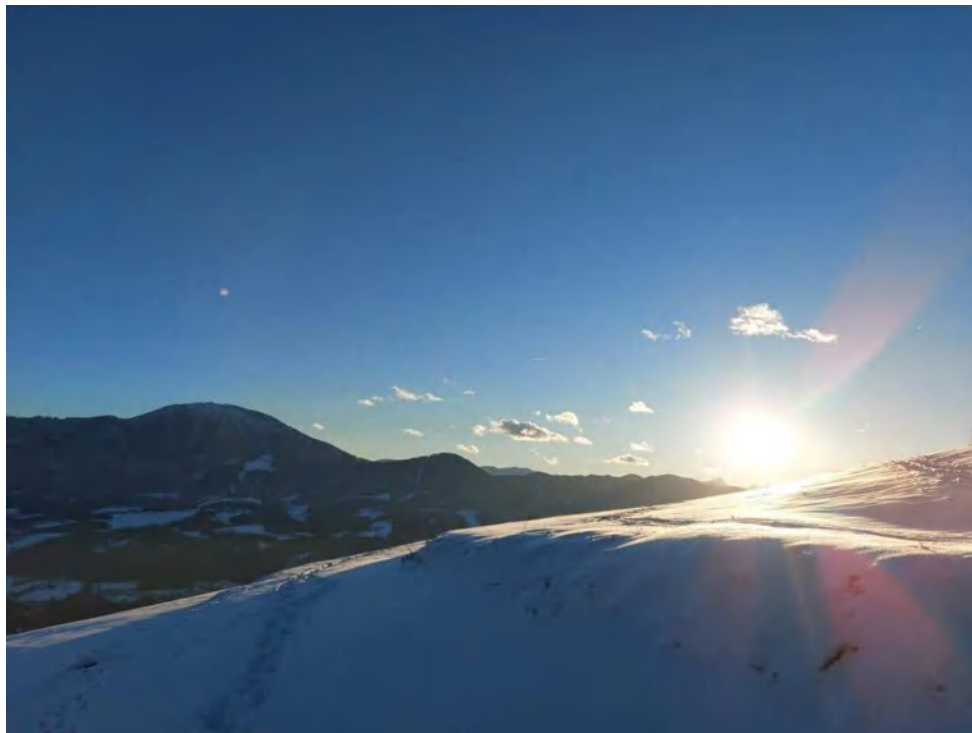
Po odhodu Odiseja in njegovih tovarišev sem se odločil, da bom za svoja dejanja poplačal. Storil sem že veliko stvari, ki so bile slabe.

Vpisal sem se v šolo za zeliščarke. V zeliščarski šoli sem bil edini moški. Vse druge so bile ženske. Ugotovil sem, da mi nikoli ni bilo namenjeno ubijati ljudi. Zelišča sem spoznaval in uporabljal samo na podlagi vonja in tipa. Šele kasneje, ko so mi ostali povedali, da zelišče ni strupeno, tudi na podlagi okusa. Dobivali smo različne naloge, pisne naloge in tudi naloge v praksi. Dobili smo nalogo, da moramo v parih ustvariti produkt, ki bo zdravilen. Učiteljica mi je za par določila lepo ter pametno žensko, ki je bila mojih let. Ime ji je bilo Calliope.

Odpravila sva se v gozd, kjer sva iskala različna zelišča. Našla sva veliko rastlin: žrebčev trn, mokuljino glavico, deteljin vrat, šmihevski prst, carlov pljuček in še in še. Poskušala sva narediti sirup za oči, ki naj bi blažil srbečico. Poizkusila sva na mojem očesu, saj je bilo uničeno, čeprav me je včasih tudi srbelo. Kanila sva eno kapljico - nič, drugo - tudi nič, v tretje pa se je v očesu naredila črna pika. Sunek ni bil močan. Bilo je, kot da bi mi mušica padla v oko. Okrog črne pike se mi je naredil rjav krog, okoli tega pa bel krog. Calliope je preučevala moje oko in ugotovila, da je to pravo, neranjeno oko. Seveda sem takoj, ko je to rekla, zagledal njo. Nisem se mogel vzdržati, da je ne bi objel in poljubil. Ko sem jo zagledal, sem vedel, da je prava.

Tako sva dobila pohvale in zahvale s celega otoka Kiklopov. Čez eno leto pa sva zibala tri prečudovite deklice, ki sva jim dala ime Harmonia, Yuoan Yin in Keya. Tako dobro življenje živimo še danes.

Manca Janko, 7. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Dolgo časa sem bil slep. Od tistega trenutka, ko so mi Odisej in njegova posadka porinili kol v oko. Res sem si želel ženo, a jo je bilo težko najti, ravno zaradi tega. Zdaj nisem več sam in imam tri otroke. Povedal vam bom kratko zgodbo, kako se je vse obrnilo meni v prid.

Nekega dne je v mojo jamo prišel človek, ki ga nisem poznal. Nisem ga videl, ampak slišal. Hotel sem ga pregnati, zato sem klatil z rokami. Ta človek je začel govoriti in jaz sem se umiril ter mu prisluhnil. Rekel je: »Polifem, jaz te dobro poznam in vem, kaj vse hudega se ti je zgodilo, a za to si si kriv čisto sam. Vem tudi, kaj si želiš, a to boš moral urediti sam. Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in posadka. Ko bodo odšli in se boš hotel vrniti v sedanjost, sedemkrat zavrti tisti kol, s katerim so te pred leti oslepili. In še en namig. Ni ti potrebno biti ljudožerska zver, bodi prijazen.« Takoj za tem ga nisem več slišal in čez kakšno minutko se mi je povrnil vid. Mislil sem, da mi je tisti človek povrnil vid, ampak sem se spomnil njegovih besed: »Jaz te lahko popeljem samo nazaj v čas, ko so v tvojo jamo prišli Odisej in njegova posadka.«

V svoji jami sem zagledal Odiseja. Upošteval sem navodilo in bil prijazen do njih. Dal sem jim vina, hrane in prenočišče. Niso me zabodli s kolom, zato tudi v sedanjosti nisem več

slep. Zjutraj so se zbudili in odšli. Hotel sem se vrniti nazaj v sedanjost. Pozabil sem, kaj mi je človek rekel. Razmišljal sem in razmišljal. Nisem in nisem se mogel spomniti, kaj moram narediti, da se vrnem. Razjezil sem se in začel tisti kol z vso močjo vrteti. Vse je postalo temno. Čez nekaj časa sem se vrnil v sedanjost. Nisem bil slep. Vse sem videl. Bil sem zelo, zelo, zelo srečen. Zdaj sem lahko videl tistega človeka. Bil je zelo čudno oblečen, nisem ga ravno prepoznal, saj so sončni žarki svetili v jamo in se je vse zelo slabo in megleno videlo. Potem pa je rekel: » Dobro si opravil, zdaj si izvedel, da moraš biti prijazen, velikodušen in moraš znati pomagati, brez tega ne gre. Zdaj lahko uresničiš svojo željo.« Še uspel se mu nisem zahvaliti in je že odšel. Res me zanima, kdo je bil. Zelo sem mu hvaležen, saj mi je pomagal, da se mi je moja želja uresničila. Čez nekaj časa sem našel popolno ženo. Zdaj imava tri otroke in smo srečna družina. Če ne bi bilo tistega dogodka, bi še danes sedel v samoti, črnini in tišini.

Tiara Fortek, 7. b

Špela Preglav, 8.a

ZGODBA O TREH GRAJSKIH HČERAH

Na območju prevaljskih fužin in Guštanja je bilo nekoč jezero. Ob obrežju je živel graščak, ki je imel tri hčere - Marijo, Barbaro in Rozalijo. Zelo rade so se s čolnom vozile po jezeru. Obiskovale so sosednjega graščaka na drugi strani jezera. Nekega večera, ko so se vračale domov, jih je dobil hud vihar. Ni bilo pomoči, hčerke so utonile. Graščak je ukazal, naj jih poiščejo, a jih niso našli. Graščak je obljubil, da bo tam, kjer bo našel trupla, sezidal svetišča. Prišla naj bi velika vidra in prejedla velikansko skalo, da je voda lahko odtekala. Tam je zdaj Votla peč, pod njo pa teče reka Meža. Jezero je usahnilo in našli so trupla. Kjer je našel truplo Marije, je sezidal cerkev Devica Marija na jezeru, ki stoji Na Fari na Prevaljah. Kjer je našel hčerko Barbaro, je postavil cerkev sv. Barbara, ki je na pokopališču Barbara. In tam, kjer je našel Rozalijo, je sezidal votlino, v kateri počiva Rozalija.

Tiara Fortek, 7. b

KOROŠKA BAJKA IZPRED DAVNIH ČASOV

Tevž Slatinšek, 7. b

Moja prababica (86 let) mi je pripovedovala. Spomni se, da je nekoč to zgodbo prebrala v stari knjigi koroških pripovedk.

Kmet je imel hlevu lepe vole. Nekega jutra, ko je prišel kmet v hlev, so njegovi voli čisto izmučeni in mokri ležali na tleh. Spraševal se je, kaj je z njimi narobe.

Voli so bili vsako jutro takšni. Vsak dan so bili bolj izmučeni. To je trajalo dober teden dni. Nato pa je kmet le izvedel, kaj se z voli ponoči dogaja. Z njegovima voloma je Povodni mož vsako noč prenašal vodo v škafih izpod Uršlje gore. Vodo je prenašal na Ivarčko jezero in tudi na mariborsko Pohorje. Od takrat se na teh mestih nahajajo jezera.

Povodni mož se je zahvalil kmetu. Tema voloma, ki sta mu bila v pomoč, je nekega dne obesil na rogove vsakemu po vrečko zlata.

Teož Slatinšek, 7. b

POUSTVARJANJE OB KRALJU MATJAŽU

Ema Salkić, 6. b

RECEPT ZA ČAROBNO JUHO (ki bo pospešila rast Matjaževe brade)

Vsi poznamo kralja Matjaža, njegovo brado in kaj pripoveduje legenda o njem. Nekega dne sem se odločila, da je dovolj čakanja in da bom poskušala pospešiti rast njegove brade. Tuhtala sem in tuhtala, kaj bi naredila. Odločila sem se, da bom skuhala juho iz samih priznanih zelišč. Pripravila sem si kotel in ga pristavila na ogenj. Notri sem dala naslednje sestavine:

- 2 lista lovorja,
- 100 g mete,
- 50 g žajblja,
- 3 vejice rožmarina,
- 25 g vrtnic,
- 500 ml vode.

Odšla sem do votline kralja Matjaža ter mu dala nekaj te čudežne juhe. V trenutku je njegova brada začela rasti hitreje. Čakala sem, da odpre oči ...

Neža Kovačec, 7. a

KRALJ MATJAŽ PRI MENI DOMA

Bil je mrzel januarski dan, okolico je pobelil sneg, jaz pa sem moral v hiši pisati domačo nalogo. Ves zatopljen v črte zvezka me predrami trkanje na vrata. Kdo bi bil ob taki zgodnji uri? Kdo bi sploh trkal na balkonska vrata? Počasi sem vstal in pogledal. Ne morem trditi, ampak mislim, da so mi takrat oči izstopile iz očesnih jamic. Pred vrati je stal velik mož z dolgo brado. Najprej sem mislil, da je prišel dedek Mraz, sicer z zamudo, ampak časi so tako ali tako čudni, zato sem samo strmel vanj. Očitno je moralo miniti kar nekaj časa, saj me je možakar vprašal, če lahko vstopi, malo mu je hladno, je rekel. »Seveda. Vstopi, dedek Mraz,« sem ga povabil naprej. Zasmel se je in se mi predstavil kot kralj Matjaž. To me je zelo presenetilo, saj sem se ravnokar učil o njem.

Postregel sem mu s toplim čajem in piškoti, saj je očitno prehodil dolgo pot in to po snegu. Posadil sem ga na stol in vklopil televizijo, da bi dokončal nalogo, preden se posvetim njemu. Od samega presenečenja, da se majhni ljudje premikajo in pogovarjajo v tako majhni in tanki škatli, ki visi na zidu, je skoraj padel s stola, in ker sem se ustrašil, da ga bo izdalo srce, sem TV-sprejemnik izklopil. Ko se je kralj Matjaž pomiril, me je prosil, če lahko greva raje ven na zrak, ker mu niso ravno všeč te naprave, iz katerih prihajajo glasovi, v katerih so zaprti mali ljudje. Seveda sem privolil, saj je vsak izgovor, da mi ni treba delati stvari za šolo, dobrodošel.

Odšla sva na sneg, kjer sva naredila snežaka, nato še enega in še enega. Malo sem se že naveličal 'rolanja' snega, zato sem naredil majhno kepo in jo vrgel točno v hrbet kralja Matjaža. Najprej me je začudeno pogledal, nato pa se je nasmejal, sam naredil kepo in jo z vso silo vrgel vame. In tako sva se kepala, smejala in valjala po snegu. Čas je mineval, približeval se je čas kosila, zato sem ga povabil, da bi jedel z mano. Ovil si je svojo dolgo brado okoli vratu in povabilo vljudno odklonil. »Prišel sem k tebi samo zato, da ti pokažem, kako lepo je zunaj v naravi, ker si ti na to pozabil. Opazoval sem te že kar nekaj časa in sklenil, da ti moram ponovno vzbuditi željo po igri zunaj, v naravi, saj zdaj ves svoj čas preživljaš samo za temi čudnimi napravami.« Zamislil sem se nad njegovimi besedami, sklonil sem glavo, saj sem se zavedal, da ima prav. In ko sem se mu želel zahvaliti, sem opazil, da ga ni več. Tekel sem levo, desno, pogledal sem sem, tja, ampak kralja Matjaža ni bilo več. Le kam bi lahko šel? Le kje živi? Mislim, da nam je učiteljica to povedala, ampak se nisem mogel spomniti. In tako mi ni preostalo nič drugega, kot da sem odšel nazaj v svojo sobo, vklopil računalnik ter v spletni brskalnik Google vpisal: Kje živi kralj Matjaž? ...

Filip Praznik, 7. a

Ema Salkić, 6. b

ZNAŠLA SEM SE V ČASU KRALJA MATJAŽA

Nekega dne smo z družino odšli na kratek izlet. Šli smo do votline kralja Matjaža. Votlina je bila kar zanimiva, a ne tako, kot sem si predstavljala.

Zelo sem si želela spoznati kralja Matjaža, ampak časa ne moreš zavrteti nazaj. Moja bratca sta hotela skozi ograjo v votlini na drugo stran, a mama in oče nista dovolila. Ko so oni že odšli iz votline, sem jaz še nekaj časa gledala v kralja Matjaža, ki ni bil resničen. Bila sem potrta, ker sem si resnično želela, da bi ga spoznala. Nekaj sem zaslišala, kot bi mi nekdo šepetal, vendar okoli mene ni bilo nikogar. Težko sem razumela besede. Zazdelo se mi je, da je omenil nekakšen stroj. Še enkrat sem zaslišala glas, tokrat je rekel: »Časovni.« Res nisem vedela, kaj naj bi besedi stroj in časovni pomenili. Ko pa sem obrnila besedi, sem ugotovila, da je ta glas omenil časovni stroj. Čudno se mi je zdelo, zakaj bi kdo omenjal časovni stroj. Dolgo časa sem razmišljala in res me je bilo strah tistega glasu, slišalo se je, kot bi govoril nekakšen slaboten moški, ki ga nekdo drži za grlo in ga duši. Zelo me je zanimalo.

Dolgo časa je minilo in morali smo domov. Mama me je poklicala, naj pridem, saj odhajamo. Spet tisti glas: »Votlinaaaaa, kraljjj, M, M.« Tokrat se je slišalo, kot bi tisti moški umrl in izrekel zadnje besede. Kar zmrazilo me je in hitro sem odšla iz votline. Še preden pa sem prišla do avtomobila, sem povezala vse besede in zazdelo se mi je, da omenja časovni stroj v votlini, ki me lahko popelje do kralja Matjaža v preteklost. Mislim, da je hotel reči Matjaž, ampak mu je verjetno zmanjkalo moči. Hitro sem stekla nazaj v votlino. Malo sem pogledala naokoli in videla, da je za vrati, kjer je bil tudi kralj Matjaž, časovni stroj. Vsaj tako se mi je zdelo. Z vso silo sem treščila v vrata, da so se odprla. Bil je zelo star, vsepovprek so bile pajkove mreže, na njih pa pajki. Vse je bilo prašno. Videla sem, da je nekaj pisalo in bilo prekrito s prahom. Obrisala sem prah in nato se je videlo. Bilo je zapisano z rimskimi znaki. Mislim, da so bile številke, ampak nisem bila prepričana. Malce me je postalo strah, a sem si res želela iti v preteklost.

V upanju, da je v notranjosti časovni stroj v boljšem stanju, sem odprla vrata. Notri zagotovo ni bilo bolje! Zelo je smrdelo, pajčevin je bilo toliko, da bi lahko iz njih sešil pulover za slona, prahu je bilo tako veliko, da sem dihala le s težavo in še na tleh so bile žuželke ter mrtve podgane. Takoj sem si premislila in hotela oditi, a vrata so se zaloputnila. Nisem mogla ven. Začela sem kričati in vpiti: »Mamaaaaaaa, ataaaaaa, Tjannnnnnn, Tinejjjjjjjj, kdorkoliii, pomoooooč!« Nihče ni prišel. Bila sem zelo žalostna, ker nisem mogla iz votline in sem imela občutek, da nikoli ne bom več videla družine, sorodnikov, prijateljev ... Pomislila sem: »Kaj, če je to edini časovni stroj na svetu, jaz pa ne bom izkoristila priložnosti?« A prepričana sem bila, da ne bom šla v tisto umazano, ogabno in smrdečo luknjo.

Minilo je kar nekaj ur. Nisem si znala predstavljati, kakšno paniko so zganjali moji starši. Potem je tudi mene začela grabiti panika. Stene so se začele pomikati proti meni. Edini

izhod je bil časovni stroj. Nisem se hotela usesti tja. Ampak sem se morala, sicer bi umrla, saj bi me tiste stene stisnile v palačinko. Skočila sem noter in nekaj časa počakala. To je bilo najbolj groznih pet minut v mojem življenju. Zazdelo se mi je, da so se stene ustavile. Hotela sem odpreti vrata in pokukati ven. Vrat ni šlo odpreti. Stene so se ustavile šele, ko so prišle do časovnega stroja. Ujeta sem bila v njem. Nisem mogla več čakati in sedeti v tisti grozi. Brez pomisleka sem začela pritiskati na gumb. Nekaj je zašumelo in pristala sem v temi. Okoli mene so se pojavili nekakšni ekrani. Na njih je bilo prikazano, kaj se je dogajalo v preteklosti. In ko se je čas previl nazaj, sem lahko stopila iz časovnega stroja. Videla sem sebe in mojo družino, kako gledamo kralja Matjaža. Ugotovila sem, da ta stroj deluje. Hotela sem prebrati, kaj piše na gumbih, ampak je bilo spet zapisano v rimskih številih. Po sto in enem poskusu se mi je zazdelo, da sem prišla toliko nazaj, kot sem hotela. Hotela pa sem priti do tistega dogodka, ko se je ta prostor, v katerem je bil časovni stroj oziroma v katerem sem bila jaz, odprl in je v votlino priteknel kralj Matjaž. Vedela pa sem, da sem v pravem času, ker tam, kjer so danes vrata, jih takrat ni bilo, saj v tistem času ta kraj še ni bil odkrit.

Spet sem zaslišala tisti glas. Vse se je dobro razumelo. Ni se slišalo kot takrat, ampak je glas imel veliko energije in ni bil šumeč. Rekel je: »Nihče te ne vidi. Rešiti moraš kralja Matjaža, da bo lahko živel in vladal ljudem naprej. Saj poznaš zgodbo o kralju Matjažu, a ne? Preprečiti moraš, da bi ga napadli. On je dober človek in ne zasluži si, da bi tu sedel toliko let, da se mu brada ovije devetkrat okoli mize. Ravno na ta dan so ga napadli. Res je, da te nihče ne vidi in sliši, a vseeno lahko premikaš predmete. Vem, kakšna je tvoja želja. Uresničila se ti bo le, če to storiš. Verjetno se sprašuješ, kdo sem. Jaz sem varuh časovnega stroja. No, zdaj pa prepreči napad oziroma reši kralja Matjaža in njegovo vojsko.« Zdaj sem točno vedela, kaj je moja naloga. In videla sem, da je stroj povsem nov in zelo lep, tako kot je tudi ta glas. Poiskati sem hotela izhod iz te skrite sobane. Nikjer ga ni bilo. Spet se je zaslišal glas: »Pojdi do mize, po kateri se zdaj v prihodnosti pleče Matjaževa brada in jo sedemkrat obrni.« Šla sem do mize in jo začela obračati. Res je bilo naporno. Ko pa sem jo obrnila sedmič, so se tla zatresla in pod mano se je odprla luknja, v katero sem padla in prišla točno do Matjaževega prestola. Videla sem njega, njegove sluge in tudi vojsko. Šla sem malo naprej in skozi okno pogledala, kaj se dogaja zunaj. Odšla sem ven in videla dva vladarja, ki sta šepetala med seboj. Šla sem bliže in poslušala. Pogovarjala sta se, kako bodo napadli Matjaža in njegovo vojsko. Odločila sem se, da jih bom malo prestrašila. Šla sem do zadnjega vhoda, na vrata navezala vrvico, jo prijela in šla do glavnega vhoda, kjer sem počakala, da pridejo. Ko so stopili pred vrata in hoteli vstopiti, sem jim zaprla vrata in potem še povlekla za vrvico, da se je zaprl tudi zadnji vhod. Na eni strani sem jim zaklenila vrata in hitro stekla na drugo stran, kjer sem tudi zaklenila vrata. Tako nihče ni mogel v grad. Iskali so rešitve, ampak nikomur ni uspelo. Le eden je poskušal splezati, a sem mu vrgla kamen naravnost v prste, da je padel naravnost na glavo. Začeli so metati kamne v okna, da bi jih razbili in nekako splezali v

grad. Očitno so si res res želeli ubiti kralja Matjaža. Vladarje je bilo tako strah, da so se jim začele tresti noge, trije pa so, kolikor so jih nesle noge, tekli proč. Z dreves sem potrgala jabolka, pobrala kamne in jih metala v njih, vzela sem jim orožje in ga vrgla stran, majala sem gugalnice in veje na drevesih. Ostala sta samo še dva. Potisnila sem velik voz, ki se je peljal za njima, enega je povozil, drugega pa ni, ker se je vrgel po hribu navzdol in pristal v mlaki. Vsi, ki so bežali proč, so kričali: »Ta grad je preklet, vse nas bo ubil, nikoli več ne grem sem. Mislim, da je bolje, da Matjaža pustimo, da vlada in daje dobro ljudem. Bog, usmili se nas!« Mislim, da jih je izučilo in ne bodo več prihajali do gradu ter grozili Matjažu s smrtjo.

Šla sem nazaj v grad in spet zaslišala tisti glas, ki je pravil: »Dobro si opravila, zdaj pa pojdi do kralja Matjaža in mu nič ne govori, kaj si naredila. Pogovori se z njim, kar si hotela. Potem pa trikrat z nogo udari po tleh in vrni se boš v sedanjost.« Upoštevala sem ga in odšla do Matjaža. Ničesar mu nisem povedala glede drugih vladarjev, ki so ga hoteli ubiti, le pohvalila sem ga, da je dober kralj in mu postavila nekaj vprašanj. Res je bil prijazen.

Čas je že bil, da se vrnem. Trikrat sem z nogo udarila ob tla in vrnila sem se nazaj (v sedanjost). Pogledala sem okoli sebe in stala sem v tisti skriti dvorani, kjer je bil prej časovni stroj. Ampak tam ni bilo ne Matjaža in ne časovnega stroja. Šla sem iz votline, pred katero je stala policija. Ustrašila sem se. Pred sabo sem zagledala svojo družino. Vsi so bili zelo zelo prestrašeni in panični. Spraševali so me, kje sem bila, kaj sem delala ... Povedala sem jim vso zgodbo, kako in kaj se je dogajalo. Nihče mi ni verjel. Mami in atiju ta moja dogodivščina ni bila najbolj všeč, meni pa zagotovo.

Tiara Fortek, 7. b

Ema Salkić, 6. b

NAPOJ ZA HITREJŠO RAST MATJAŽEVE BRADE

Bližal se je mamin rojstni dan. Za darilo sem ji hotela pokloniti set doma narejenih izdelkov za nego telesa. Naredila sem plan, da bom izdelala eterično olje, kremo za roke, vlažilno kremo za obraz in losjon za zdravo ter učinkovito nego las.

Vzela sem košaro in se odpravila v bližnji gozd. Hodila sem po jasah in nabirala rože ter dišeče trave - zelišča. V gozdu sem bila dolgo časa. Prepustila sem se lepotam pomladi, svežemu zraku, ptičjemu petju, prijetnemu vetru, ki s sabo prinaša poletje. Usedla sem se na štor, na katerem sem preštela letnice. Številka me je na nekaj spominjala. Takrat nisem vedela, na kaj. Kot rečeno, osredotočala sem se na naravo, ki me obdajala. Pot me je zanesla mimo hiše, v kateri je stanovala starejša gospa. Kolikor mi je povedala mama, ji je bilo ime Alenka. Sosedje pa so jo klicali Alenčica. To ime me je spomnilo na zgodbo o kralju Matjažu, saj je bilo Alenčica ime deklici, ki je obiskala votlino kralja Matjaža. Celotno pot do doma sem preišljevala o tej zgodbi.

Ko sem prišla domov, sem stvari hitro spravila v klet, da jih mama ne bi opazila. Želela sem, da to ostane skrivnost. Pri večerji sem mamu vprašala, zakaj naša dežela nima kralja. Rekla je, da ga je včasih imela. Izgubila pa ga je takrat, ko so kralji drugih dežel našemu kralju zavidali. Prišlo je do vojne, ki je našega kralja zaprla v votlino pod Peco. Rekla je, da bo kralj osvobojen takrat, ko se mu bo brada sedemkrat ovila okoli mize, za katero spi.

Odpravila sem se spat. Sanjala sem, da hodim po poti, po kateri sem hodila včeraj. Zaneslo me je v hišo, ki je bila v lasti Alenčice. Pod preprogo, na kateri je stala miza, je bila lesena loputa, ki je odpirala pot do stopnic, ki so vodile v podzemlje. Sanje so se končale, ko sem stopila na sedmo stopnico.

Zjutraj sem rekla mami, da grem na sprehod po gozdu. Z mano je šla moja najboljša prijateljica. Šli sva do hiše, pod katero naj bi bile stopnice. Ko sva prispeli do ograje, ki je bila okoli hiše, se je v naju zapodil pes čuvaj. Proti gozdu sva na vso moč tekli. Končno sva se zapihani ustavili pri štoru, na katerem sem sedela včeraj. Prijateljico je klicala mama in ostala sem sama. Še enkrat sem se odpravila do hiše, a zdaj me pes ni napadel. Polizal me je po roki, jaz pa sem potrkala na vrata. Alenčica me je gostoljubno sprejela, mi ponudila sok in domače pecivo. Povedala sem ji o sanjah, rekla pa je: »Pojdi, pojdi, a pazi! Spodaj te lahko premami skušnjava! Najprej pojdi do Matjaža, se z njim pogovori, nato pa stori, kar ti bo rekel. Povedal ti bo vse: kaj in kdaj naredi, kdaj se vrni in s čim se vrni! Šele nato ti bo poklonil darilo, ki si ga zaslužiš.«

Malce sem se prestrašila, a sem se odpravila po stopnicah navzdol.

Zagledala sem zakladnico, v kateri je bilo zlata toliko, kot ni smeti niti na največjem smetišču. Skoraj sem pograbila pest cekinov, a sem se spomnila nasveta, ki mi ga je zgoraj dala Alenčica. Šla sem do mize, za katero je sedel kralj Matjaž. Sedemkrat sem potrkala po mizi in kralj se je zbudil. Hitro sem sedla na stol, saj mi je tako naročila Alenčica.

Kralj je začel: »Prijateljica moja! Poslušala si nasvet stare gospe. Tvoja mati bo zelo vesela darila, ki si ji ga pripravila.« V tistem trenutku se mi je utrnila zamisel. Vstala sem s stola, urno stekla po stopnicah, do gozda in do doma, vzela stekleničko z losjonom za lase ter se kot blisk vrnila nazaj v jamo. Na Matjaževo brado sem nanesa sedem kapljic losjona, brado ovila okoli mize in tako se je pred nama odvalila skala. Skozi njo sva videla celotno pokrajino. Vprašal me je: »Rešiteljica moja! Kaj naj ti dam v zameno, ker si me rešila? Napoj za nesmrtnost? Celo zakladnico? Želiš oblast nad kraljestvom?« Odkimala sem. Rekla sem, da želim, da na svetu ne bi bilo krivic, da ljudje ne bi trpeli, da bi vsi živeli v normalnih življenjskih razmerah ter da bi bil svet poln miru. Izpolnil mi je željo, brez vseh nesporazumov prevzel oblast nad našo deželo in to celo na mamin rojstni dan. Še danes cel svet z mano vred živi mirno in srečno življenje. Zanimal ga je tudi recept za moj losjon, a mu ga nisem hotela izdati.

Manca Janko, 7. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

V četrtek, 28. 1. 2021, smo šestošolci imeli nekoliko drugačen športni dan. Preko Zooma smo bili z učiteljema CŠOD Peca (z Juretom Penecem in Matejem Kodrinom). Predavala sta nam o zgodovini smučanja, nato pa smo imeli različne športne dejavnosti doma in v okolici doma. Bilo je zanimivo in poučno, predvsem pa drugače izpeljano.

Špela Spanžel, 6. b

Naučili smo se smučarska pravila, spregovorili o nevarnostih na smučiščih, smučarski opremi, se vmes za predah razgibali, šli na zrak. Bilo je zabavno. Na koncu smo reševali kviz in preverili svoje znanje.

Voranc Ogris iz 6. a je imel svoj športni dan in je pripravil galerijo fotografij s svojega zimskega pohoda, ki si ga lahko ogledate na [SPLETNI STRANI ŠOLE](#) pod [DOGAJANJE V ŠOLI](#).

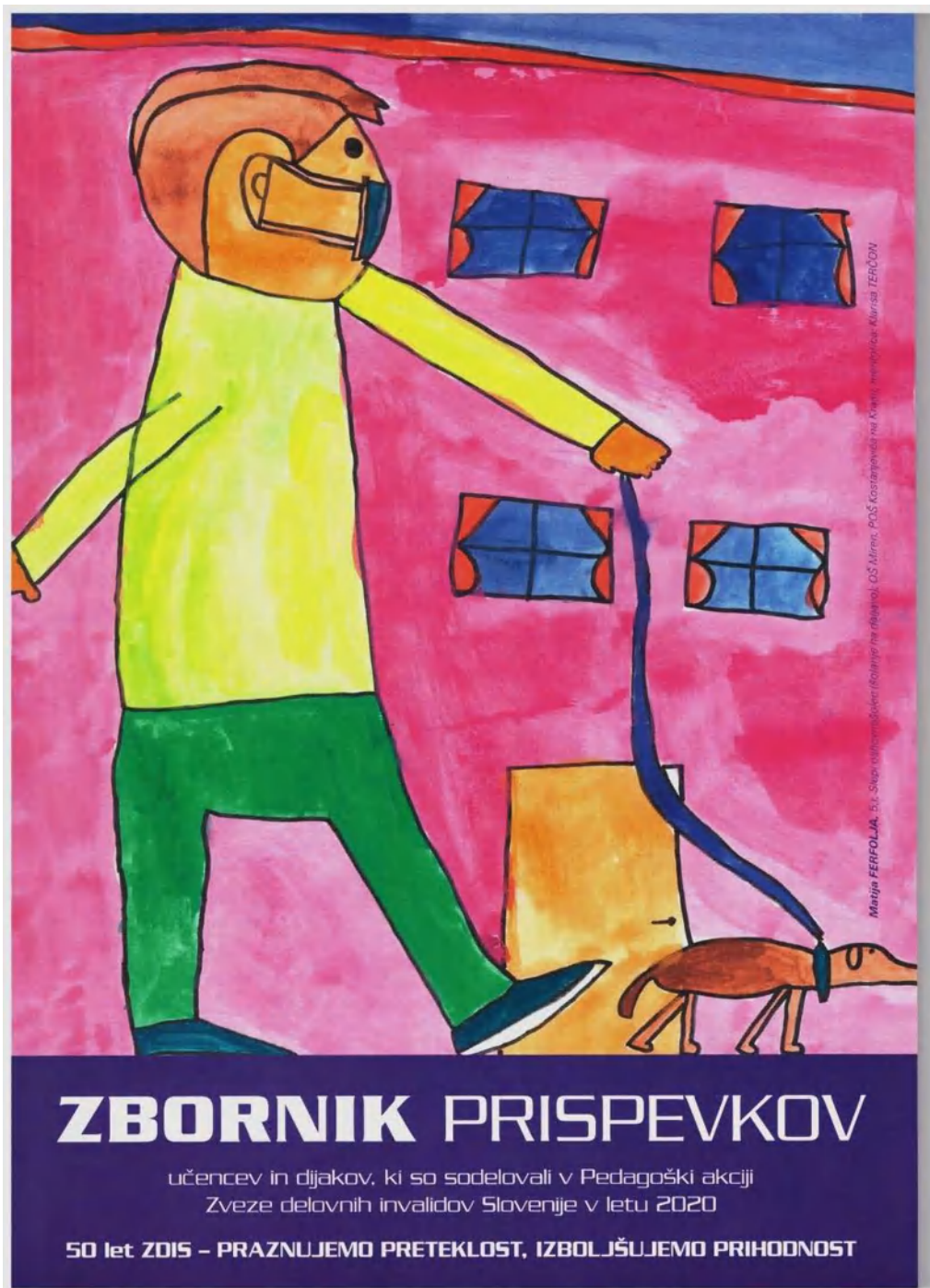
Tako spoznavam novo domovino, svojo bližnjo okolico ter kraje.

Ema Salkić, 6. b

Devetošolka Lena IRŠIČ je za svoje razmišljanje (o babici in njenem življenju v domu starostnikov) na literarnem natečaju Zveze delovnih invalidov Slovenije prejela KNJIŽNO NAGRADO in PRIZNANJE. Njen sestavek je objavljen v ZBORNIKU PRISPEVKOV.

Iskrene čestitke, Lena.

EPIDEMIJA NAM JE VZELA VELIKO LEPIH PROSTIH TRENUTKOV

Moji babici, ki je očetova mama, je ime Mojca. Pravim ji babi, ker je prišla s Štajerske, medtem ko mamini mami pravim bica, saj je Korošica.

Babi že tri leta živi v domu starostnikov v Črnečah pri Dravogradu. Preden je odšla v domsko oskrbo, je imela hude zdravstvene težave in so ji zato morali odrezati levo nogo nad kolonom. Od takrat potrebuje posebno nego in je na invalidskem vozičku. Čeprav se ji je življenje obrnilo na glavo, je še vedno polna življenja in ne vrže puške v koruzo. Zame je prava borka.

Živi od spominov iz preteklosti. Ti ji napolnjujejo dneve in sleherni trenutek, ko je sama s sabo. Še vedno je miselno aktivna, razveseli se vsakogar, ki ji polepša dan (zdaj s pogovorom po telefonu) in ji želi izboljšati prihodnost. Vem in čutim, da me ima zelo rada, saj sem njena edina vnukinja. Ljubezen in pozornost ji tudi sama vračam. Pred letošnjim izbruhom virusa sem jo velikokrat obiskala, ata pa jo je ob vikendih pripeljal k nam na kosilo, sploh v poletnih mesecih, ko smo lahko skupaj uživali v pritličju naše hiše na terasi.

Lepega sončnega dne v avgustu, ko je praznovala svoj rojstni dan, sem se pogovarjala z njo. Pripovedovala mi je o sebi, svojem življenju in občutkih, ki jo trenutno navdajajo v domu starostnikov. Vedela sem, da je imela težko življenje in da ji sedaj ni lahko, ker je na invalidskem vozičku in je odvisna od drugih. Bila je zelo šokirana, ko je izvedela, kaj jo čaka, a potem se je sprijaznila. Nikoli si ni mislila, da bo v starosti doživela kaj takega. Najprej je bila v sobi s sostanovalko, vendar ji ni najbolj odgovarjalo. Čez čas je dobila enoposteljno sobo in sedaj se bolje počuti. Sama skrbi zanjo in za lepe rože, ki jih ima na okenski polici. Vesela sem, da se je vživela v domsko življenje in da se tam dobro počuti. Vemo, da je na varnem in da je poskrbljeno zanjo. Nasmejana mi je pripovedovala, kako poteka njen dan, da zgodaj vstane, po zajtrku v jedilnici ima razgibalno terapijo, ki traja eno uro. Spoprijateljila se je z mnogimi sostanovalci in spoznala, da si lahko dan popestri tudi tako, da kaj ustvarja. Odločila se je, da bo obiskovala aktivne delavnice, kjer iz stiropora oblikujejo majhne kroglice različnih barv, jih lepi na karton, na katerem je risba, in oblikuje sliko. To rada počne, saj je vedno bila natančna. Po kosilu običajno malo počiva ali zaspi in popoldne spremlja različne televizijske nadaljevanke. Pred večerjo se s sostanovalci pogovarja, pijejo kavo in že je tu večerja. Povedala je, da ji delovni dnevi med tednom hitro minejo, bolj dolgočasno je v soboto in nedeljo, ko ni aktivnosti, sedaj pa so še obiski bližnjih omejeni in v naprej načrtovani. Toda babi je imela vseskozi dosti obiskov, tako da ji je tudi ta čas minil, kot bi pihnil. Vmes bere, barva in plete. Tu so na srečo še mobilni telefoni, da smo vsak dan na vezi z njo. Na srečo se spozna na tehniko in gre v korak s časom.

Zanimalo me je, kako je zadovoljna s hrano, ki ni ista, kot je bila njena kuha. Pravi, da res ni tako, kot je bilo doma, vendar je okusno pripravljeno, lahko bi morda le nekoliko izboljšali okus. Vsega sicer nima rada, toda ker ne je veliko, se je navadila. Rada pove, da je osebje prijazno, čeprav kdaj pa kdaj tudi občutiš napetost, kar je pa v današnjem tempu življenja normalno, še posebej sedaj, ko so vsi stanovalci in tudi uslužbenci pod stalno kontrolo. Včasih se izgubi kako oblačilo, ki ga daš v pranje, vendar se čez čas spet najde. Oče mi je predlagal, naj jo vprašam še kaj o drugih aktivnostih in prireditvah, ki jih v domu ponujajo. Povedala mi je, da so imeli skoraj vsak četrtek popoldne organizirane različne predstave, nastope pevskih zborov, včasih plese, enkrat letno dan odprtih vrat, ko so povabili svojce in prijatelje, da so z njimi pokramljali in se poveselili. Enkrat mesečno praznujejo vsi tisti, ki imajo v mesecu rojstni dan. Dobijo simbolična darilca, jih pogostijo s torto, nazdravijo, zaplešejo in si povejo, kaj jih muči. Vsako leto pred

poletjem so imeli organiziran enodnevni izlet. Letos je na žalost zaradi epidemije odpadel, a ko bo vse to mimo in se bodo vrata domov spet odprla, bodo vse nadoknadili.

Moja skromna babi si želi le zdravja in da bi bila jaz pridna v šoli in doma. Pravi, da ničesar drugega ne potrebuje, da je srečna, če smo srečni mi, ki jo imamo radi in da jo osrečujemo, ko smo z njo, ko mislimo nanjo. Ni nujno, da nas vidi, važno je, da sliši naš glas.

V času korona krize sem pogrešala stik z babico, da bi jo lahko objela ali ona mene, a krajšali sva si čas z dolgimi pogovori (tudi zaupnimi). Želim, da se naše življenje čim prej (pre)usmeri na stare tirnice, da bomo spet normalno zaživel in se objeli.

Lena Iršič, 9. b

Patricija Repas Kričej, 8. a

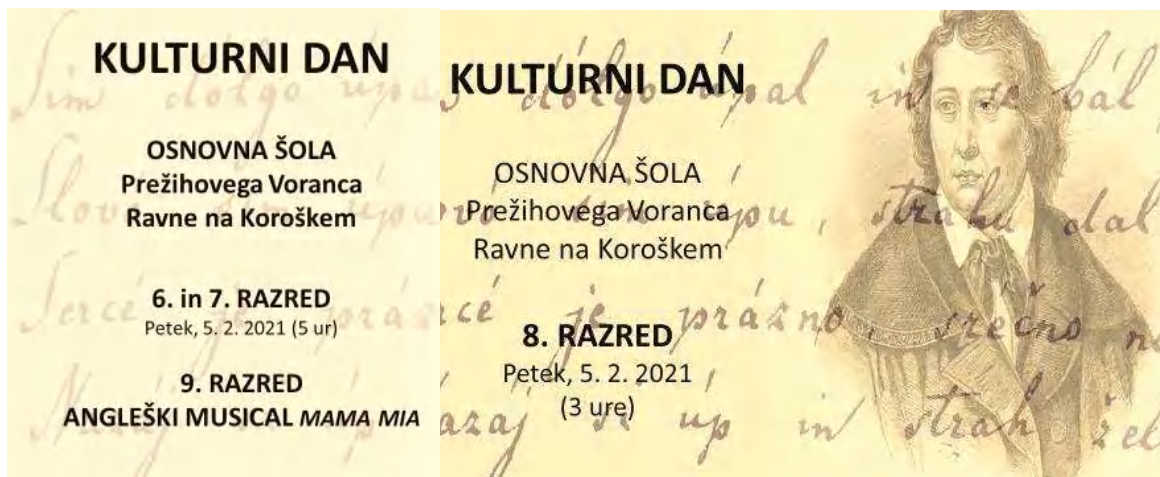
V sredo, 3. 2. 2021, smo 8. razredi imeli tehniški dan - **MERJENJE**. Spoznali smo pravilne in nepravilne ploščine ter prostornino. Merili smo različne predmete: vrata, učbenik, kalkulator, roko. Nato smo se preverili s samostojnim reševanjem nalog, 5. šolska ura pa je bila namenjena analizi, urejanju zapiskov ter oddaji nalog. Tehniški dan smo zaključili polni novega znanja.

Ana Ramšak, 8. b

V petek, 5. 2. 2021, KULTURNI DAN (6.-9. razreda)

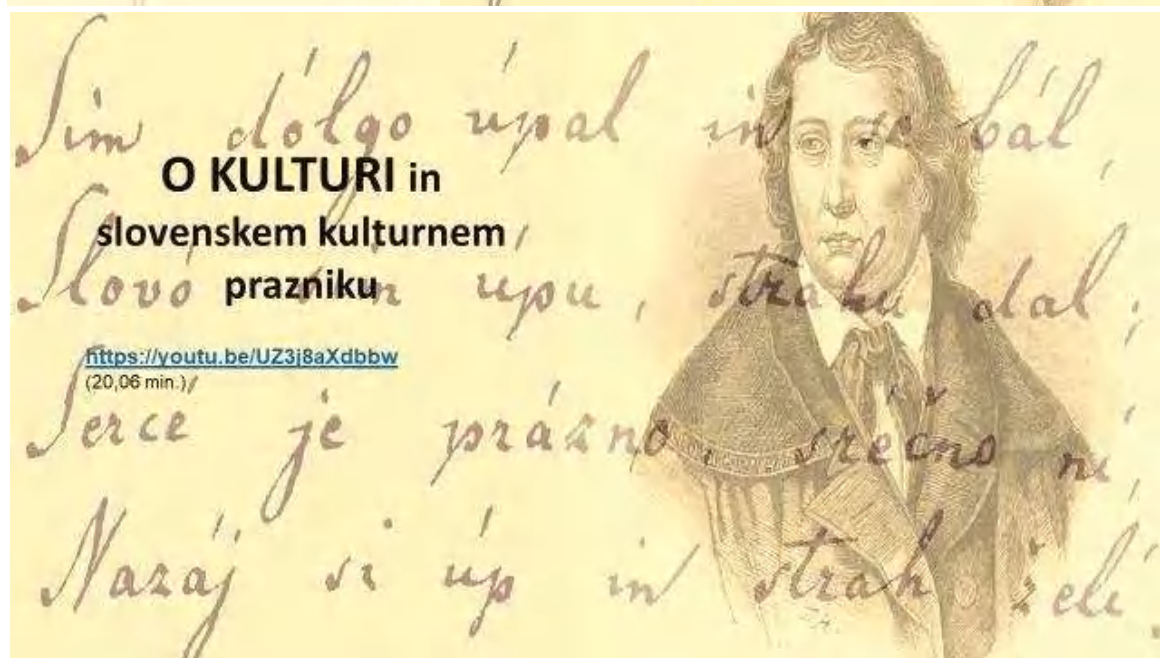
Dostop do šolske prireditve na daljavo: <https://youtu.be/UZ3j8aXdbbw>.

<p>KULTURNI DAN</p> <p>OSNOVNA ŠOLA Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem</p> <p>6. in 7. RAZRED Petek, 5. 2. 2021 (5 ur)</p> <p>9. RAZRED ANGLEŠKI MUSICAL MAMA MIA</p>	<p>KULTURNI DAN</p> <p>OSNOVNA ŠOLA Prežihovega Voranca Ravne na Koroškem</p> <p>8. RAZRED Petek, 5. 2. 2021 (3 ure)</p>
---	---

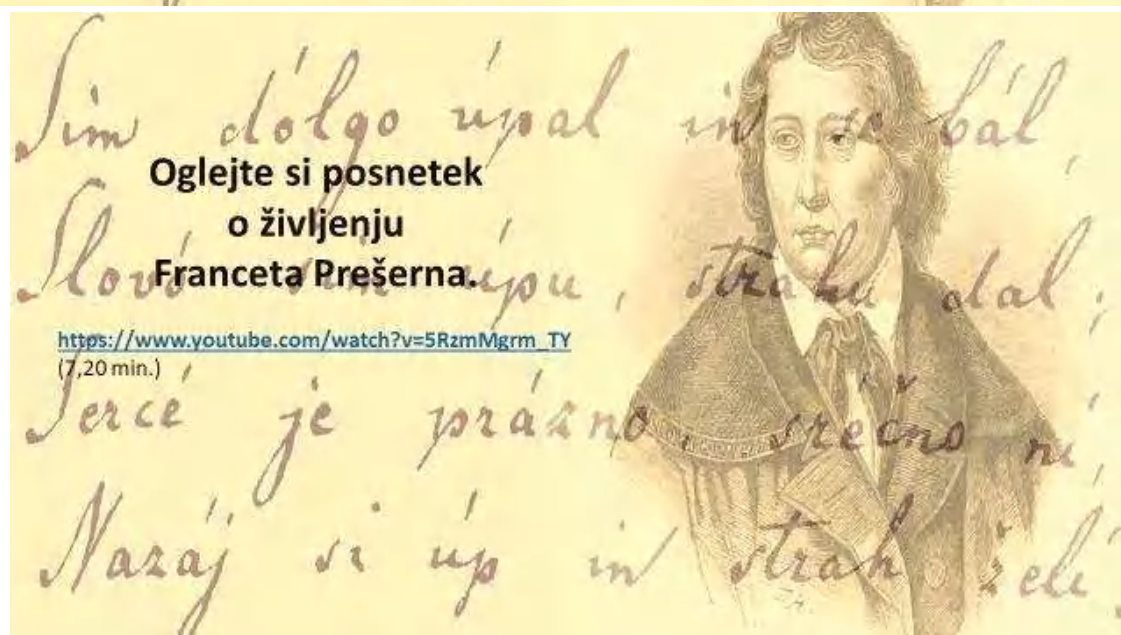
O KULTURI in slovenskem kulturnem slovo prazniku

<https://youtu.be/UZ3j8aXdbbw>
(20,06 min.)

Oglejte si posnetek o življenju Franceta Prešerna.

https://www.youtube.com/watch?v=5RzmMgrm_TY
(7,20 min.)

Poglejte animirana filma
o POVODNEM MOŽU.

<https://www.youtube.com/watch?v=FRnmrF5IMtI>
(4,56 min.)

<https://www.youtube.com/watch?v=ktEqA8xi--o>
(3,56 min.)

Prisluhnite deklamacijama pesmi
Povodni mož ob slikanicah.

<https://www.youtube.com/watch?v=XgC5O4PHCRw>
(4,5 min.)

<https://www.youtube.com/watch?v=GX-4eqsx58I>
(3,46 min.)

Še ena deklamacija Povodnega moža ob
različnih podobah našega pesnika Franceta Prešerna

<https://www.youtube.com/watch?v=zt7hi2TAWW8>
(5 min.)

Pesem Povodni mož je tudi uglasbena.
Poje jo Miha Renčelj.

<https://www.youtube.com/watch?v=BYsEQYkX998>
(4,21 min.)

Po skupni proslavi so učenci opravili zahtevane dejavnosti in ob zaključku kulturnega dne oddali svoje izdelke (križanke, kvize, pesmi, ples, repanje, likovna dela ...).

Devetošolci so v nadaljevanju poslušali angleški muzikal **MAMMA MIA** in zapisali svoje mnenje.

Moje mnenje o tem muzikalu je pozitivno. Nasploh mi je bil všeč in take predstave rad gledam, poslušam. Igralci so nadarjeni, a nekoliko se mi je zdel predolg. Nastopajoči so se potrudili in se uživali v svoje vloge. Upam, da si bomo v prihodnje lahko še sami pogledali kak muzikal v živo.

Nejc Pori, 9. b

Muzikal 'Mamma Mia' se mi je zdel zanimiv in dobro organiziran, čeprav me ta umetnost ne privlači najbolj. Posebej všeč mi je Fantom iz opere ter večina Disneyevih muzikalov.

Aljaž Krivograd, 9. b

Filip Praznik, 7. a

Hana Mlakar, 7. a

Osmošolci s(m)o v februarju bili zelo ustvarjalni v pisanju, pri poustvarjanju ob Prešernovih pesmih (ob Povodnem možu in Turjaški Rozamundi).

Po dolgem času je Urška priplavala iz Ljubljane in ugotovila, da je prišla v leto 2020. Ljudje so jo občudovali, kako lepa je, ona pa je bila začudena, ker so vsi nosili obrazne maske. Spoznala je prijaznega meščana, kateremu je ob pogledu nanjo poskočilo srce. Ko se je pogledala v ogledalo, sprva ni mogla verjeti svojim očem. Še vedno je bila zala, poskočna in prijetna, v podvodnem svetu se očitno ni starala. Kot da se je njena ura tam

ustavila. Svojemu novemu izbrancu je zaupala skrivnost in živela sta srečno do konca svojih dni.

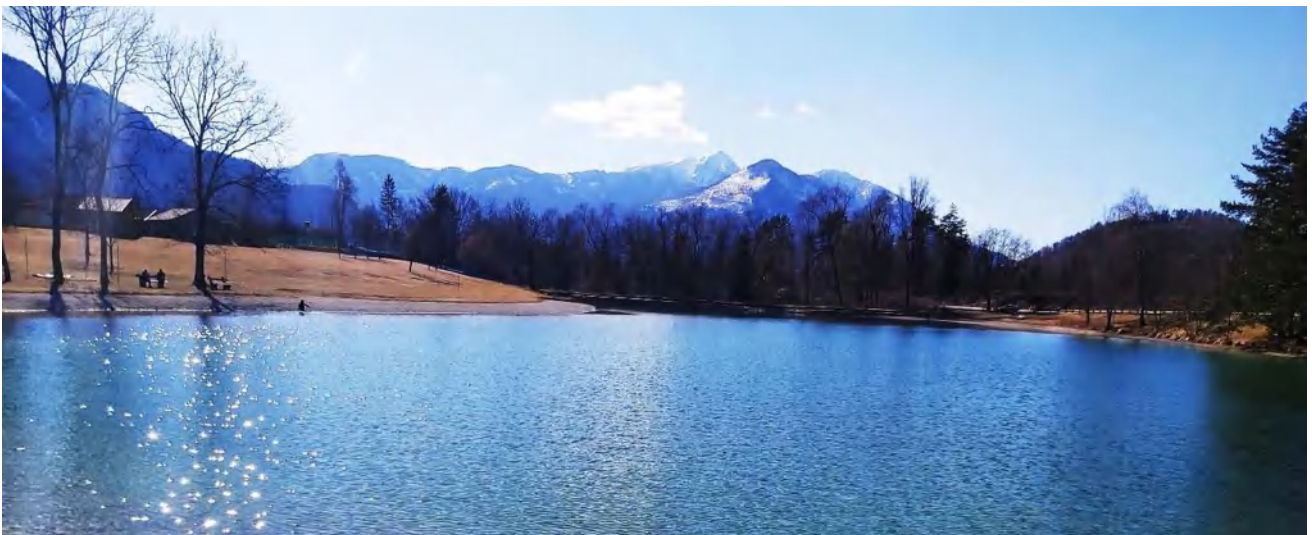
Nik Geč, 8. b

Povodni mož je ujel Urško in za vedno sta odplesala v podvodni svet. Nihče ju ni več videl. Ljudje so nemo opazovali vrtinec, vedeli so, da je Urška izgubljena. Tako je v plesnih ritmih dočakala svoj konec, povodni mož pa je ob vsakem plesu prišel po novo deklico.

Tarik Salkić, 8. a

Tako sta Urška in povodni mož plesala in plesala. Sedem let je Urška čakala na razkošno poroko, njen izbranec je bil sicer kralj podvodnega mesta, imela sta že tri ljubke otroke, a še vedno je bila nesrečna, saj je živela v neznanem svetu pod vodo in želela si je v svoj svet, čemur se je morala odreči.

Lana Kokot, 8. b

Amela Čeliković, 9. b

Povodni mož, kje pa sva?
Pod vodo, Urška, tu bova skupaj prebivala.
Kraljestvo podvodno zavzameva,
saj sva si usojena.

Nik Kadiš, 8. a

Ko je povodni mož pripeljal Urško v svoj svet, so jo imeli za služabnico. Dan za dnem je garala, sedmi dan pa je prosila povodnega moža, naj jo izpusti. Obljubil ji je, da če se bo pokesala svojih dejanj, jo čez tri dni izpusti. In res, pokazala so se ji nebesa.

Marko Matjašec, 8. a

Povodni mož je Urško odpeljal v svoje kraljestvo. Tam je imela svojo prekrasno sobano, a mislila je na pobeg. Nekega jutra ji je uspelo. Njeni so bili srečni, ko se je pojavila doma, povodnega moža pa so njegovi služabniki našli mrtvega v krvavi postelji.

Rebeka Vogrin Ferk, 8. b

Lena Gerdej, 8. a

Povodni mož in Urška sta se hitro zaljubila
in se srečno poročila.

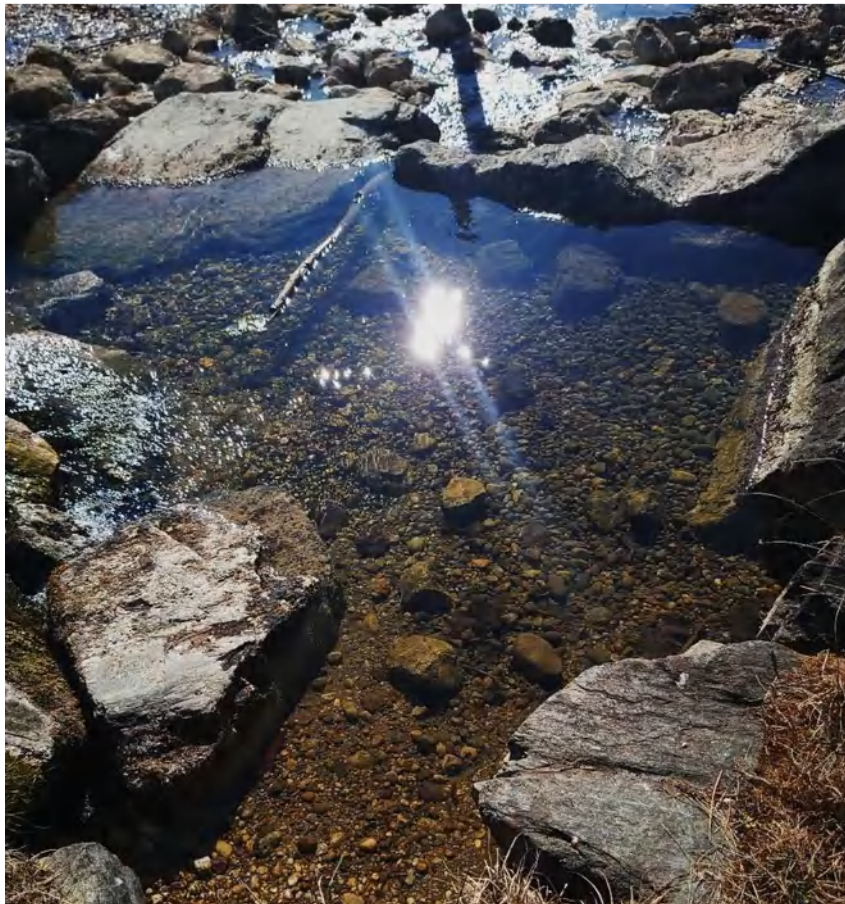
Otroke sta čez leta dobila,
lepo so v podvodnem svetu živeli,
Urška se ničesar v življenju ni bala

in je s svojo novo družino do konca ostala.

Aleksandar Blagojević, 8. b

Urška je že par let živela pod vodo s povodnim možem. Neko noč se je izmuznila iz Ljubljanice in ugotovila, da je prišla v leto 2004. Naokoli je hodila lepa in mlada, vsi so jo občudovali in gledali za njo. Spoznala je prijazno dekle, ki ji je pomagalo, dalo ji je jesti in piti. Urška ji je zaupala svojo življenjsko zgodbo. Čez nekaj let je našla fanta, s katerim je potem srečno živela naprej.

Tea Kolenc, 8. a

Amela Čeliković, 9. b

Povodni mož je Urški v svojem svetu nudil vse, kar je le mogel. Lahko se je svobodno sprehajala, vsako noč sta zaplesala po gradu. Urški je bilo novo življenje vseč, a se ji je vseeno tožilo po domu in svetu nad vodo. Ko je povodni mož to uvidel, ji je dovolil, da se je lahko vsako leto na tisti dan, ko jo je odpeljal v svoje kraljestvo, vrnila v Ljubljano, toda paziti je morala, da je ljudje ne bi prepoznali. Tako je še danes. Vsako leto na isti dan prihaja na ples pod zeleno lipo.

Benjamin Kolenc Fajt, 8 a

Za Urško vsi so žalovali
in vsak dan pod zeleno lipo jokali.
Na žalost povodni mož jo je ujel
in nihče na tem svetu ni bil več vesel.
Zdaj fantje žalostni so vsi,
ker z njo plesati si vsak želi.

Jošt Petrič, 8. a

Uršika in povodni mož sta srečno živela v Ljubljani, v svoji palači. Imela sta kopico otrok in zanje lepo skrbela. V svojem svetu sta imela bogato založene trgovine, urejene ceste, železniške proge ... Ničesar jima ni manjkalo. Bila sta polno zaposlena kot podvodna igralca. Urška se je spremenila v dobro in zvesto žensko, ki jo je povodni mož cenil.

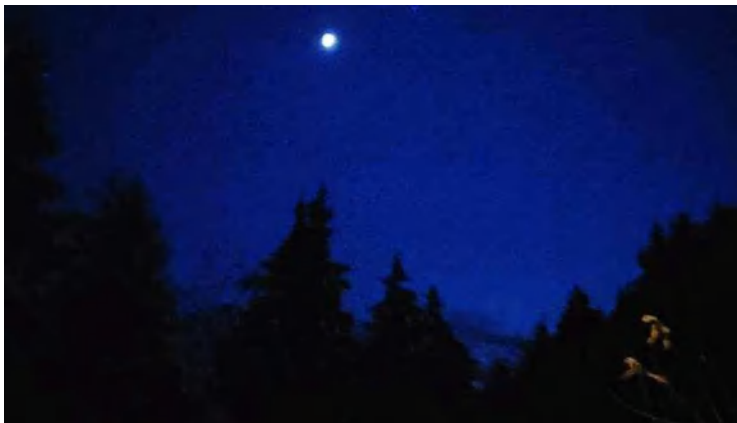
Lena Gerdej, 8. a

Urška in povodni mož se močno držita za roke in izgineta v vrtincu mrzle reke. Urška ne ve, kam jo pelje pot, povodni mož pa hiti z njo vedno globlje v temno reko. Postaja jo strah, zebe jo, naenkrat pa zagleda razsvetljeno dno. Prispeta v podvodni dvor. Tam živita srečno, nihče ju ne more ločiti.

Urh Britovšek, 8. a

Ko se je Urška utopila, je ostala sama pod vodo. Minilo je veliko časa, ko se ji je nekaj zgodilo. Zagledala je Francetov duh. Planila je k njemu, Prešeren prav tako proti njej. Nato ji je pripovedoval, kako je bilo življenje dolgočasno, da je pisal zanič pesmi in podobno. Nato sta skupaj živela zelo dolgo. Mislim, za vedno, saj je duh večni.

Luka Vetter, 8. b

Amela Čeliković, 9. b

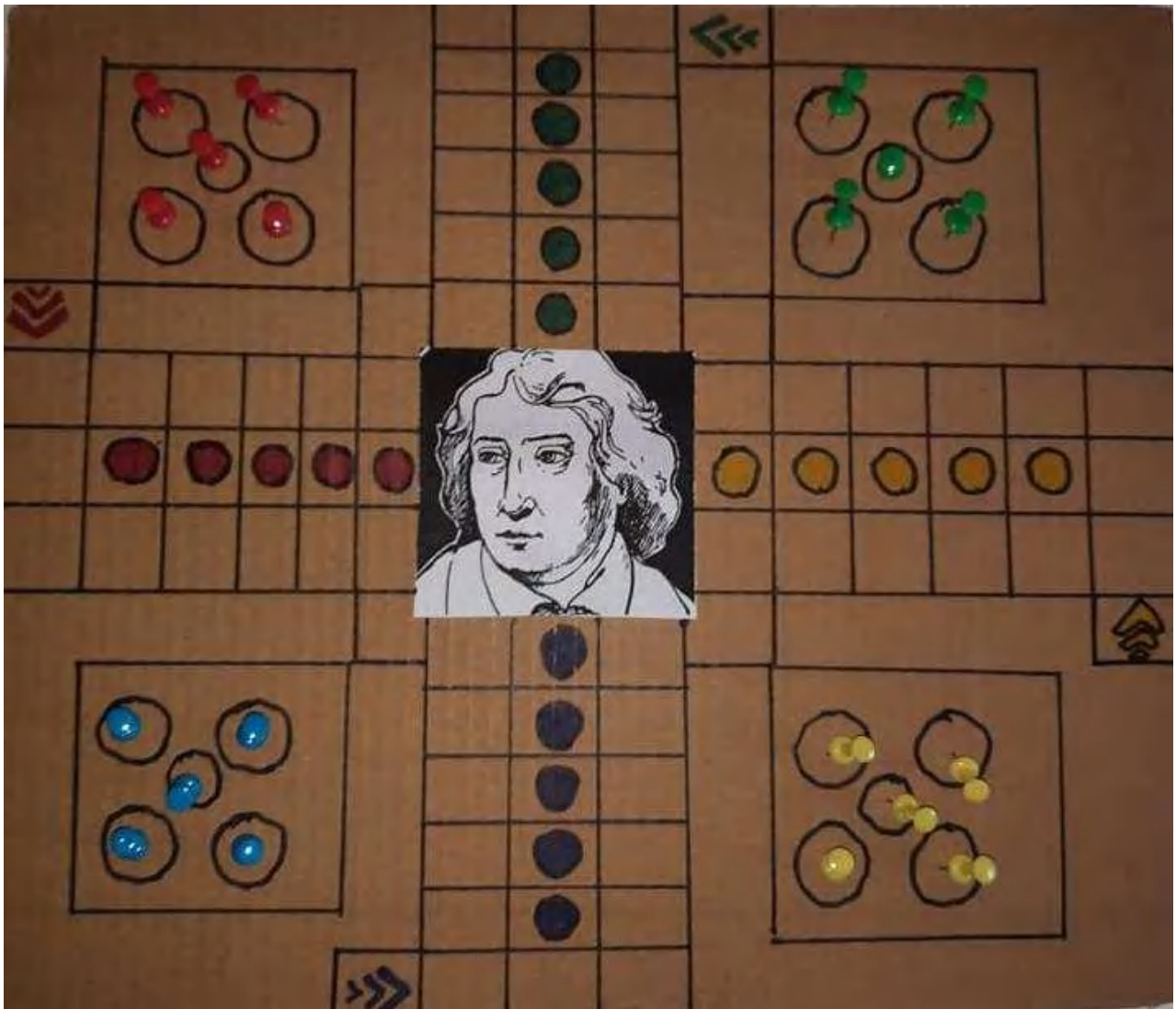
Lena Gerdej, 8. a

Rozamunda je v samostanu nesrečna in žalostna. Vsak dan moli, da bi jo Ostrovrhar imel spet rad, ampak on je srečen z Lejlo. Nekega dne pride na obisk gospod, ki se zagleda vanjo, jo zasnubi in Rozamunda srečna zapusti samostansko življenje.

Lena Gerdej, 8. a

Rozamunda ni dolgo živela v samostanu. Hitro se je poročila z mladeničem Aladinom iz Bosne, ki je prihajal iz istega kraja kot Lejla. Ampak Ostrovrhar in Lejla sta se odločila, da se bosta razšla, ker nista bila srečna. Tako je Rozamunda dobila svojega Ostrovrharja, Lejla pa je šla nazaj v Bosno z Aladinom. Vsi so bili srečni s svojimi otroki do konca življenja.

Tarik Salkić, 8. a

Tarik Salkić, 8. a

Rozamunda je ostala praznih rok. Bila je zelo ljubosumna na lepo Lejlo. Želela je, da bi bila sama srečna in ne osamljena. Ni privoščila sreče drugi in skovala je načrt, da gre živet drugam. S trebuhom za kruhom je šla v Bosno, da si tam poišče mladeniča in zaživi z njim.

Aleksandar Blagojević, 8. b

Prvi dve leti Rozamundi življenje v samostanu ni bilo všeč, ko pa je med nunami dobila prijateljice in so prepevale v pevskem zboru, ji je to napolnjevalo dneve. Hodila je na sprehode in obiskovat očeta. Sprijaznila se je s svojo usodo.

Luna Žunec, 8. b

Lena Gerdej, 8. a

Rozamunda je bila sprva v samostanu zelo osamljena, nato pa je ugotovila, da je prav potrebovala nov začetek, drugačno življenje. Nune so občudovale njeno lepoto, ker pa je morala nekaj početi, se je odločila, da bo učila otroke o bogu in veri.

Lena Polajner, 8. b

Rozamunda je živela v samostanu. Kadar je bila žalostna, je igrala na lutnjo, da je osrečila samo sebe, rožo deklic.

Jaka Tušek, 8. b

Lena Gerdej, 8. a

Ostrovihar je čez leta obiskal Rozamundo v samostanu. Rekel ji je:

»O, Rozamunda moja sladka,
moja usoda ni več gladka,
kaj storiti mi je zdaj!?«

Rozamunda ga je pogledala in mu odgovorila:

»Kar želel si,
to imaš,
ni vredno,
da se zdaj kesáš.«

Rozamunda odide nazaj v klošter,
Ostrovihar s sklonjeno glavo se za vedno izgubi,
Lejla pa nazaj v Bosno z otrokoma odhiti.

Tea Kolenc, 8. a

Po sedmih letih sta se Lejla in Ostrovihar ločila, ker je on ugotovil, da ne more pozabiti Rozamunde. Ta je bila še vedno v samostanu, zato se je odločil, da jo bo šel obiskat. Preoblekel se je v žensko, da so ga spustili v samostan. Ko je zagledal Rozamundo, so mu oči kar zažarele od sreče. Rozamunda ga sprva ni opazila, ko pa ga je, mu je stekla v objem. Bila je vesela, da ga je po dolgem času spet videla. Ko so se njeni dnevi zaobljube iztekli, sta se srečno poročila.

Lana Kokot, 8. b

Minilo je sedem let, odkar je Rozamunda postala nuna v samostanu, odkar je Ostrovihar namesto nje vzel Lejlo za ženo in si je prisegla, da ne bo nikoli več nikomur zaupala, razen Bogu. Odločila se je, da bo začela pomagati drugim, da ne bo le lepa, ampak tudi prijazna. Svoje življenje je posvetila pomoči potrebnim ljudem.

Benjamin Kolenc Fajt, 8 a

Rozamunda se je čez nekaj let vrnila iz samostana. Ko je prišla domov, je bilo opaziti, da se je v samostanu kot oseba zelo spremenila. Postala je tiha, vljudna in manj samovšečna. Nato pa je nekega dne v mesto prišel mlad fant. Ker je bil tudi on lep kot Rozamunda, sta se zagledala drug v drugega. Kmalu zatem sta se poročila in živela srečno do konca svojih dni.

Ana Ramšak, 8. b

Amela Čeliković, 9. b

Rozamunda je naslednjih 7 let živela kot nuna. Začela se je dolgočasiti, zato se je hotela odreči takemu življenju, a ji niso dovolili. Sklenila je, da bo pobegnila in se preselila drugam. Neke noči je splezala skozi okno, doma hitro pobrala svoje premoženje in odšla peš proti Mariboru. Tam si je izven mesta kupila nekaj zemlje in delala kot kmetica. Spoznala je veliko novih prijateljev, s katerimi se je družila in preživljala dneve in leta. Njene zadnje besede pred smrtjo so bile: »Nuna je biti dolgočasno.« Ko so jo še vprašali, kako to ve, je odgovorila: »Ker sem včasih sama bila.«

Luka Vetter, 8. b

Ko je Rozamunda postala čast ljubljanskih nun, se je zelo spremenila. Ni bila več tako nagle jeze in postala je mirnejša. Odločila se je, da bo potovala po domači deželi. Obiskala je veliko lepih krajev. Zadnji večer je bila na plesu v dvorcu, kjer je spoznala ljubezen svojega življenja. Plesala sta, se vrtela in vrtela dolgo v noč. Z njim je na novo zaživela. Ko je dobila prvega otroka, ji mestno in razkošno življenje ni več ustrezalo, zato se je preselila v majhno vasico na Koroškem, kjer je še dolgo srečno živela.

Jošt Petrič, 8. a

7. b

Tevž Slatinšek

Miha Homan

Neja Pečnik

Tevž Kret

Matic Rebernik

Matevž Pečolar

NADALJEVANJE POVODNEGA MOŽA

Valovi odnesli so daleč ju stran,
dalje in dalje, dokler je še dan.
Ponoči sta v veliko palačo prispela,
Uršika zala je med potjo zaspala.
Ko se zbudi, začudeno strmi,
v čigavi postelji zdaj ona leži.
Za vogalom pa povodni mož ždi,
tuhta in tuhta, kako naj jo razveseli.
Prinese ji bisere vse, zlato in srebro,
da punco tako razveselil bo.
Uršika zala vidi bogastvo to,
odloči se njega okoli prsta oviti
in si zlata in srebra pridobiti.
Ko to povodni mož opazi,
se razjezi,
ustvari tako neurje, da ga nič ne zajezi.

Uršiko zalo valovi odnesejo iz kraljestva,
z njegovega posestva.
Med blaznim neurjem si lahko slišal:
»Gorje ti, Uršika, ki si me mislila oropat',
zaradi tega dejanja te bom moral malo okopat'!«
Povodni mož si misli:
»Ji je že prav, mali tatici,
moji bodoči prelepi kraljici.«

Benjamin Jošt, 7. a

Roža Rozamunda je bila srečna in si je v samostanu krajšala čas, da so z nunami pele in ustanovile svoj ansambel. Postala je dobra harmonikašica. Čez sedem let se je pojavil virus in morale so nositi obrazne maske. Začasno niso mogle igrati in javno nastopati.

Marija Kričej, 8. a

12. in 13. februar: INFORMATIVNI DAN za devetošolce

GIMNAZIJA RAVNE

Bilo je zanimivo, povedali so vse, kar me je zanimalo, tudi na vsa vprašanja, ki sem jih imel jaz in ostali, so nam odgovorili jasno. Kar imam povedati o predstavitvi, je, da je bila dobro izvedena. Dobili smo dovolj informacij. Predstavitve šole in dejavnosti, ki potekajo ob pouku, si lahko ogledamo na njihovi spletni strani.

Aljaž Krivograd, 9. b

SREDNJA ŠOLA RAVNE (strojni tehnik, mehatronik, računalniški tehnik, matalurg)

Na informativnem dnevu sem izvedel veliko pomembnih informacij za vpis v srednjo šolo. Meni najboljša predstavitev šole je bila predstavitev Srednje šole Ravne. Udeležil sem se še predstavitve srednje gozdarske šole v Postojni. Se že veselim jeseni, ko grem v novo šolo.

Žiga Šapek, 9. b

SREDNJA ŠOLA SLOVENJ GRADEC

Dijaki z različnih srednjih šol v Slovenj Gradcu so z nami preko Zooma delili svoje izkušnje na različnih področjih, vse skupaj pa je trajalo približno eno šolsko uro. Predstavili so se nam direktor, tajnica, vodja marketinga in bivša dijakinja. O predmetih niso posebej govorili, zavrteli so nam filmčke o šolskih prostorih in projektih, v katere so vključeni. Na koncu smo rešili kratko anketo.

Amela Čeliković, 9. b

Zelo zanimiva je bila predstavitev srednješolskega programa zdravstveni tehnik. Program šolanja sta nam predstavila ravnatelj in socialna delavka. Izvedeli smo, da je izobraževanje namenjeno tistim, ki imajo čut za etično in moralno zavest, za delo z ljudmi in se želijo usposobiti za izvajanje zdravstvene nege odraslih pacientov, otrok in mladostnikov. Dijaki se naučijo opazovati in spremljati zdravstveno stanje pacienta, nuditi prvo pomoč, oskrbovati umirajočega in umrlega, opravljati naloge po naročilu nadrejenih ... Zaključek programa s poklicno maturo omogoča vpis v višje in visoke študijske programe.

Zara Kumer, 9. b

Ker še ne vem, kam me bo odnesla moja bodoča šolska pot, sem si preko Zooma ogledal tri srednje šole: KGBL, Konzervatorij Maribor ter Gimnazijo Ravne na Koroškem. Profesorji in dijaki so na vsaki šoli predstavili način dela in življenja. Posebej sem se pogovarjal tudi s predstojniki oddelka trobil. Še vedno sem na velikem razpotju. Ne vem, kako naj se odločim. Ne želim uničiti svojih sanj, vendar je pri 15 letih težko živeti drugje. Vem, da mi bosta starša pomagala pri odločitvi in tudi naprej. Če bom odšel v Ljubljano ali Maribor, bom stanoval v enem od dijaških domov. Spoznal sem tudi življenje v vseh domovih, ki jih imam na razpolago. Čaka me odločitev, ki jo bo potrebno kmalu sprejeti.

Anej Gorenjak, 9. b

SREDNJA ŠOLA MARIBOR

Virtualno smo se lahko sprehodili po prostorih šole že pred informativnim dnem. Ravnateljica in učiteljice praktičnega pouka so nam predstavile, kako poteka pouk in kako je vključena po različnih letnikih tudi praksa. Zanimivo se mi zdi, da se bom naučila ne le striženja, ampak tudi ličenje in urejanja nohtov.

Lena Iršič, 9. b

SREDNJA ŠOLA LJUBLJANA

Bila sem zadovoljna, posebej, ker bodo odprli še en oddelek. Tisti, ki smo se spoznali na informativnem, smo si že naredili skupino in si dopisujemo.

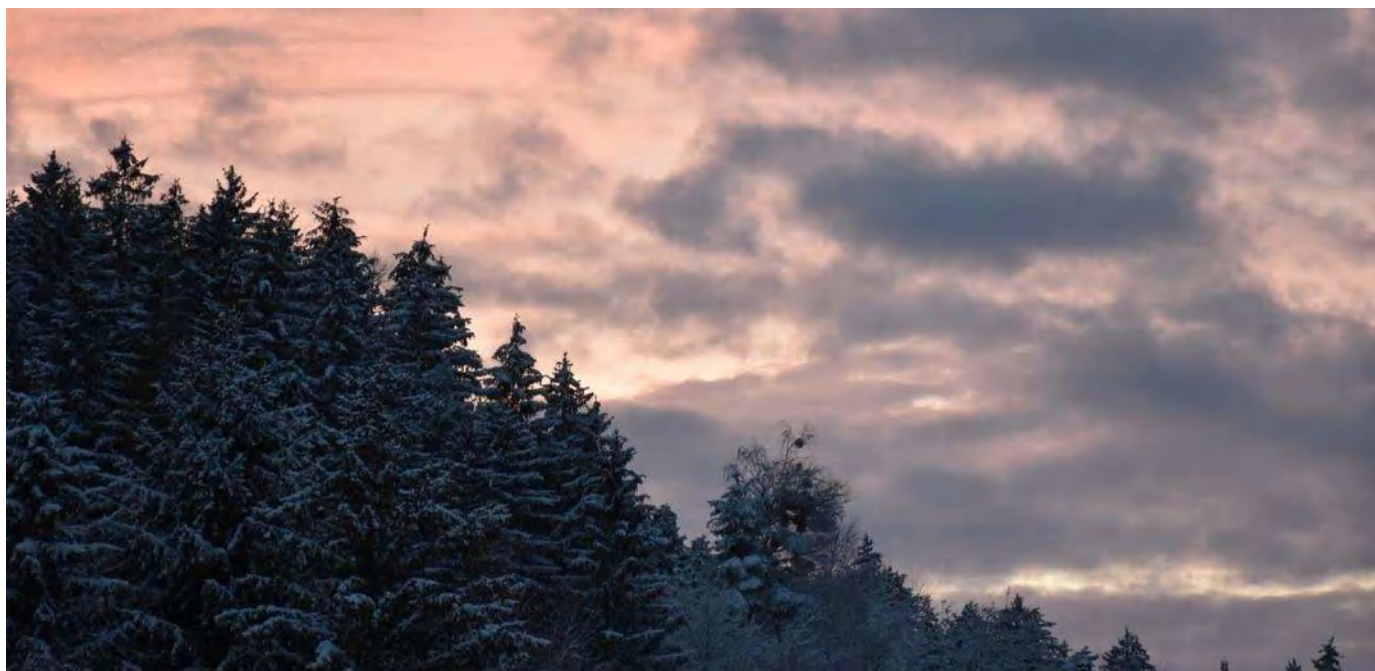
Mija Špenger, 9. b

SREDNJA ŠOLA MUTA

Letos so informativni dnevi potekali nekoliko drugače, saj zaradi Covida-19 nismo mogli obiskati šol, kamor se nameravamo vpisati. S šolami smo se povezali preko Zooma. Z nami so delili svoje izkušnje tudi dijaki srednjih šol. Tisti, ki se še ne more odločiti, katero šolo bi izbral, je lahko v teh dveh dnevih dobro spoznal več programov. Verjamem, da se bo po vseh zbranih informacijah na koncu vsakdo lažje odločil za pravo pot.

Sama sem se udeležila informativnega dne na Okoljevarstveni šoli Muta, kjer so nam predstavili, kako bo naš pouk potekal in kako lahko nadaljujemo šolanje. Zdaj nas čakajo le še vpisi in kasneje potrditev, da smo na izbrane šole sprejeti. Držim pesti za vse devetošolce, da jim uspe priti na željene šole in s tem korak bliže k uresničitvi svojih sanj.

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Devetošolci so poustvarjali, razmišljali so o svojem počutju ob različnih vremenskih razmerah.

Na smreki zasneženi se v soncu snežinke svetijo,
se v soncu snežinke svetijo,
kot diamanti drobni v temno noč izginejo.

Klemen Podgoršek, 9. b

Ob dežju sem zaspana, a sproščena. Zvoki dežnih kapljic me pomirjajo. Sončni žarki, predvsem pa sončni vzhodi in zahodi, me napolnjujejo z energijo.

Amela Čeliković, 9. b

Ko me prebudi sonce, ki osvetli celotno stanovanje, mi polepša dan. Ker nimam rad dežja, se takrat počutim utesnjeno in že vem, da je pred mano mrk in nesrečen dan. V sončnih dneh, ko pogledam skozi okno, sem radosten, ker vidim sneg na okoliških gorah, vidim jasno nebo, čakam na pomladne ptice in njihovo petje.

Emrah Šekić, 9. a

Ko zunaj dežuje, se doma počutim varno, sproščeno, spočito in vedno si najdem delo. Ko pa so dnevi sončni, sem pozitiven in družaben. Moj najljubši čas pa je sneženje, ker lahko uživaš na snegu s prijatelji.

Edin Okanović, 9. b

Tam v sobi
postelja se mi smeji,
postelja se mi smeji,
čas za spanje mi želi.

Knjiga čaka me,
da se vanjo potopim,
da se vanjo potopim,
da malo domišljije dobim.

Naj v postelji uživam,
domišljijo pridobivam,
sanjam o lepih stvareh
in o prijaznih ljudeh.

Eva Šteharnik, 9. b

Amela Čeliković, 9. b

Kadar dežuje, bi najraje prespala dan, brala knjige in poslušala glasbo. Rada pogledam mavrico in mavrične barve. Ob sončnem vremenu pa sem boljše volje in polna energije.

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Kadar dežuje, se sprašujem, kako pregnati temne oblake, ki niso samo na nebu, ampak tudi v mojem počutju. Zjutraj počasi odgrnem odejo s sebe ... Morda sem vstala z levo nogo, povsem mogoče pa je, da na moje počutje in razdraženo obnašanje vpliva slabo vreme. Sonce pa me sprošča, vzbuja dobro razpoloženje in mi vliva veselje do dela. Ob sončnem vremenu na ulicah opazim več nasmejanih in zadovoljnih ljudi. Sonce me spomni na SREČO, POČITNICE in ZABAVO. Je zvezda, ki zagotavlja energijo za ŽIVLJENJE.

Zara Kumer, 9. b

Amela Čeliković, 9. b

Tam v daljavi ena ptičica sedi,
tam v tišini mračni tihi veter zašumi,
tam visoko nad oblaki črni grom drvi,
tam v nižini temni svojo moč pusti.

V duši moji slab trenutek se zgodi,
tiho stopa in me ne izpusti.
Kot temna senca se me drži,
strah me grabi in lovi.

Urban Butolen, 9. b

Lena Gerdej, 8. a

15.-19. 2. 2021 - ZIMSKE POČITNICE

Počitnice sem izkoristila za nekoliko daljše spanje, z babico in dedkom smo hodili na sprehode, brala sem knjige in reševala razvedrila.

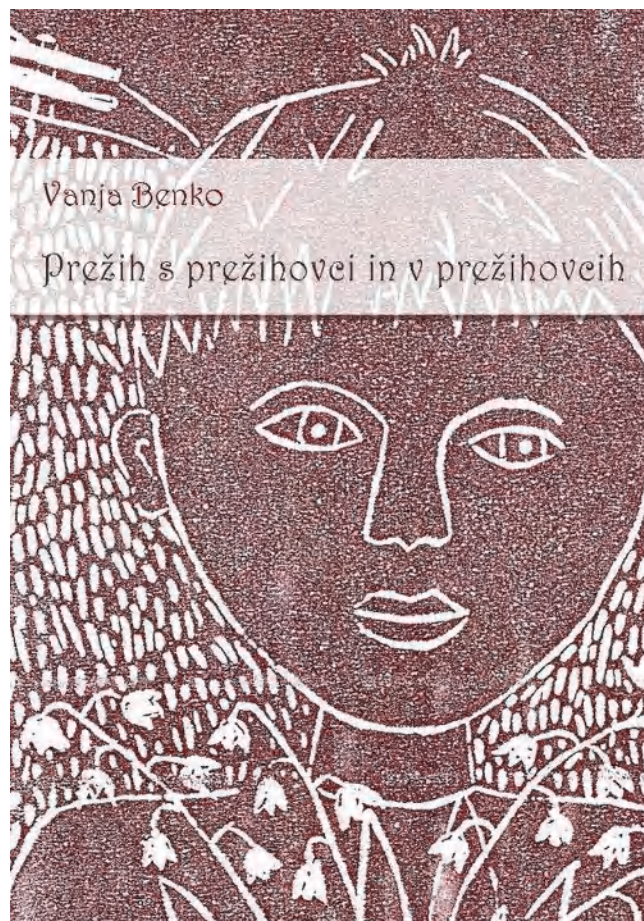
Neža Ferk, 8. b

18. FEBRUAR - Prežih še vedno živi med nami v svojih delih

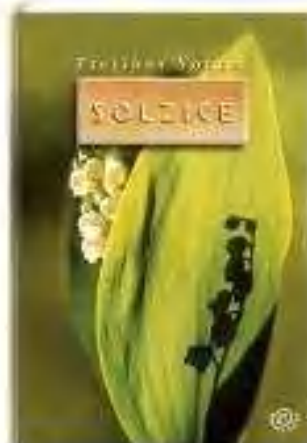
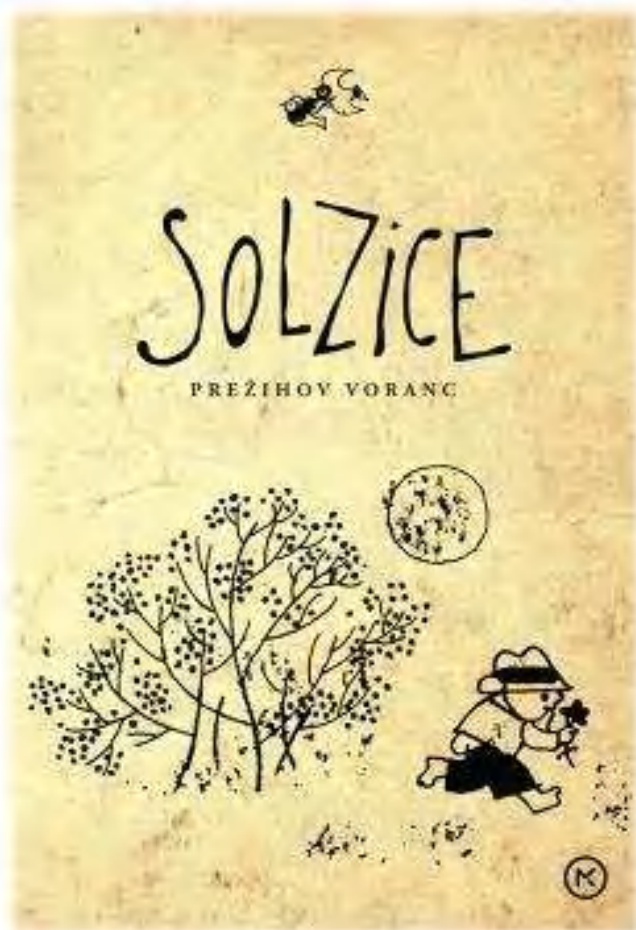

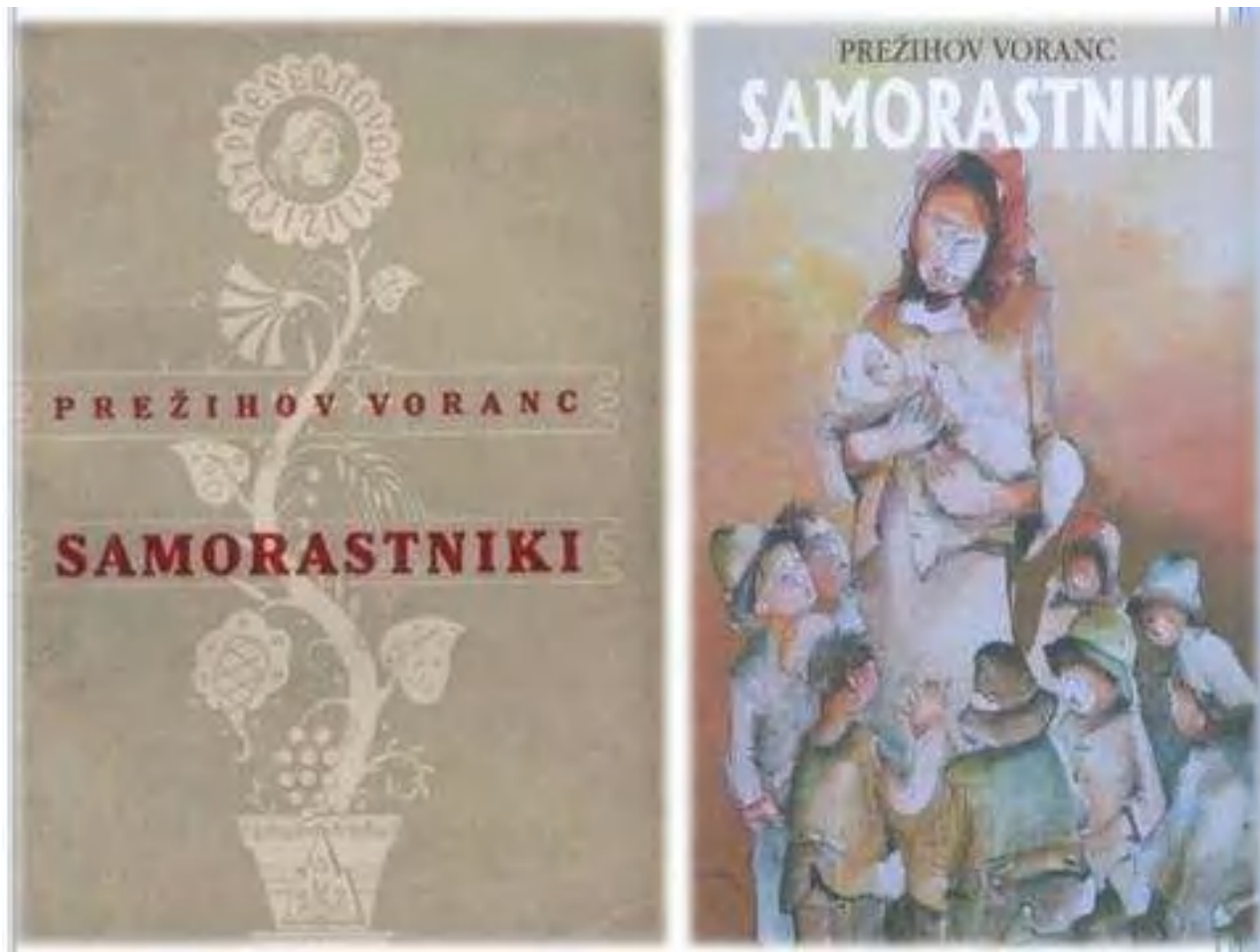

Vanja Benko, učiteljica

<http://voranc.splet.arnes.si/files/2020/01/DVD-knjiga-PRE%C5%BDIH-S-PRE%C5%BDIHOVCI-IN-V-PRE%C5%BDIHOVCIH-2013.pdf>

22. FEBRUAR - SPET SMO V ŠOLSKIH KLOPEH

V šoli in izven nje moramo upoštevati navodila, pravila in ukrepe, ki jih sprejme vlada. Obvezno moramo v skupnih prostorih nositi zaščitne maske, paziti na varnostno razdaljo, pravilno uporabljati razkužilo, prezračevati. Odgovorni smo skrbeti za svojo varnost in varnost drugih. Vsakdo je **ODGOVOREN** za svoja dejanja.

Tevž Slatinšek, 7. b

MOJE ŽIVLJENJE Z RESNIČNIM KRALJEM MATJAŽEM IN ALENČICO

Ěma Salkiċ, 6. b OŠ PreŹihovega Voranca

Nekega dne, ko sem na poti iz Źole razmiŹljala o legendarnem junaku KRALJU MATJAŹU, se mi je utrnilo zanimivo spoznanje. Ali je to nakljuĉje? Morda? Ne, sedaj zagotovo vem. Nasmehnila sem se sama sebi. »Tisti pravi kralj MatjaŹ naj spi pod Peco in nas ĉuva,« sem si rekla. V mislih sem si dodala: »Drugi naj iŹĉejo kralje MatjaŹe ter Alenĉice, kjer koli hoĉejo, jaz ju imam kar doma.« Moj ati MatjaŹ in moja mama Alenka sta moja kralj MatjaŹ in Alenĉica. Ati poseblja pogum in Źelim si, da bi se s svojimi dejanji vsaj za kanĉek pribliŹala njegovi delovni vnemi in pogumu. PriŹel je na KoroŹsko kot kralj MatjaŹ in tukaj je spoznal mojo mamko Alenko, ki poseblja poŹrtvovalnost in mi daje zavetje pred viharji, uĉi me, kakŹna naj bom, da mi bo kasneje v Źivljenju laŹje, kako naj Źivim, da se ne bom ujela v Źivljenjske pasti, da me ne bodo ujeli Turki in me odpeljali k sultanu, kjer bom morala poĉeti to, kar Źeli on. Uĉi me samostojnosti in vsega, kar mi bo tik pred vstopom v srednjo Źolo in novi svet pomagalo, da se bom postavila na svoje noge, da bom dovolj samozavestna, da bom razvila ĉut praviĉnosti, pripadnosti in dobrote.

Źe od malih nog sem vedno rada posluŹala pesmi in pripovedke ter se uĉila izŹtevanke, vse vezano na sodobnega kralja MatjaŹa, ki sem ga imela vseskozi ob sebi doma. Kdo ne pozna Kralja MatjaŹa, o katerem je nastalo Źe lepo Źtevilo pesmi, izŹtevanek, pripovedk, legend, prireditev, glasbenih, lutkovnih in gledaliŹkih uprizoritev. Brez dvoma je eden najbolj priljubljenih likov v slovenskem pripovedniŹtvu. Zasnovan je bil po kralju Matiji Korvinu, ogrskem vladarju iz 15. stoletja. Bil je poŹtenjak, ki je vzorno skrbel za svoje ljudstvo in vojsko, zato so mu vojaki radi peli slavospeve.

Kralj Matjaž pod Peco spi.
Kralj Matjaž se prebudi.
Kralj Matjaž povede nas
v borbo za slovensko vas.

Zdaj napočil je čas,
ko vrne se med nas,
naš, Kralj Matjaž.

Na čelo naše vojske stopi takoj
in nas povede v osvobodilni boj,
naš, Kralj Matjaž.

Oblaki na nebu se rdečijo,
sovragi vsi naši že bežijo,
a Kralj Matjaž na vrhu gore stoji
in na ves glas kriči:

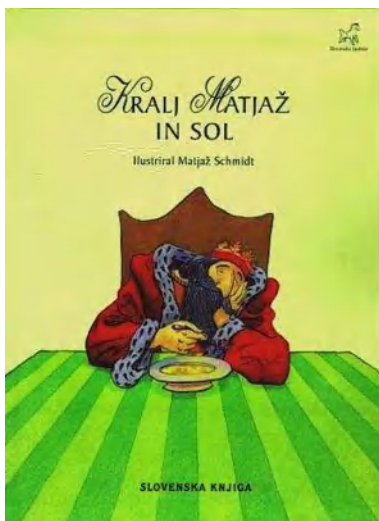
Mladen'či naši,
zdaj se pije zdravljica vaša, vi naš up!
Ljubezni domačije noben vam
naj ne usmrti strup,
ker zdaj vas, kakor nas,
jo srčno branit kliče čas!
Ker zdaj vas, kakor nas,
jo srčno branit kliče čas!

Kralj Matjaž pod Peco spi.
Kralj Matjaž se prebudi.
Kralj Matjaž povede nas
v borbo za slovensko vas.
NAŠ - Kralj Matjaž!

<https://www.narodne-pesmi.si/?option=mnenje&razvrsti=ASC&stran=37>

KRIŽ, KRAŽ, KRALJ MATJAŽ,
DAJ MI GROŠ, BOM KUPIL NOŽ.

KRIŽ, KRAŽ, KRALJ MATJAŽ,
LUKNJO VRTA, PAC, PAC, PAC.

Legenda o kralju Matjažu je nekoliko drugačna. Pravi, da so se drugi kralji, ljubosumni na njegovo priljubljenost, združili v boju proti njegovi vojski, zato se je z vojniki umaknil pod goro Peco in zdaj tam spi. Ko se mu bo brada sedemkrat ali

devetkrat ovila okrog mize, bo prišel ven in spet bodo zavladali dobri časi na Koroškem in še kje.

Ohranilo se je več legend o kralju Matjažu, ki pripovedujejo o dogodkih iz njegovega življenja. V Mežiški dolini največkrat slišana je naslednja:

Nekoč, že dolgo bo tega, je na Slovenskem vladal bogat in pravičen kralj, po imenu Matjaž. Bil je naše gore list. Mir in blaginja sta vladala v deželi. Pa je z vzhoda pridrla horda strašnih Turkov in napadla deželo. V neenakem boju sta se Matjaž in njegova vojska hrabro borila, a vojaki so padali drug za drugim, dokler ob kralju ni ostala samo še peščica mož. Ko je kralj sprevidel, da so Turki premočni, se je z vojsko pognal v beg, in ker je bil pravičen vladar, ni bil ubit, ampak se je pred njim odprla gora in ga vzela vase. Tam zdaj za mizo spi s svojimi vojaki, in ko se bo njegova brada devetkrat ovila okoli mize, se bo slovenski kralj prebudil in prišel odrešit svoje, pod tujci zatirano ljudstvo.

Ena od zgodb govori o kralju Matjažu, ki ga na jutro po poročni noči pokličejo v boj s Turki. Tako mora kralj pustiti svojo novo ženo samo doma, sam pa se odpravi v boj. Za varstvo ji pusti svojega konja Svita, ki lahko govori in misli po človeško. Če bi se kraljici kaj zgodilo, bi kralju lahko prišel povedat. Kasneje pridejo Turki in sultan si za svojo ženo izbere Alenko. Tako jo mora kralj Matjaž rešiti. Preobleče se v Turka in se pomeša med njihovo vojsko. Ker je izredno pogumen, mu sultan dovoli ples s svojo ženo. Alenčica ga prepozna po poročnem prstanu, ki ga nosi na roki. Tako jo uspe ugrabiti. Med potjo ju skoraj ustavi narasla voda, ki jo s konjem ne moreta prečkati. Pomaga jima njuna ljubezen, ki je ujeta v prstanu in voda se razdeli na dva dela. Tako srečno prispeta domov.

Legenda o kralju Matjažu govori o možu, ki mu je bilo v resnici ime Matija Korvin in je vladal slovenskim deželam v času Karantanije. Matjaž je bil dober kralj, noč in dan so k njemu lahko prišli siromaki in zatirani in vsem je nudil pomoč in zaščito. Dal je kovati zlatnike in med njegovim vladanjem so na Koroškem vladali zlati časi. Ker so mu bili drugi vladarji nevoščljivi zaradi njegove mogočnosti, so združili svoje vojske proti njemu. S samo stotimi preživeli junaki se je moral skriti v votlino pod Peco, ki se mu je sama odprla in ga skrila pred sovražniki. V votlini se je Matjaž usedel za mizo, ostali pa so posedli po tleh okrog njega in zaspali. Legenda pravi, da se bo, ko mu brada zraste sedemkrat okoli mize, prebudil. Takrat bo pred njegovo jamo sredi zime zrasla lipa. Od polnoči do ene zjutraj bo cvetela, potem pa se bo posušila. Takrat bo Matjaž s svojimi vojaki prišel ven, premagal in zatrl vse svoje sovražnike, pregnal krivico s sveta in spet zavladal Slovincem. Tako bodo na Koroškem spet zlati časi.

K. Brenk, Babica pripoveduje, Slovenske ljudske pravljice, Mladinska knjiga, Ljubljana 1992

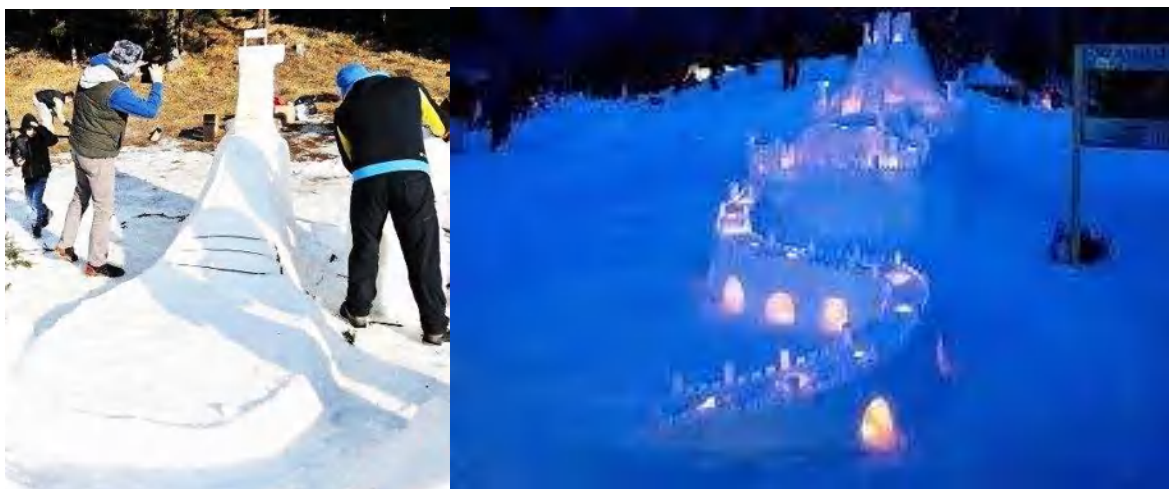
Emma Salkić, 6. b

Čeprav sem kot majhna deklica dostikrat obiskala votlino pod Peco in si neznansko želela, da bi se kralj Matjaž že enkrat končno zbudil, sedaj vem, da je to le pravljica, a iz takih povedk se lahko tudi veliko naučimo. Kralj Matjaž je lik, ki je nenehno z nami. Z nami je, ko smo pogumni in neustrašni, saj pooseblja moč in pogum, njegova ljubljena Alenčica pa so vsi tisti, ki se jim ni težko žrtvovati za druge, da bi skupaj bolje in srečno živeli.

Moj brat Luka je januarja 2016 sodeloval na tekmovanju Gradovi Kralja Matjaža. Z nasmeškom na obrazu mi je pripovedoval svoje spomine na ta nepozabni dogodek. Povedal mi je, da je tisto zimsko sezono naš skakalec Peter Prevc dosegal izvrstne rezultate, zato so se skupaj s prijatelji v tekmovalni skupini odločili, da bodo zgradili planiško skakalnico velikanko. Tistega dne je bilo mrzlo in jasno vreme. Ob deveti uri dopoldne so se zbrali na Mitneku pod Peco, kjer je takrat potekalo tekmovanje. S seboj so prinesli žage, lopatice in drugo orodje, ki so ga potrebovali pri izgradnji. Ko so prejeli vsa navodila, se je »zabava« pričela. Do pete ure popoldne so morali pokazati svoj izdelek. Vzdušje je bilo enkratno. Zanimivo je bilo gledati, kako tudi druge skupine gradijo svoje mojstrovine. Tekmovalne skupine so si kuhale vino, celo pekle na žaru in se neizmerno zabavale. Tudi mi smo se, pripoveduje Luka. Med gradnjo nas je obiskoval vodja organizatorjev Jurij Berložnik, ki nas je s svojimi smešnicami spodbujal. Zvečer, ko so bile mojstrovine končane, so prižgali bakle in z njimi okrasili skakalnico. Dosegli so tretje mesto. Sledila je zabava do poznih nočnih ur.

Tudi sama sem z mamo in očetom obiskala graditelje v zgodnjih popoldanskih urah. Šlo mi je na smeh, ko sem videla, s kakšno vnemo se lotevajo svoje odgovorne naloge. Sprehajala sem se med prelepimi skulpturami in kar nisem mogla verjeti, da je mogoče kaj takega ustvariti iz ledenih gnot snega. Kot da bi živel v

pravljčni deželi. Želela sem si, da bi bila ena izmed njih, čeprav sem bila še premajhna in malo me je že zeblo. In potem, ko so prižgali bakle, je bila pravljica še lepša in skoraj neverjetna. Še danes se spominjam, da sem še dolgo razmišljala o tem, kakšnemu čarobnemu doživetju sem bila priča.

Tisti, ki takih kraljev Matjažev in Alenčic nimajo v svoji bližini ali jih ne poznajo, morajo verjeti, da jih bodo nekoč nekje srečali. Za to se mora potruditi vsakdo sam in predvsem verjeti, da je vsaka varianta o kralju Matjažu (zapisana ali zapeta v domačem ali tujem jeziku) še danes aktualna. Potruditi se moramo, da postane živa in resnična ter del našega vsakdanjega življenja. Dandanes bi bilo še kako dobrodošlo, da bi se KRALJ MATJAŽ prebudil in iz naših krajev ter sveta za vedno pregnal korona virus.

Lena Iršič, 9. b

Sodelovanje na literarnem natečaju na temo KRALJA MATJAŽA, ki je vsako leto razpisan v mesecu januarju.

Na šoli smo kljub koroni in delu na daljavo uspešno izpeljali projekt PISANJA Z ROKO 2021. Rdeča nit letošnjega pisanja so bile RAZGLEDNICE.

Naši učenci so v času korone fotografirali naravo. Nekaj izbranih fotografij smo uporabili za razglednice A3-formata, ki nam jih je natisnila TISKARNA GREŠOVNIK, d. o. o., stroške pa je sponzorsko pokrilo podjetje ELVIP, d. o. o. Razredničarke smo te razglednice napisale svojim učencem. Sporočila so jih razstavljen pričakala na šolskem hodniku (glede na to, kje imajo posamezni oddelki pouk), lahko pa smo jih prebrali in jih še beremo na spletni strani šole

<https://voranc.splet.arnes.si/?p=15336>. Tudi naša ravnateljica in župan Občine Ravne na Koroškem sta za učence zapisala svoje misli.

Sporoštorane učenke in učenci OŠ
Prešihovega Voranca, cejenji učitelji, učiteljice
in vsi zaposleni na šoli. Prejmite lepe
pозdrave iz Mestne hiše Občine Ravne na Koroškem.
Vsi skupaj se želimo in se po svojih močeh
trudimo, da bi epidemija koronavirusa hitro minila
in da bi ni lahko spet normalno hodili v šolo.
Podobno kot pravi vaše peslo: TO NI SREČA, TO JE ZNANJE...
Želim vam tudi oboje: sreča in znanje. Tudi bodite
zdravi.
Župan Občine Ravne na Kor.
Tomaž Boien

Ravne na Kor., 1.2.2021
Sporoštorani učenci, učenke!
Upam in želim, da ste dobro,
da se učite novih stvari
in ste vsak dan bogatejši.
Znanje potrebujemo na vsakem
koraku, zato skupaj iščemo
poti, ki nas vodijo do uspeha.
Če potrebujete kakršnokoli
pomoc, smo tu za vas -
poiščite nas.
Vse dobro vam želi
vaša ravnateljica
Bojana Verdinec

Dragi naši šestošolci,
kljub čudnim okoliščinam
in neprijetnim dogodkom,
ki se dogajajo po svetu,
vam želimo veliko
sonca na vaših licih,
nasmehov na obrazu
in iskric v očeh.
Verjamemo, da vam bo
uspelo!
Vaše razredničarke
Tadeja, Nives in Nina

Dragi učenci,
čudno je to leto. Verjameva, da
si vsi želimo, da bi bilo drugače.
Kljub vsemu je prav, da vi
ostanete ustvarjalni, se
giblujete v naravi in se UČITE.
Zapomnite si, znanja vam ne
more nihče vzeti.
Ostanite zdravi.
Lep pozdrav od razredničark.
Cvetka Karolina

Dragi osmošolci!
Nasmehnite se, kolče
naletite na težavo. Recite:
„Premagal-a te bom!“
Kajti svet je lepši,
če si nasmejan.
Ostanite zdravi in
nasmejani!
Vaši razredničarki
Romana in Frauja

Ravne, 25. 1. 2021
Dragi najini devetošolci!
Leto, v katerem se
poslavljamo, je leto, ki nas
bo vedno povezovalo.
Hvaležni sta za sledi, ki
ste jih pustili v najinih
srcih.
Pogumno uberite nove poti.
Vaši razredničarki
Darja in Vanja

Vsi učenci so ob vrnitvi v šolske prostore dobili svojo razglednico, ki so jo v šolskem letu 2013/14 oblikovali učenci 7. razreda naše šole pri predmetu *Inovativno reševanje problemov*, financirala pa jo je naša šola. Lastnoročno so pisali staršem

ali starim staršem, prijateljem, učiteljem ..., devetošolci kot zaščitniki svojim varovancem - drugošolcem.

V avli šole smo uredili kotiček in objavili vse (i)zbrane prispevke (učencev, učiteljic, ravnateljice in župana).

Veseli smo, da smo v projektu tako množično sodelovali in da lahko z vami delimo naše misli.

Zapisali učiteljici:

Cvetka Petrič in Vanja Benko **RAZGLEDNICE S SPOROČILI** devetošolcev so že prišle v roke drugošolčkov.

Foto: Vanja Benko, razredničarka 9. b

GLASBA JE DEL ANEJEVEGA ŽIVLJENJA ... 🎵🎶🎺... **BREZ TROBENTE NE GRE NIKAMOR ...** 🎺

Naš Anej Gorenjak, 14-letni devetošolec s statusom kulturnika, pravi, da mu je glasba bila položena v zibelko. Ponosen je na svojega profesorja Janeza Miklavžino in je zanj najboljši profesor na planetu. Kljub omejitvam zaradi virusa sta bila povezana, pri tem je sodeloval Anejev ati Andrej, seveda tudi mama Vera, saj celotna družina živi in diha za glasbo.

INTERVJU na Koroškem radiu.mp3

Anej je marljiv glasbenik, ne le trobentač, ampak igra še na tolkala in klavir, rad

tudi zapoje

Anej Gorenjak, LEPŠI BO SVET.mp4

. V času epidemije je vadil, snemal,

tekmoval (na različnih mednarodnih tekmovanjih) ... in delal za šolo. Včasih mu je bil dan skoraj prekratek.

Konec prejšnjega leta je bil na spletnih straneh razpis za Mednarodno tekmovanje v Ameriki - *AMERICAN YOUTH COMPETITION 2021*, na katerem je sodeloval s skladbo Herberta L. Clarka - *DEBUTANTE*, in prepričal komisijo. Osvojil je 1. nagrado in zlato priznanje. V kategoriji vseh trobil in vseh starostnih stopenj je dosegel največje število točk.

Prisluhnite posnetku tekmovalnega nastopa

<https://www.youtube.com/watch?v=85J2hb6mU4w>.

Anej je 3. marca tekmoval na Mednarodnem tekmovanju PAMUS FLOW in tudi na tem tekmovanju (na Hrvaškem) osvojil 1. mesto. Obljublja, da bo še naprej pridno vadil, zastopal svoj kraj, svojo glasbeno in osnovno šolo, užival v igranju, zahvaljuje se vsem, ki mu stojite ob strani in z njim stopate po glasbeni poti, in vsem, ki navijate zanj.

Držimo pesti zanj in da uspe v življenju na svoji glasbeni poti.

Na straneh MojaObčina.si lahko preberete prispevek o Anejevih letošnjih uspehih (<https://www.mojaobcina.si/ravne-na-koroskem/novice/kultura/preprical-komisijo-in-osvojil-1-nagrado-in-zlato-priznanje-na-mednarodnem-tekmovanju-v-ameriki.html?MLS6f248981b0a903a79be0ffbdb41f586b>).

Še en velik uspeh - zmaga na velikem tekmovanju Kingspeak v Angliji.

Prežihovci (učitelji in učenci) smo ponosni, da je naš učenec in sošolec. Anej, hvala, da vedno ponosno poveš, od kod prihajaš. Naj te ta pripadnost spremlja povsod, kamor koli te bo zanesla pot.

Fotografije: Dobran Laznik

8. marec - DAN ŽENA - mednarodni praznik žensk

To je dan praznovanja ekonomske, politične in socialne enakopravnosti žensk, ki so ga prvič praznovali 19. marca 1911 v Avstriji, Nemčiji, Švici ter na Danskem (na predlog nemške feministke Clare Zetkin, ki se je bojevala za enakopravnost žensk), mednarodni dan žena pa se 8. marca praznuje od leta 1917.

Tudi v Sloveniji so potekali boji za enakopravnost žensk:

- ✓ 1897 je začel izhajati ženski časnik *Slovenka*;
- ✓ 1906 je Marija Urbas kot prva Slovenka doktorirala iz filozofije na graški univerzi;
- ✓ 1920 je Slovenska ljudska stranka uvedla volilno pravico, da lahko volijo tudi ženske (1945 je bila ta pravica dokončna);
- ✓ 1974 je bilo v ustavo Socialistične federativne republike Jugoslavije zapisano določilo, da ima vsaka ženska svobodno odločanje o rojstvu otrok;
- ✓ 1989 je začel delovati prvi telefon v sili za pomoč ženskam in otrokom, ki so postali žrtev nasilja.

Prisluhnete lahko tudi radijski oddaji

<http://voranc.splet.arnes.si/files/2021/03/RADIJSKA-ODDAJA-OB-DNEVU-%C5%BDENA-1.mp4>.

Manca Janko, 7. b

MARCA ŽE TRKA NA VRATA POMLAD, ZATO SMO PISALI O PREBUJANJU
NARAVE IN FOTOGRAFIRALI NA SVOJIH SPREHODIH.

Mlado cvetje,
ptičji spevi,
vroča srca,
sončni dnevi,
blesk v očeh ...
ja, prav zares - pomlad je predogled nebes.

Merisa Husić, 8. b

V srcu nosite veliko ljubezni, ne pozabite si jo podariti.

Merisa Husić, 8. b

SPET TUKAJ JE POMLAD

Spet tukaj je pomlad,
povejte mi, le kdo je nima rad.
Žvrgolenje ptičic na veji.
medvedi ob rekah se upirajo žeji.

Živali se zbuja po zimi prespani
in že gledajo, kje njihov želodec se nahrani.
Čas, da češnje zacvetijo,
je že čas,
da živali več ne spijo.

Metuljčka opazujem v lepem letu,
ko bi le pristal na cvetu,
da bliže pogledala bi ga
ter zavpila: »Pomlad, rada te imam!«

Neža Kovačec, 7. a

Erika Volker, 7. a

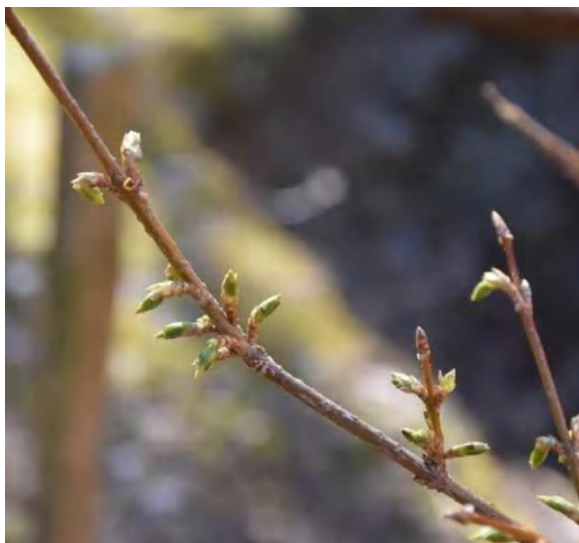

Cvetijo mačice, trobentice,
žafrani, zvončki in vijolice.
Prepevajo kosi, siničke in vrabčki,
škorci in uživajo v sapi pomladanski.

Brstijo grmi, cvetijo rože,
sonce nas toplo že greje.
Mamijo nas sprehodi
po prijetni gorski planoti.

Neža Ferk, 8. b

12. 3. je gregorjevo. Ljudje so verjeli, da se na ta dan ptički ženijo.

KAM LETIJO DROBNE PTIČKE

Kam letijo drobne ptičke?

Ena sem,

ena tja.

Nosijo jih perutničke

čisto tja,

čisto tja,

čisto tja do vrh neba.

Če bi imela perutničke,

tudi jaz

bi odšla

kakor vse te drobne ptičke

čisto tja,

čisto tja,

čisto tja do vrh neba.

Anja Štefan, *Iščemo hišico*, MKZ, 2005.

Neža Ferk, 8. b

NAJPREJ POMLAD, POTEM ŠE ZIMA

Takole so nas 4. 3. 2021 Strojance razveselile prve znaničke pomladi - krokusi. Krasile so našo okolico in vrtove.

V nedeljo, 14. 3. 2021, nas je zopet presenetil sneg. Tako smo morali zopet prijete lopate in očistiti velike količine snega. Bilo ga je okrog 10 cm.

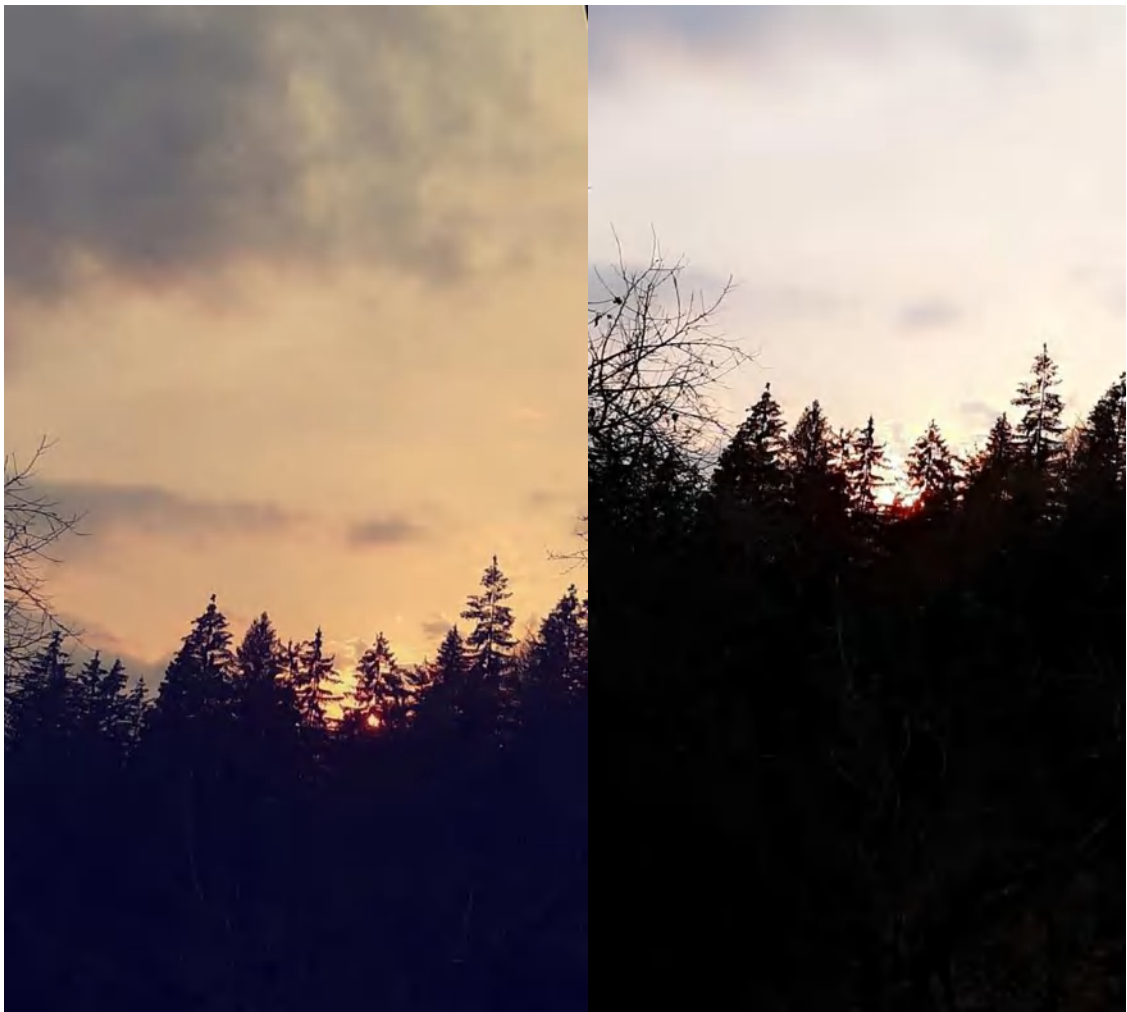

Vsi v Strojni komaj čakamo na pravi začetek pomladi, ko bomo lahko razmišljali o prvi košnji trave.

Erika Volker, 7. a

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Marija Kričej, 8. a

Marija Kričej, 8. a

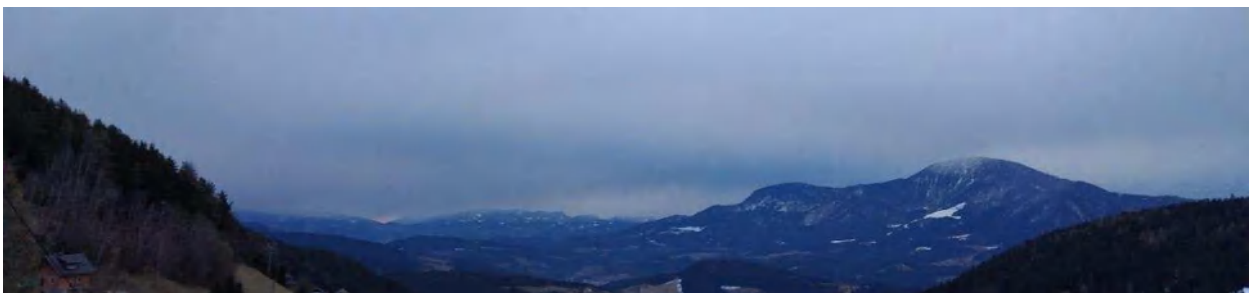
POMLAD

Glej - mačice bele, trobentice vesele,
svoje cvetke pokazale,
sladko so se naspale.

Okrog njih travca zeleni,
že zvončkom na plano se mudi,
da nam povedo, da zime več ni.

Sončni žarek, ki srca ogreje,
prišel je čas, ki povsod ljubezen seje,
naše čudovite narave sad,
to je **POMLAD**.

Špela Preglav, 8. a

Erika Volker, 7. a

Roža rumena,
zakaj si tako zelena!?
Te srček boli močno,
da si otožna tako?

Roža bela,
zakaj si ovenela?
Te je mrzli vetrič popihljal
in vso dobro voljo ti odgnal?

Roža dehteča,
zakaj si tako hrepeneča!?
Bo sonček zasijal
in veselje bo do tebe zasejal.

Ema Hovnik Rožen, 9. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Ko pogledam skozi okno, ko me sončni žarki pobožajo, občutim srečo, svobodo, veselje, zaupanje ... Ob pogledu se sprašujem, kako velik in prost je ta svet. Kako svoboden in prelep je. In še najpomembnejše, kako srečni smo lahko, da živimo na tako čudovitem planetu.

Mija Špenger, 9. b

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Ana Ramšak, 8. b

Pred poukom gledam skozi okno učilnice. Vidim, kako pomladanski sončni žarki počasi topijo slano. Zima prehaja v pomlad. Čutim njeno toploto.

Ana Kričej, 9. b

Erika Volker, 7. a

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Neža Ferik, 8. b

21. marec - MEDNARODNI DAN GOZDOV

Generalna skupščina Združenih narodov je leta 2012 razglasila 21. marec za mednarodni dan gozdov, dan promocije gozdov in ozaveščanja o pomenu in nujnosti trajnostne rabe vseh vrst gozdov. Letos ga obeležimo z geslom: **OBNOVA IN NEGA GOZDA: POT DO ZDRAVJA IN DOBREGA POČUTJA.**

Tudi na naši šoli smo prispevali k bolj zeleni in trajnostni prihodnosti. Prevzem sadike v drevesnici Omorika na Muti nam je omogočila Ekošola. Izbrali smo pravi kostanj ter ga skupaj z učenci skupine Rap V naravo po hrano posadili na sončno stran šole.

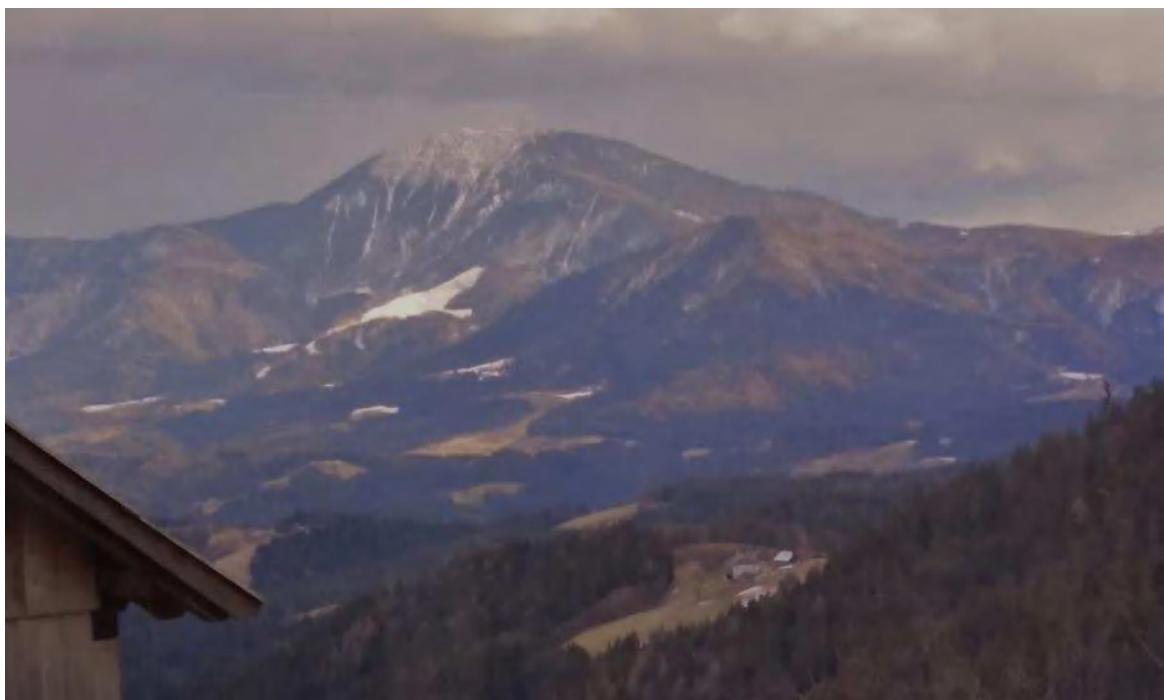

Kristina Ješovnik, učiteljica

Neža Ferk, 8. b

Erika Volker, 7. a

25. marec -MATERINSKI DAN

<https://drive.google.com/file/d/1urWBa-evfyJcwwzFLbuRTkT-F-2Eo3nO/view>

Ana Ramšak, 8. b

Marija Kričej, 8. a

UČILNICA V NARAVI

Foto: Bojana Verdinek, ravnateljica

NATEČAJ EVROPA V ŠOLI

Natečaj *Evropa v šoli* poteka pod okriljem Zveze prijateljev mladine Slovenije (ZPMS). Namenjen je učencem osnovnih in srednjih šol. Osnovni cilji natečaja so prispevati k ustvarjalnemu soočenju z družbenimi problemi, s katerimi se spopadamo doma, v Evropi in svetu. S pridobivanjem novih znanj spodbuja kritičen odnos do dogajanj v ožjem in širšem okolju, krepi medosebno razumevanje, strpnost, solidarnost. Natečaj spodbuja doživljanje in izražanje na vseh področjih umetnostnih zvrsti - na jezikovnem, likovnem, fotografskem in video področju, mladi lahko ustvarijo tudi svojo spletno stran. Poteka na treh nivojih: šolskem, regijskem in nacionalnem. Letošnja tema je ***Če kruhek pade ti na tla, poberi in poljubi ga.***

Na naši šoli je za natečaj ustvarjalo 200 učencev pod mentorstvom 13 učiteljic (65 učencev na literarnem in 131 na likovnem področju, 3 so ustvarili spletno stran in en učenec videoposnetek). 10 literarnih in 9 likovnih del se je uvrstilo na regijsko raven natečaja.

Naprej na nacionalno raven so se uvrstili: **Lana Kokot**, **Nik Geč** in **Luka Vetter** s svojo internetno stranjo. Ustvarjali so jo pod mentorstvom učiteljice Helene Ošlovnik, ki je tudi koordinatorica natečaja na šoli, in **Žiga Šapek** z videoposnetkom, pod mentorstvom učiteljice Vanje Benko. **Ožbi Slatinšek** (pod mentorstvom učiteljice Jožice Štavdekar) in **Hana Mlakar** (pod mentorstvom učiteljice Mateje Čebulj) sta se na nacionalni nivo uvrstila z literarnima deloma, **Naja Potočnik** (pod mentorstvom učiteljice Jasne Bezjak Završnik) pa z likovnim delom.

Vsem iskreno čestitamo!

Vsa dela, uvrščena na regijsko in nacionalno raven, si lahko ogledate na spletni strani <https://os0120.evropavsoli.si>, ki je nastala v sklopu natečaja in je bila uvrščena na nacionalno raven.

NA NACIONALNO RAVEN SO SE IZ NAŠE ŠOLE UVRSTILA NASLEDNJA DELA:

INTERNETNI NATEČEJ

<https://os0120.evropavsoli.si>

Lana Kokot, Luka Vetter in Nik Geč (8. b-razred)

Mentorica: Helena Ošlovnik

VIDEO NATEČAJ

<https://www.youtube.com/watch?v=etUdeasATLI>

Žiga Šapek (9. b-razred)

Mentorica: Vanja Benko

LIKOVNI NATEČAJ

Naja Potočnik (3. razred)

Mentorica: Jasna Bezjak Završnik

LITERARNI NATEČAJ

ČE BIL BI KRALJ TEGA PLANETA

Vidim, kaj se po svetu dogaja -
brez hrane, na mrzlem, brez čaja ...
otrokom, odraslim, živalim, žal,
dolga je pot do raja.

Če srečal bi kje prijaznega zmaja,
prosil bi ga, naj poleti do kraja,
kjer pomanjkanje traja in traja.
Nabasal bi mu igrač in dobrot za otroke,
potolažil bi jih, jih prijel za roke.

Rad bi videl te očke vesele,
želim si, da bi od veselja zapele.

Če bil bi kralj tega planeta,
ne dovolil bi, da se komu še kdaj
pomanjkanje obeta,
poskrbel bi za vse ljudi in živali,
da njihovi srčki bi vedno na toplem spali.

Revščina bila bi le sanje,
nikoli več ne bi želel pogledati vanje.

Ožbi Slatinšek, 5. a

*Mentorica:
Jožica Štavdekar*

DOVOLJ HRANE ZA VSE LJUDI

Če kruhek pade ti na tla,
poberi in poljubi ga.
Spomni na tiste se ljudi,
ki lakota življenje jim greni.

Bodi srečen, ko imaš kosilo,
za vsak kos pod prisilo.
Če več trebušček ne zdrži,
se hrana za zvečer pusti.

Malo vitaminov pa še kak beljak,
postal boš velik kot vojak.
Včasih se nam zdi,
da vse nam kar preveč diši,
vse po malem,
da bo hrane dovolj za vse ljudi.

Hana Mlakar, 7. a

*Mentorica:
Mateja Čebulj*

*Zapisala: Simona Grabner, knjižničarka
Priloge: Helena Ošlovnik, učiteljica*

Amela Čeliković, 9. b
Pomladni dan - naše vračanje iz Bosne

Marija Kričej, 8. a

POMLAD je prišla,
drevesa cvetijo,
ptički pojejo,
cvetlice dišijo,
meni igra srce.

POMLAD je pravi čas,
da si vzamemo nekaj minut,
gremo na sprehod
in občudujemo naravo v cvetu.
Iz rož naredimo šopke
in z njimi polepšamo naše domove.

Patricija Kričej Repas, 8. a

Do petka, 26. marca 2021, smo imeli pred vhodom v šolo še park z igrali. Čez vikend se je podoba spremenila. V ponedeljek, 29. 3. 2021, smo bili žalostni.

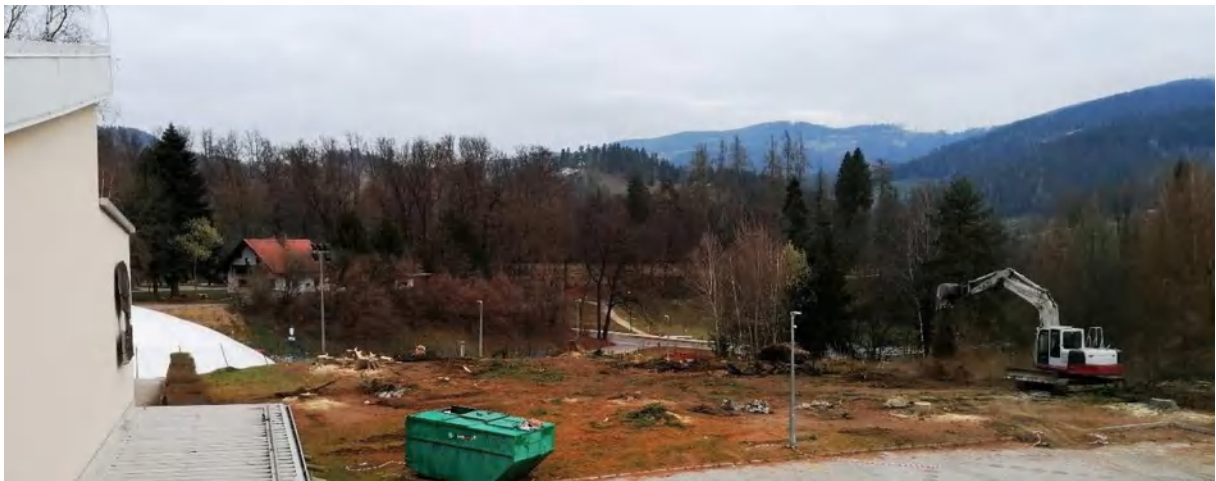
Foto: Vanja Benko, učiteljica

»POSEKA« pred šolo

Ana Ramšak, 8. b

Vanja Benko, učiteljica

Od četrтка, 1. 4. 2021, do predvidoma 12. 4., SPET DELO NA DALJAVO.

VELIKONOČNI PRAZNIKI

Emma Salkić iz 6. b je izdelala lep in sporočilen STRIP na eno od zgodb ob mladinski povesti Pastirci.

France Bevk: Pastirci

FERJANČ SE JE POTEPAL PO LISIŠEJI GRAMI. SREDI STEZE PRED NJIM JE LEŽAL KUPČEK LISTJA. IZPOD LISTJA SE JE POKAZALO ŽELEZO.

UPRL JE OČI V SMER, OD KODER JE PRIHAJAL LENARTOV KRIK. Z BLAŽETOM STA SKAKALA ČEZ PALICO.

LENART JE VEDEL, DA BI GA FERJANČ RAD DOBIL NA SAMEH, ZATO MU NI ZAUPAL. GOTOVO JE BILA KAKA PREVARA, TODA BLAŽE JE PRIŠPIČIL UŠESA KO POSLUŠEN PES.

NE VERJAMEH MU, LAŽE!

NA BLAŽETOVO OBUPNO STOKANJE JE PRITEKEL LENART.

FERJANČ, RAZKLENI SKOBEČ! RAZKLENI... FERJANČ TI GRDI!

O JOJ, BOLI, BOLI!

TIHO BODI, TIHO!

SAJ NE MOREM. PO MATEVŽA POUDEM.

PRITEKEL JE K LAZOM IN TRÉŠIL V NEKOGA. BIL JE MATEVŽ. MATEVŽ PA JE IZMENADA IZPUSTIL PALICO IZ ROK IN ZGRABIL DEČKA. UBOGA ZADNJICA!

FERJANČ SE JE GRABIL ZA PODALJŠEK HRBTA IN ZAVIJAL KO VOLK. MATEVŽU JE PRIVOŠČIL VSE HODO.

DA SI BOŠ ZAPOMNIL!

BLAŽE... BLAŽE...

LE ČAKAJTE... VAS BODO ŽE ŽANDARJI... BLAŽE SE JE UJEL V VAŠ SKOBEČ...

KAAJ?

DEČKI SO ODŠLI. LENART JE DRŽAL BLAŽETA POD PAZDUHO IN GA JE PODPIRAL PRI HOJI.
FERJANÉ JE ZAMISLJEN MODIL OB STRANI.

RASTEM S KNJIGO

Sedmošolci smo si v okviru projekta **RASTEM S KNJIGO** z učiteljico slovenščine in šolsko knjižničarko ogledali kratek film (ogledate si ga lahko na straneh <https://youtu.be/njolGzFyY3c>), vezan na letošnjo izdano knjigo. Obiskali smo KOK na Ravnah in vsakdo je v dar dobil knjigo *Kako dolg je čas*, ki jo je napisal slovenski pisatelj Mate Dolenc.

Napisala: Monika Cehner, 7. b

Foto: Martina Popič, učiteljica

Foto: Simona Grabner, knjižničarka

»Za veliko noč vam pošiljam v pomoč enega zajca,
ki rad štriha jajca,
eno pišče,
ki hren išče
in kuharico lisico,
da ti speče orehovo potico.«

Marija Kričej, 8. a

Tevž Slatinšek, 7. b

Marija Kričej, 8. a

Marija Kričej, 8. a

Anej Gorenjak, 9. b

Anej Gorenjak, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Špela Preglav, 8. a

Tako kot vsako leto smo pri nas doma začeli velikonočne praznike z barvanjem pirhov. Letos smo jih zaradi korona časa pobarvali le 20. Seveda pa k velikonočnim jedem spada tudi sveže pečen šartelj.

Erika Volker, 7. a

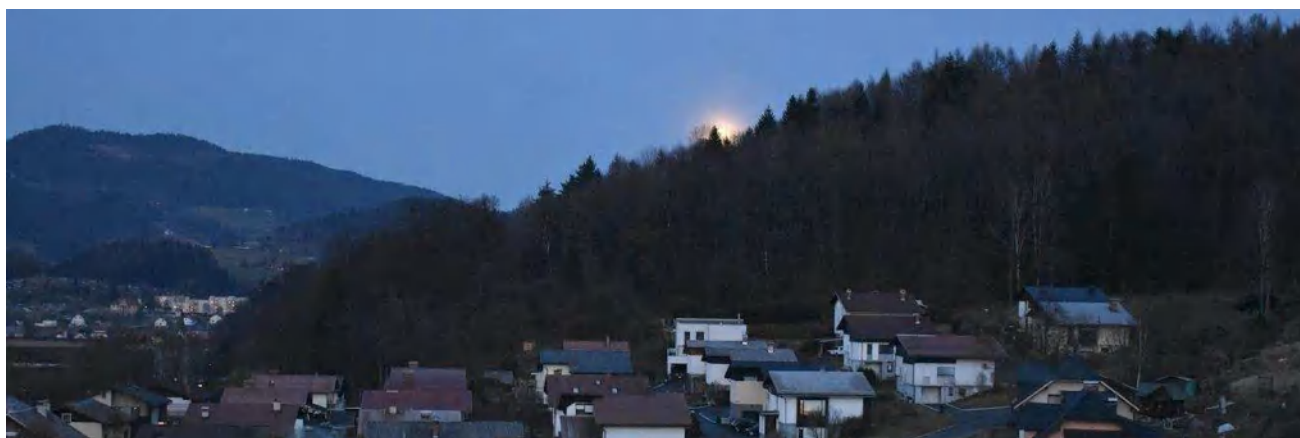
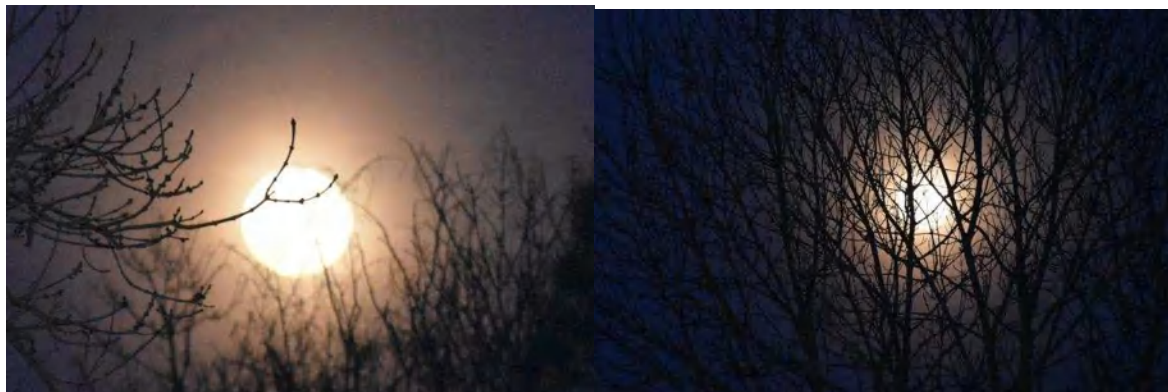
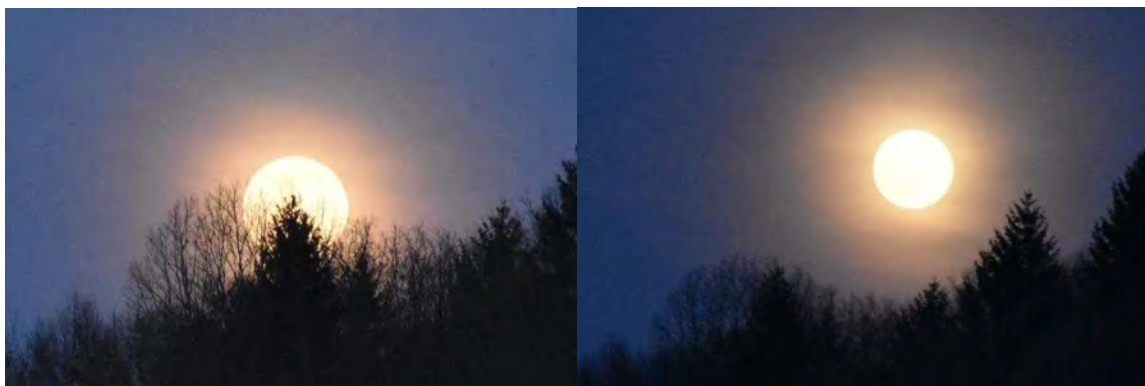

Špela Preglav, 8. a

Tevo Slatinšek, 7. b

PREBUJANJE ...

Neža Ferk, 8. b

Marija Kričej, 8. a

Neža Ferk, 8. b

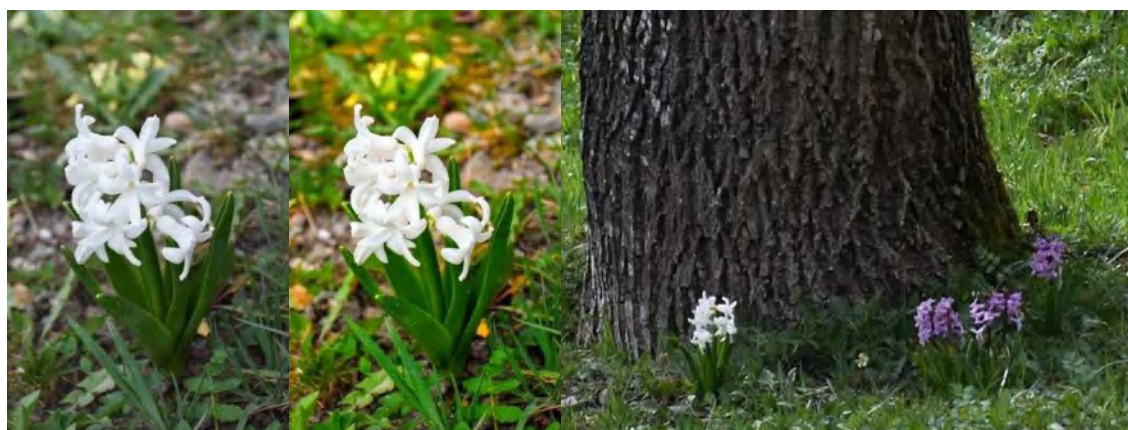
DNEVNIK RASTI ROŽE - HIJACINTE

21. 2. 2021

7. 3. 2021

20. 3. 2021

2. 4. 2021

3. 4. 2021

Neža Ferk, 8. b

Ob občinskem prazniku, ki ga praznujemo 12. aprila, smo se prežihovci poklonili jeklarstvu in svojemu kraju. Knjigo vam predstavimo v mesecu maju.

V četrtek, 8. 4. 2021, smo imeli učenci od 6. do 9. razreda **NARAVOSLOVNI DAN - VARUJMO NAŠE OKOLJE**. Zaradi ukrepov, ki trenutno veljajo v državi, smo ga izvedli od doma - na daljavo. Raziskovali in učili smo se, kako varčujemo s pitno vodo in kako skrbimo za čisto okolje ter odpadke.

Dragi učenci,
vsebina naravoslovnega dne je razdeljena na dva dela.
V prvem delu je tema **VODA ZA ŽIVLJENJE**:
ANALIZA PORABE PITNE VODE pri vsakodnevnik opraviilih.

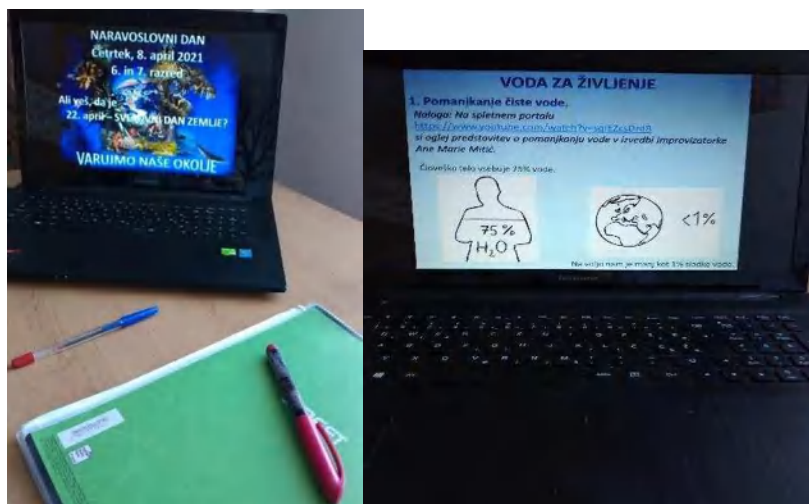

V drugem delu je tema **LOČEVANJE ODPADKOV**:
1. Ogljed dokumentarnega filma na portalu z naslovom **CENA PLASTIKE**.
2. Izdelava **KATALOGA LOČEVANJA ODPADKOV**.

[v: https://www.ndjoketura.hr/1443011](https://www.ndjoketura.hr/1443011)

Vse izvedene naloge **ODDATE V SPLETNO UČILNICO za BIOLOGIJO do 12. 4. 2021.**
Pa se podajmo na misijo VARUJMO NAŠE OKOLJE.

Erika Volker, 7. a

**NORMALNO ŠOLANJE.
VIRUS POPUŠČA.
SVOBODA GIBANJA.
MOŽNO DRUŽENJE.**

**OTEŽENO ŠOLANJE.
VEČJA PRISOTNOST VIRUSA.
ŠE MOŽNO PREHAJANJE MED REGIJAMI.
OMEJITVE DRUŽENJ.**

**OBVEZNE MASKE V ČASU ŠOLANJA.
VISOKA PRISOTNOST VIRUSA.
OTEŽEN PREHOD MED REGIJAMI.
OTEŽENO DRUŽENJE.**

**ŠOLANJE NA DALJAVO.
VIRUS SPET PODIVJAL.
NI PREHODA MED REGIJAMI.
MAJHNA MOŽNOST DRUŽENJA.**

**ŠOLANJE OD DOMA ZA VSE.
VIRUS PREVLADA.
NI PREHODA MED OBČINAMI.
PREPOVED DRUŽENJA.
ČISTA DEPRESIJA IN ŽIVI DOLGČAS.**

Aljaž Krivograd, 9. b

Brez žive duše, zunaj **tišina mučna**.
Odbija ura policijska.
Tesnoba te od znotraj stiska.
Že desetič naslednja dva tedna ključna.

Oranžna, rdeča, črna cona.
Zatočišča so naši domovi.
Okužbe naraščajo.
Krivec le eden - **KORONA**.

Maja Mager, 9. a

KORONA nas je vse zavzela,
hitro **maske nam nadela**.
Čez mejo nas spustijo,
le v **karanteno** nas zapodijo.

Vsi ob računalnikih visimo,
malo se le naučimo.
To tragedija je prava,
a hitro postane zabava.

Zdravniki v skafandrih se znojijo,
ljudje zaprti doma trpijo.
Odpre se naj država
in bomo vsi srečni,
kar se da.

Lia Lužnik, 9. a

Marca 2020 se je **KORONA** pri nas začela,
res ne vem, zakaj je priletela.
Vse ljudi je obnorela,
saj se je epidemija začela.
Ostali smo doma,
češ da je nihče na lastni koži ne spozna.
Sprva **zelena faza** je bila,
bolezen še ni bila tako razširjena.
Vedno huje je postajalo
in nas **v rumeno fazo** je podajalo.
Ukrepev smo se kolikor toliko držali,
kmalu smo **v oranžni fazi** pristali.
Rdeče faze precej smo se bali,
ker so ukrepi se stopnjevali.
V šolo smo lahko hodili,
a smo se modelu B prilagodili.
Srednješolci so žalostni bili,
saj C modela niso si želeli vsi.
Da o študentih ne govorimo,
saj vsi strokovnjaki pravijo:
»Ne, predavalnic še ne odpirajmo!«
Črne faze se zelo bojimo,
v tem primeru lahko drug drugega ogrozimo.
Najbolje, da ostanemo doma,
korona virus močnejši od vseh nas biti zna.

Anej Gorenjak, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Ko pride spet **POMLAD**,
rumeno, skoraj zlato sonce
stopi ledeni sneg.
Potem zelena trava vzklije
in v njej rumena trobentica zasi je.
Bel metuljček se s pisanim cvetjem veselo igra,
modro nebo pa svetlobo in voljo nam da.
Ko pa svež, bleščeč in topel dež se vlije,
vso širno nebo še mavrica ovije.
Saj res, tako barvita pomlad napravi to,
da nam je lepo.

Lena Iršič, 9. b

Neža Ferk, 8. b

POMLAD je prišla,
drevesa so v cvetu,
ptički pojo,
cvetlice dišijo,
meni srce igra,
saj to je čas,
ki ga imamo zase,
da gremo na sprehod
in naberemo šopke,
s katerimi si polepšamo naše domove.

Patricija Kričej Repas, 8. a

V petek, 16. 4. 2021, DAN ZDRAVJA

365 DNI TELOVADIMO VSI,
DELAVNICE (PO SKUPINAH),
MALICA,

ŠPORTNI DAN - SPREHOD oz. POHOD v okoliško NARAVO

Izdelek 9. b-razreda

Naš dan se je začel z razgibavanjem ob glasbi in pogovorom o skrbi za zdravje. Po malici je vsak oddelek z učiteljema spremljevalcema odšel na pohod po različnih poteh, da smo ostali v svojem mehurčku. Mi smo se sprehodili do Šrotneka, Podkraja, Navrškega vrha in čez Poseko nazaj do šole. Zame je bil to eden najboljših športnih dnevo. Lepo počasi smo hodili, na trenutke smo se nasmejali, bistveno pa je bilo naše druženje v naravi.

Erika Volker, 7. a

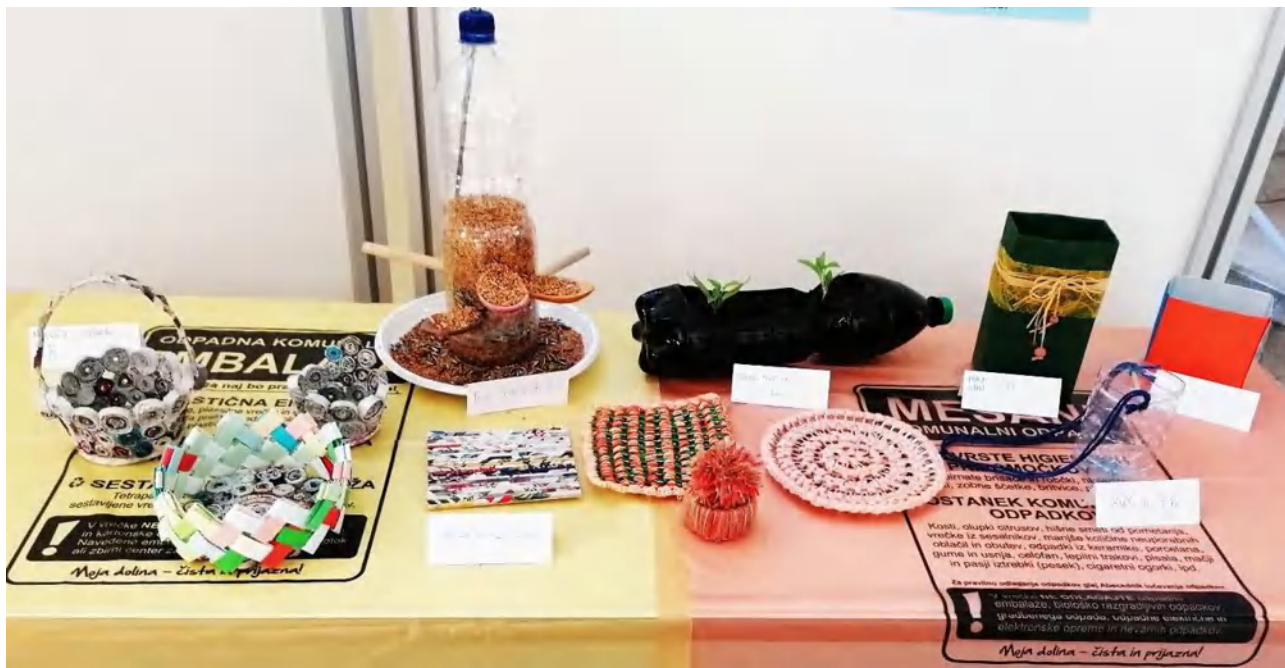
DELAVNICE po razredih so potekale v smeri: POMEŠAJMO SE, IZRAŽANJE DO KONCA, SPOŠTUJEM SE, POSTAVLJAM SI CILJE. Po malici smo osmošolci odšli na Navrški vrh. Bilo je zelo lepo in verjamem, da nam bo ta dan ostal v spominu do konca življenja.

Dženan Dugonjić, 8. b

Neža Ferk, 8. b

Neža Ferk, 8. b

Danes na Veliko planino sem s teto in stricem šla.
Bili smo nasmejani kot sonce pred nami.
Videli smo kravice in neskončne pašnike.

Monika Cehner, 7. b

Objavljamo nekaj izsekov iz razmišljanj devetošolcev ob branju Cankarjevih črtic, ki govorijo o krivicah, ponižanjih in razočaranju.

Ponižanje, sram, revščina, krivica, razočaranje ... vse to so ljudje doživljali včasih in žal še danes. V naši družini tega ne poznamo. Vesel sem, da imam srečno in brezskrbno otroštvo, a kljub vsemu pride včasih do nesoglasij.

Hudo mi je bilo ob branju, saj sem pomislil, kako bi bila ob laži, zatajitvi, zavrnitvi ... razočarana moja mama. Nikoli je še nisem prizadel, prav tako ne očeta. Vzgajata me v dobri veri, zato se ob mojih »neumnostih«, ki jih počnem kot mladostnik, odkrito pogovarjamo. Poštenost, prijaznost, dobrota, ljubezen ... so naše vodilo. Včasih nam jezik teče hitreje kot razum. Za prehitro izgovorjene besede nam je kasneje žal. To se rado zgodi meni.

Danes živimo drugačno življenje. Skodelica črne kave, ki je bila v času revščine pripravljena in postrežena z veliko ljubezni, je pustila sled. Mami se je ob grobih besedah stresla roka. Verjetno je tudi jokala. Če vidim mamine solze, mi je posebej hudo. Takrat trpim tudi jaz. Moja starša vame vlagata veliko časa in ljubezni. Z njuno pomočjo dosegam svoje zastavljene cilje. Želim živeti polno in brezskrbno življenje in ga čez leta deliti s svojimi najbližjim. Že danes skupaj ustvarjamo prihodnost in lepo mi je.

Anej Gorenjak, 9. b

Pretresla me je zgodba o zatajitvi matere, ker se je je sramoval. Ob tem sem začela razmišljati o vrstnikih, ki morda doživljajo podobo stisko, a mi tega ne vemo, ker jih je sram govoriti o tem. Menim, da je današnja družba veliko bolj pripravljena pomagati družinam v stiski, kot je bilo to nekoč. Obstaja veliko društev, ki prostovoljno pomagajo, in to se mi zdi pomembna vrednota družbe. Sama revščine še nisem občutila, vendar sem že pomagala drugim, da sem jim podarila svoja oblačila.

Všeč mi je, da se Cankarjeva mama ni nikoli predala in se je vedno borila za svoje otroke, se zanje žrtvovala. Ne razumem pa nepremišljenih dejanj otroka. Prav se mi zdi, da se je kasneje čutil krivega in mama se mi je zasmilila. Tudi v današnjem času se mi zdi pomembno, da se znamo boriti, če je življenje težko. Ob tem moramo vedeti, da nam družina in prijatelji stojijo ob strani. Ravno v tem korona času večkrat občutimo, da se nam dogajajo krivice, da nam teptajo pravice. Ob tem moramo razmišljati s svojo glavo in po zdravi pameti. Pravico do svobode, svojega mnenja, šole in prijateljev nam nihče nikoli ne bi smel jemati.

Če primerjam današnji čas in čas Ivana Cankarja, sta si v določenih stvareh podobna. Takrat so se borili proti revščini, danes se borimo proti novodobnim problemom. Pomembno je, da ostanem borka z močno voljo in svobodno izbiro, kot so bili otroci takrat. Tako bom lahko v življenju dosegla vse, kar si želim.

Ema Hovnik Rožen, 9. b

Iz črtic sem se naučila, da moram spoštovati in ceniti vse, kar mi je v življenju podarjeno.

Lena Iršič, 9. b

Merisa Husić, 8. b

V črticah je polno solz in žalosti, v ospredju je družina in ljubezen do matere, predstavljeno je težko življenje otrok, ki živijo v revščini in pomanjkanju.

Danes imamo otroci skoraj vse, kar si zaželimo: dom, hrano, vodo, oblačila, vse, kar potrebujemo, a si želimo še več. Cenim, če so ljudje prijazni drug do drugega, se spoštujejo, pomagajo drug drugemu, so pošteni, znajo ceniti dobroto ter jo tudi vračati.

Amela Čeliković, 9. b

Kaj pa otroci v Afriki? Po televiziji vidimo, v kakšnih razmerah in pomanjkanju živijo oni. Čeprav je dežela tako daleč, se nas dotaknejo življenjske usode. Vem, da obstaja revščina tudi med nami, a še vedno se skriva med štirimi stenami zaradi sramu pred drugimi. Krivično se mi zdi, da morajo nekateri živeti v nevzdržnih življenjskih razmerah ... Krivično je, da mnogi otroci ne živijo v ljubečih družinah, da živijo v družinah, kjer so deležni ponižanj, trpinčenj ... Kako lep bi bil svet, ko bi na njem obstajale le lepe reči. Lep bi bil takrat, ko bi na njem izginila revščina, hudobija, krivice, razočaranja ... Vrednote, ki jih pri ljudeh cenim, so spoštovanje, poštenost, srčnost, odkritost, medsebojna pomoč, ljubezen ...

Tia Kotnik Jauk, 9. b

Na srečo pa imamo PRAVICO, ki jo kot vrednoto zelo občudujem. Z malo več truda in malo manj krivic lahko naredimo, da bo svet lepši in prijaznejši.

Eva Štehnar, 9. b

Vsem se v življenju kdaj zgodi krivica. Nekatere so manjše in jih lahko hitro pozabimo, druge si zapomnimo za vse življenje. Povzročajo nam veliko žalosti in bolečine. V nas krivica prebudi nemoč, trpljenje, bolečino in bes, jezo na ves svet. Večja je krivica, več časa in truda zahteva od nas in težje jo odpustimo. Na začetku smo prepričani, da velikih krivic ni mogoče oprostiti. Toda odpustimo lahko vse, za kar se odločimo. Pomembno je, da razumemo, da krivično dejanje ostaja neopravičljivo, vendar osebi lahko odpustimo. Odpuščanje prinese s seboj tudi odločitev, da se odpovemo maščevanju, obsojanju in žaljenju osebe, ki nam je storila krivico. Tudi nam se lahko zgodi, da nehote prizadenemo drugega, se znajdemo v vlogi storilca. To nas lahko bremeni in izčrpava. Pomembno je, da priznamo svojo napako in se zanjo opravičimo. Nepravična ravnanja se vseskozi dogajajo, saj imamo ljudje nasprotujoča si nagnjenja. Ne moremo pričakovati, da bo krivica izginila s sveta. Kdor zagreši krivico, to hitro pozabi, kdor jo utrpi, mu ostane dolgo v spominu. Tudi meni se je že zgodila krivica, včasih pa sem zgolj mislila, da se mi je, a sem kasneje ugotovila, da sem jo zamenjala za nekaj drugega. V vsakem primeru je edina rešitev, da storjeno krivico preprosto sprejmemo, ugotovimo, zakaj jo je nekdo povzročil. Po navadi je oseba, ki stori krivico, najbolj potrebna pomoči, ker tako ravna iz strahu.

Zara Kumer, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Med branjem so me prevevali različni občutki. Zanimivo. Nikogar nisem poznala, a sem s književnimi osebami čutila njihovo bolečino, krivico, razočaranje ...

Mija Špenger, 9. b

Tudi jaz kdaj doživim krivice in razočaram ljudi okoli sebe. Moje mnenje o krivicah je, da jih moramo včasih ignorirati. V človeški naravi je, da okrivimo koga, čeprav nimamo dokazov, da je kriv. Včasih je bolje, da neke občutke sprejmemo in nadaljujemo svojo pot. Mislim, da moramo znati oproščati.

In kaj so me naučile Cankarjeve črtice o življenju? Naučile so me, da nihče ni popoln. Vsi delamo napake, povzročamo jih tudi tistim, ki so nam najbližji.

Klemen Podgoršek, 9. b

Tevž Slatinšek, 7. b

Stvari, ki so danes samoumevne, so bile včasih nedosegljive. Tako telefoni, avtomobili kot jutranja skodelica kave, brez katere si marsikdo ne predstavlja življenja. Vsakdanje krivice smo povzročali, jih povzročamo in jih bomo. In vsaka krivica boli. Majhna, še posebej pa tiste večje. Dogajajo se od nekdaj. Sam tega ne maram, a jih kljub temu verjetno še prepogosto povzročam. Cenim srečo, varnost, ljubezen in izobrazbo, čeprav se včasih glede šole počutim podobno kot Cankar.

Aljaž Brankovič, 9. b

Vsi sovražimo krivice, zato bi bilo najbolje, da jih nihče ne bi povzročal, a na žalost brez njih ne gre. Potrudimo se, da bomo pravični in ne bomo obsojali.

Žiga Šapek, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Delati moramo na tem, da sočloveka ne prizadenemo in tako bo svet za kanček lepši.

Aljaž Krivograd, 9. b

Danes je v družbi še vedno preveč poniževanja in norčevanja iz drugih. Ko sem prišel v Slovenijo in začel hoditi v šolo, nisem znal slovensko. Bilo me je strah in sram, zato sem bil sprva tiho. S pomočjo prijateljev in sošolcev sem se naučil govoriti in iz dneva v dan mi je bilo lažje. Sedaj nisem več tako zadržan in rad se pogovarjam. Ob branju črtic sem se naučil, kako ravnati v življenju, se prilagajati in da če si dovolj strpen, vztrajen in potrpežljiv, lahko dosežeš marsikaj.

Emrah Šekić, 9. a

Neža Ferk, 8. b

Življenje gre naprej in čas zaceli vse rane. Krivic, ki so se zgodile, ne moremo izbrisati. Lahko se iz njih kaj naučimo in postanemo boljši ljudje.

Nejc Pori, 9. b

Tevž Slatinšek, 7. b

Žalostni dogodki me spravijo v slabo voljo ali celo v jok. Če bi jaz nekoga prizadel, bi me bolelo pri srcu, zdelo se mi bi, da sem storil greh, ki bi ga poskušal čim prej popraviti.

Gal Večko, 9. a

Naučil sem se, da se ne smeš preveč obremenjevati s tem, kaj drugi mislijo o tebi. Velikokrat sem že opazil, da se kdo sramuje, ker ima starejši telefon ali manj draga oblačila. Materialne dobrine niso tako pomembne, kot biti dober človek. Če bi se tega zavedali vsi, bi bil svet lepši. Prizadevam si, da ne sodim ljudi glede na njihovo finančno stanje, saj to ni pokazatelj lastnosti. Pomembno je njegovo srce.

Matej Petek, 9. b

Kot v Cankarjevih črticah tako se tudi danes ljudje najlaže obrnemo stran od revščine. V teh težkih časih, ko trepetamo pred nalezljivo boleznijo, postavljamo revščino v ozadje. Vemo, da je dosti ljudi izgubilo službo in iz ugodja zdrsnilo na prag preživetja. Počasi se vračamo v preteklost. Smo se pripravljene žrtvovati? Znamo ceniti dobroto? Še se najdejo ljudje, ki jim lahko zaupamo in se obrnemo nanje. V prvi vrsti so to naši straši, ki vedno vedo, kdaj jih potrebujemo.

Anže Paradiž, 9. b

Neža Ferk, 8. b

Velikokrat v svojem življenju storimo krivico človeku, ki smo ga imeli radi. Mnogokrat ta krivica ni odpuščena, ne moremo je izbrisati in ne pozabiti. Včasih jo dolga leta nosimo v srcu. Tudi v sanjah se večkrat prebudimo, da zapeče in zaboli. Dobro je prej premisliti, preden izgovorimo napačno besedo. Marsikaj lahko zabrišemo s kesanjem, vendar krivice ne moremo izbrisati. Ta ostaja napozabljiva.

Urban Butolen, 9. b

MEDNARODNI FOTOGRAFSKI NATEČAJ Čebelarske zveze Slovenije

Natečaj za čebelarsko fotografijo, JANUAR/FEBRUAR 2021

Osmošolka Neža Ferk je (v okviru izbirnega predmeta Šolsko novinarstvo) sodelovala na mednarodnem fotografskem natečaju Čebelarske zveze Slovenije. Sodelovalo je 183 avtorjev iz 27 različnih držav sveta, med njimi je s 167 fotografijami sodelovalo 58 šolarjev in dijakov iz Slovenije. Med vsemi je bila Neža nominirana za fotografsko nagrado pri obeh svojih sklopih.

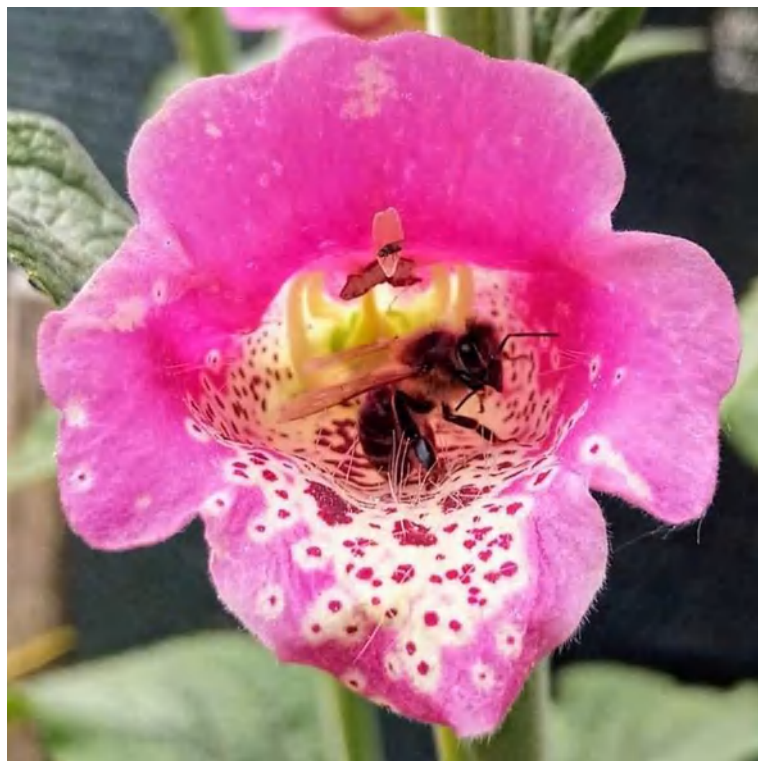
TEMATSKI SKLOP: ČEBELA IN RASTLINSKI SVET

Nabiralka (julij 2020)

Delovna skupina (julij 2020)

Raziskovalka (julij 2020)

Počitek (julij 2020)

TEMATSKI SKLOP: BIVALIŠČA ČEBEL, TRADICIONALNI ALI SODOBNI ČEBELNJAK

Lastnik čebelnjaka je Čebelarstvo društvo Prevalje, Trg 2A, 2391 Prevalje

Pravljična dežela (januar 2021)

Nekoč je bilo jezero (januar 2021)

Domovanje (januar 2021)

Zimsko spanje (januar 2021)

Neža je po svojem terenskem delu opravila še intervju z g. Rudijem Voglom, predsednikom Čebelarskega društva Prevalje.

Spoštovani, ob fotografiranju čebelnjaka prevaljskega čebelarskega društva ob cerkvi na Fari ste mi prijazno in s ponosom razkazali domovanje čebel in mi povedali veliko zanimivosti o teh naših pridnih delavkah. Bilo mi je zelo všeč, zato me zanima, kdo vas je navdušil za čebelarjenje in koliko ste bili stari, ko ste postali čebelar.

Čebele so bile pri hiši od nekdej. Čebelaril je že moj oče in kot mlad fantič so mi bile čebele vedno velika skrivnost. Svoj prvi panj sem dobil pri desetih letih, resneje pa sem začel čebelariti leta 1977.

Ali je delo čebelarja naporno?

Delo pri čebelah mi je bilo in mi je v veliko veselje in ga opravljam z vso odgovornostjo. Seveda pa zahteva veliko znanja in natančnosti, če narediš kaj narobe, se na čebelah to takoj opazi.

Ali Vas pogosto pičijo?

Naša čebela - krajnska sivka, tako jo imenujemo, je znana predvsem po mirnosti. Piči, če si nepazljiv, če nisi skoncentriran pri delu z njimi in če počneš neumnosti, takrat postanejo razburjene. Zelo pa nanje vpliva vreme (če je slabo, zlasti pred nevihto, so zelo nemirne in takrat jih pustimo pri miru). Mene tu in tam katera piči, a čebelji pik ima tudi zdravilne učinke.

Ali ste vedno v čebelarski opravi?

Pri čebelah sem običajno brez čebelarske obleke, če pa imam zahtevnejši poseg, brez obleke ne gre.

Ali nam lahko zaupate kakšno anekdoto ali zanimiv dogodek, kar ste doživeli ob delu s čebelami?

Pri čebelah se dogaja veliko veseljih in tudi nepričakovanih dogodkov. Spomnim se, manjše skupine, ki si je prišla ogledat čebele in čebelje panje. Vsaki skupini tudi povemo, kako naj se vedejo ob ogledu. Kdor želi, dobi zaščitna oblačila. Med temi obiskovalci je bila tudi radovedna gospa, ki je veliko vedela o čebelah in te obleke ni želela. Naenkrat je med ogledom zakričala in v trenutku bila brez krila. Čebela ji je zlezla pod krilo in v paniki, da jo piči, je krilo odvrгла ter zbežala od čebelnjaka. Zato moramo biti pri čebelah čim bolj mirni, ne smemo mahati z rokami, ne smemo biti »naparfumirani«, predvsem pa moramo paziti, da nismo prepoteni in ne sme nas biti strah. Tega čebele ne marajo.

Ljudje smo v zadnjem obdobju do narave zelo neprijazni. Ali ste morda tudi v vašem čebelnjaku imeli kak pomor čebel?

V našem čebelnjaku množičnega pomora še ni bilo. Bi pa opozoril predvsem pred nepoučenimi vrtnarji, ki škropijo ob nepravem času svoje rastline. Če to počneš sredi opoldneva v sončnem vremenu, ko je čebel največ na cvetovih, čebele so zelo občutljive že na najmanjšo količino raznih preparatov in če čebela zaide na škropljen cvet, je za njo to usodno. Če že moramo škropiti svoje vrtnine, se moramo strogo držati navodil. Čebelarji mislimo, da škropljenje ni potrebno, da se lahko rastline negujejo na naraven način.

Opazila sem, da imate v okolici čebelnjaka vrtove z medovitimi rastlinami. Zanima me, ali ima društvo kakšne akcije pozivanja ljudi, da bi sadili čim več teh vrst rastlin?

Vsi čebelarji oziroma krovna organizacija ČZS spodbujamo ljudi, vrtničkarje, da naj sadijo čim več medovitih rastlin. Vsako leto imamo akcije na temo *POSADIMO MEDOVITO RASTLINO* in čebele nam bodo hvaležne. Zato prosim vsakogar, da posadi vsaj eno medovito rastlino.

Na kaj ste v vašem čebelnjaku najbolj ponosni?

Ta naš učni center z učnim čebelnjakom je namenjen izobraževanju in prikazu, kako je narava povezana med seboj. Čebele potrebujejo medovite rastline in sadno drevje, da lahko poberejo nektar in cvetni prah, to je najpomembneje za življenje čebele. Sadno drevje in ostale rastline pa potrebujejo opráševalce. Če teh ne bi bilo, bi sadno drevje in ostale rastline ne obrodile sadežev. To želimo na tem učnem čebelnjaku prikazati in povedati vsakemu, ki to želi. Vsaka tretja žlica hrane, ki jo zaužijemo, je odvisna od žuželk opráševalk - čebel. Zavedati se moramo, kako pomembne so čebele. Zato smo ponosni na ta čebelnjak, da lahko ljudem to pokažemo v naravi, predvsem pa najmlajšim, zakaj so čebele pomembne.

Pravijo, da če bodo čebele izumrle, bo izumrlo tudi človeštvo, zato je vaše delo zelo pomembno, še toliko bolj, ker izobražujete mlade rodove. Sama bom letos zagotovo posadila kakšno medovito rožico in upam, da tudi vsi, ki bodo to prebrali. Hvala Vam za Vaš trud in čas, ki ste si ga vzeli.

Gasilski pozdrav je Na pomoč.

Kakšen pa je čebelarški pozdrav? Mogoče bzzzz? 😊

Čebelarji imamo svoj pozdrav, in to je: »NAJ MEDI!«

Vsem želim veliko uspeha v šoli (ali na daljavo), ne samo v šoli, največja šola je narava, zato jo spoštujemo in jemljimo tisto, kar nam ponuja v vsakdanjem življenju. Torej, NAJ vse MEDI.

10. 4. 2021

Neža Ferk, 8. razred
Mentorica: Vanja Benko

Šestošolec Voranc Ogris je pripravil filmčka, svoj sprehod v jesenskem in zimskem času, trenutno pa pripravlja še pomladansko varianto.

JESEN https://youtu.be/zjymhQh_ATE

ZIMA <https://youtu.be/A0pEkGcUbvo>

Vanja Benko, učiteljica

Janja Čebulj, vzgojiteljica

Devetošolka Lena Iršič je še kot osmošolka sodelovala na literarnem natečaju Prežihove ustanove in Občine Ravne na Koroškem. Napisala je doživljajski spis o svojem doživetju s solzicami. Za svoj sestavek je prejela knjižno nagrado. Iskrene čestitke.

SOLZÍCE SO RES SÔLZICE

S solzicami sem se srečala kot majhna deklica, vendar nisem vedela, da jih poznam. Obiskovala sem vrtec Solzice in naša vzgojiteljica je v igralnico prinesla nežen in ljubek šopek dišečega cvetja ter nam ga pokazala, rekoč: »Otroci, pogledjte, kako lep šopek šmarnic!«

In pri tem je ostalo. Zapomnila sem si te čudovite drobne rožice in v mojem spominu so ostale kot šmarnice. Šele kasneje, ko sem pričela hoditi v šolo in spoznala koroškega pisatelja Prežihovega Voranca, po katerem nosi ime naša šola, so me starši podučili, pogovarjali smo se tudi pri pouku, da pisatelj v svoji črtici Solzice pravzaprav pripoveduje o šmarnicah, ki pa jim v našem koroškem narečju pravimo solzice.

To pa še ni vse. S šmarnicami me vežejo tudi povsem drugi, žalostni dogodki. Ko sem bila stara leto in pol, sem v tragični nesreči izgubila svojo starejšo sestrico Nežo, ki je takrat imela šest let. Bilo je meseca maja, v času cvetenja šmarnic. Vsako leto jih nesemo na njen grob in tako so sčasoma te drobne in pristrčne rožice postale zame Vorančeve solzice. Da, predvsem te trpke občutke in spomine, ki sem jih doživela kot majhna in ko se življenja še nisem niti dobro zavedala, sem kasneje močno povezala z njimi, saj vedno, ko jih vidim, pomislim na svojo izgubljeno sestrico. In tako so tekla leta ...

In potem nekega dne ... »Kaj, ko bi šli nabrat šmarnice? Poznam mesto, kjer jih raste zelo veliko,« je meseca maja lani predlagal naš sosed. Vsi smo se strinjali.

Bila je sončna sobota in odpeljali smo se proti Obretanovemu, ki leži v globeli pod Uršljo goro. Nikoli še nisem bila tam. Vozili smo se po ozki makadamski

cesti in postopno je postajalo vse temneje, saj smo se zapeljali skozi hladen in neprodušen gozd. Pomislila sem, da tu pač ne moremo najti šmarnic. Naposled smo se ustavili. Sosed nam je pokazal strm greben pod cesto, ki je bil preraščen z nizkim grmičevjem in gosto travo s praprotnjo. »Tukaj jih najdem vsako leto,« je povedal in iz oči sem mu prebrala, da ni povsem prepričan, če jih bomo našli tudi letos.

Prva sem se spustila v globel pod sabo in jih zagledala. Tako drobne so bile, da jih s ceste nisem videla. Za mano so šli še vsi ostali. Razporedili smo se vzdolž brega in v pol ure je vsak od nas z nasmeškom na obrazu prinesel na cesto šopek šmarnic, ki so opojno dišale. Bila sem umazana, ker sem večkrat padla. V tako strmih in gosto preraščenih predelih vedno pomislim tudi na kače, ki so mi odvratne in se jih bojim. Toda želja po šopku šmarnic je bila premočna, premagala je strah in nevšečnosti, s katerimi sem se spopadala. »Samo da ne bodo rekli, da jih jaz nisem uspela nabrati,« sem si mislila sama pri sebi.

Veseli smo se odpravili domov. Že med potjo sem premlevala, kako je mali Lovro premagal strah, ki se ga je loteval v temačnem Peklu, ko jih je nabiral. Toda želja po tem, da bi s šopkom solzic izkazal svojo ljubezen do matere, je bila močnejša. Tudi sama sem se tokrat na svojevrsten način spopadla s strahom, zato sem bila še posebej ponosna nase. Čez čas pa sem pomislila na to, da bomo zagotovo enega od nabranih šopkov nesli sestrici. Spreletelo me je. Kako nenavadne rožice so to. Pravzaprav so res nekaj posebnega, saj me z njimi povezujejo neizpolnjena pričakovanja iz zgodnjega otroštva. Ko pomislim nanje, pomislim na dom in družino, v kateri sem srečna, a vedno znova me ob njih zaboli pri srcu ...

Ponedeljkovo jutro je bilo deževno. Na poti v šolo sem srečala deklico, ki je v rokah nesla šmarnice. Verjetno jih je nesla pokazat sošolcem in učiteljici. Deklica se mi je rahlo nasmehnila in mi polepšala dan, saj sem njen nasmeh v mislih odnesla domov.

Čas teče in strah spreminja svojo podobo, njegova vsebina je vedno nova in nova, prav tako se spreminjajo tudi moja pričakovanja. Toda šmarnice ostajajo vsako leto enake - nežne, dehteče, občutljive. Letos obiskujem že deveti razred osnovne šole, kmalu bom odrasla. Pretirane nežnosti ni v moji naravi ali pa je vsaj ne izkazujem navzven. Toda nežen nasmešek na obrazu in šopek šmarnic bosta spremljevalca še naprej na vseh mojih poteh tudi v prihodnje. To vem zagotovo.

Tako kot lahko drobne kaplje izdolbejo še tako velik kamen, lahko drobne in občutljive šmarnice premikajo gore v meni in mi dajejo trdnost in oporo v življenju.

*Lena Iršič, 9. razred
Mentorica: Vanja Benko*

Janja Čebulj, vzgojiteljica

Mesec **maj** je dobil ime po rimski boginji Maji, ki je bila boginja pomladi, plodnosti in rodovitnosti. Mesecu so v preteklosti rekli tudi **veliki traven**, kar pomeni mesec pomladne rasti, trava postane visoka, raste pa bujno.

Maj se prične s praznikom dela oz. prvim majem. Tradicija v Sloveniji se obeležuje zlasti s kresovi in nošnjo nageljnov. Postavljamo tudi mlaje. Ti običaji segajo v preteklost že vse od 17. stoletja. V tem pomladnem mesecu praznujemo dan Evrope, svetovni dan čebel ter svetovni dan biotske razvitosti. Ko so naši predniki še bivali v Titovi Jugoslaviji, so 25. maja praznovali **dan mladosti**. Potekale so razne športne prireditve in proslave v šolah, glavna posebnost praznika pa je bila Titova štafeta.

Za nas otroke maj naznanja bližnje poletje in počitniške dni.

Ema Hovnik Rožen, 9. b

KRES, KRESOVANJE na predvečer 1. maja

Marija Kričej, 8. a

PRAZNIK

Zjutraj, komaj se zdani,
godba ljudstvo prebudi.

Poln zastav je danes kraj,
saj je praznik PRVI MAJ.

Vojan T. Arhar

Neža Ferk, 8. b

Ob 400-letnici jeklarstva v Mežiški dolini smo ob občinskem prazniku v mesecu aprilu izdali knjigo **400 LET JEKLARSTVA V NAŠEM KRAJU SKOZI OČI PREŽIHOVCEV**, ki so jo pomagali soustvarjati učenci na predmetni stopnji. Za objavo smo izbrali 66 pripovedi, ki so jih povedali sorodniki, znanci in prijatelji. Zgodbe so povezane s poklicnim delom zaposlenih v železarni, njihovim prostim časom, medosebnimi odnosi, nesrečami pri delu in šaljivimi dogodki. Zapise so prispevali naslednji učenci: Neža Šuler, Hana Mlakar, Manca Janko, Manuel Petrović, Miha Kamenik, Alisa Merkač, Neža Cesar, Lena Iršič, Lana Kokot, Aljaž in Žan Brankovič, Jan Kotnik, Amela Čeliković, Neja Pečnik, Lara Kumprej, Sara in Nika Budimir, Lena Gerdej, Anej Svenšek, Luna Žunec, Ida Kalčič, Tevž Slatinšek, Nik Kadiš, Tim Rezar Rat, Ema Hovnik Rožen, Špela Preglav, Eva Žaže, Taja Kokošinek, Benjamin Jošt, Ana Ramšak, Sergej Filip Ilić, Lena Polajner, Nejc Hribernik, Pia Ovčar, Nik Geč, Marko Matjašec, Nace Zabev, Nuša Hober, Jaroš Kališnik, Žiga Šapek, Matej Pisar, Daša Šopar, Blaž Obretan, Patricija Kričej Repas, Rebeka Vogrin Ferik in Teja Gracelj. Besede oz. besedne zveze, ki so zapisane v zgodbah, so po asociacijah skozi svoje oči razlagali: Erika Volker, Tiara Fortek, Manca Janko, Tim Rezar Rat, Neja Pečnik in Pia Ovčar.

Likovno žilico so pokazali Lena Polajner, Ana Kričej, Anej Lampret in Ana Ramšak, ki so motive, povezane z jeklarstvom, narisali z ogljem. Skozi fotografski objektiv so zajeli današnjo podobo fabriških stavb s podobnih zornih kotov kot na starih razglednicah Tine Rožen, Tia Kotnik Jauk in Amela Čeliković.

Vsem sodelujočim se zahvaljujemo.

(Povzeto po oddaji, ki smo jo izvedli preko šolskega radia.)

Neža Ferk, 8. b

Mesec maj je eden najbolj sončnih mesecev. Čeprav nas je spet hitro presenetilo muhasto deževno vreme, upam in verjamem, da vas zdaj greje sončni žarek. Zdržimo še ta mesec, potem pa spet počitnice! 😊

Erika Volker, 7. a

Maj je prišel
in z njim hlad odšel.
Maj (običajno) topel
in brezskrben je.

Neža Ferk, 8. b

Otroci na igriščih igrajo se,
najstniki beremo knjige vse.
S fotoaparatom v akcijo podamo se,
v objektiv ujamemo prav vse.

Neža Ferk, 8. b

Neža Ferk, 8. b

PRAVA PESEM sama pride,
PRAVA PESEM nikoli ne uide.

S tabo je noč in dan,
vsako jutro je polna sanj.
PRAVA PESEM je sreča ali žalost,
ki te v daljne kraje popelje,
kjer rožice cveto,
kjer modro je nebo.

Matija Ognjanović, 7. a

Patricija Repas Kričej, 8. a

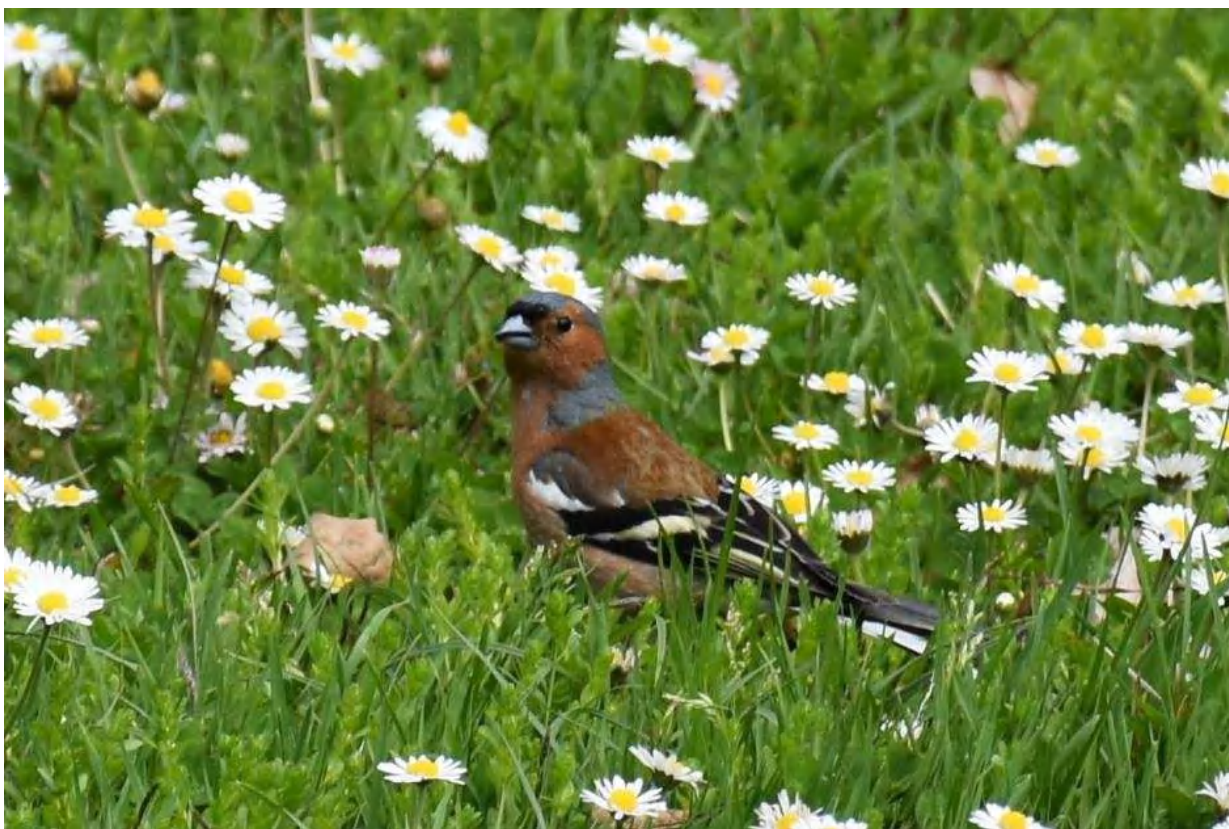
V roko ti je dana
ROŽA, ki je vsem znana.
Prijetna je ta **ROŽA**,
ko ti lica **boža**.
Pisana je **ROŽA** tako,
kot bi bila narisana s posebno močjo.

Nuša Hober, 7. a

Rajamo v zelenem maju,
pojejo nam ptice v gaju.
Prišel je čas toplejših dni.
Vedno raje sem zunaj,
mesto lepše se mi zdi.
Čutim veter v laseh,
ki nežno me boža,
in med prsti znajde se,
majhna roža.

Merisa Husić, 8. b

Neža Ferk, 8. b

Pri nas se beseda ljubezen
rima samo na bolezen,
čeprav ta ljubezen ni bolezen.

Trebuh te boli,
v glavi se vrti.
Ko vidiš ga ti,
srce ti ponori.
Če to se dogaja ti,
potem zaljubljena si.

Tiara Fortek in Manca Janko, 7. b

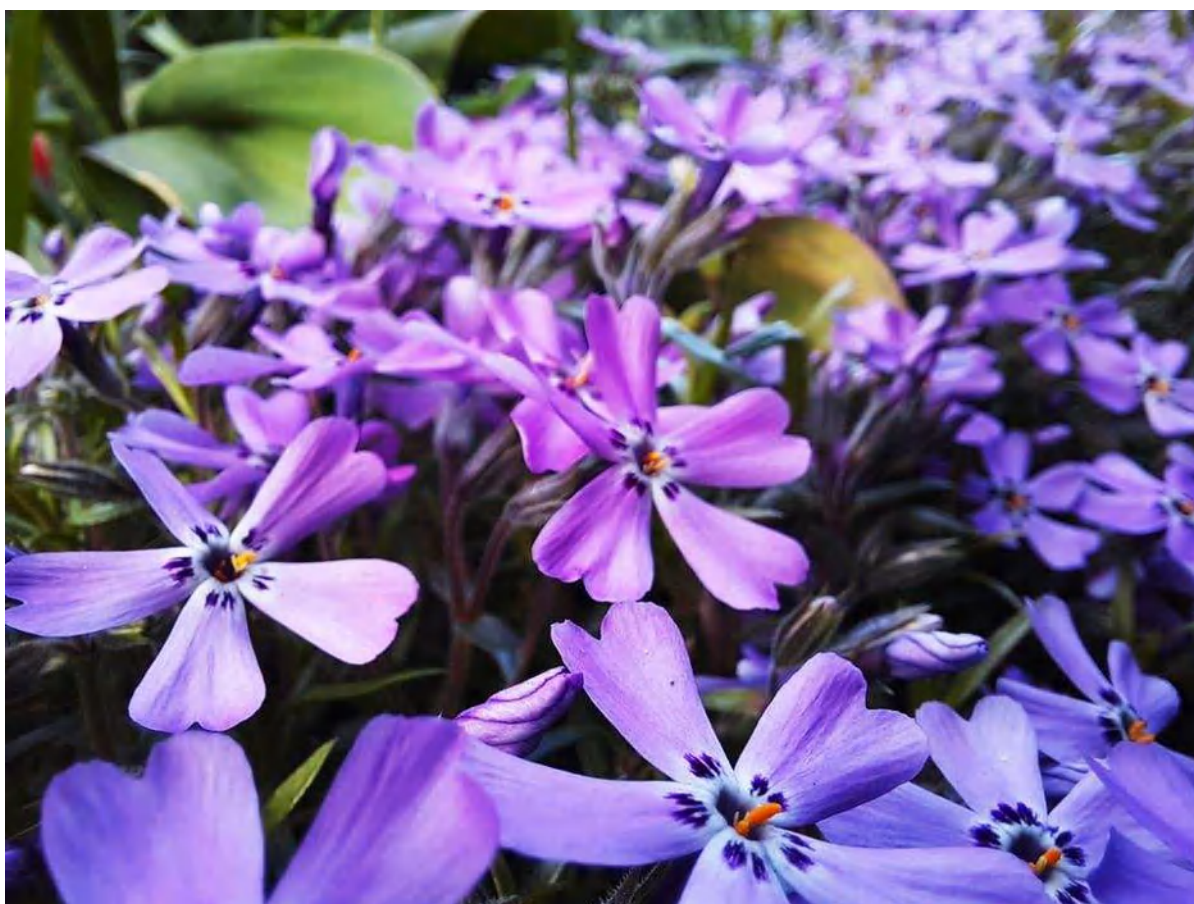
Patricija Kričej Repas, 8. a

PRAVA PESEM je edina,
za vsakogar se kar zgodi.
V vsaki kitici je fina rima,
če dobra ideja se rodi.

PRAVA PESEM je kot roža,
ki vedno cveti,
če pa oveni,
se nova prebudi.

PRAVA PESEM za vedno v tvojem srcu ostane,
vsako jutro ti oči pomane.

Hana Mlakar, 7. a

Patricija Kričej Repas, 8. a

RDEČA ROŽA

Rdečo rožo zate odtrgal bom,
da zaceli ti rane.
O, zlata moja lepotica,
ti si zame kot ptica.
Ko zadnji cvet na roži odpadel bo,
kupil bom novo za mojo zlato rožico.

Žana Strmšek, 7. a

Patricija Kričej Repas, 8. a

Mija Špenger, 9. b

LJUBEZEN KOT ROŽA

LJUBEZEN je kot roža,
ki po srcu te boža.
Je svetla in ljubeča
kot roža dehteča.

Včasih roža ima napako,
kakšen cvet manj ali dva.
Takrat hitreje oveni,
kar tudi v ljubezni se lahko zgodi.

Anja Rožen, 7. a

POJOČA SKRINJICA

V moje sanje je prišla
mala pojoča skrinjica.
Počasi se odprla je
in zapela pesem je.

Pridružil sem se ji,
saj to pesem vsak dan igram si.
Tralala, hopsasa,
tralala, hopsasa.

Jan Pisar, 7. a

Mija Špenger, 9. b

Marija Kričej, 8. a

Lepših ni mesecev kot mesec je **maj**
za ljubezen pravi raj.
Vse v zelenju,
vse v cvetju,
ptičkov spev je tu.
Spet na ulicah je glasno,
ko otroci rajajo.

Špela Preglav, 8. a

Patricija Repas Kričej, 8. a

NARAVOSLOVNI DAN (7. razred)

V ponedeljek, 17. 5. 2021, smo imeli sedmošolci naravoslovni dan. Delali smo razne poskuse: kako ločiti olje od vode, filtrirati pesek in vodo, preizkušali smo magnetnost železa in ugotavljali trdoto vode (pH).

Erika Volker, 7. a

Mija Špenger, 9. b

Mija Špenger, 9. b

ROŽA

Bela roža, roža bela,
prelepa punčka tam je pela.
Takšno rožo videti bi moral svet,
kako pokuka iz zemlje
in raste v nebo,
ko bi le ljudje vedeli,
kako je to lepo.

Filip Praznik, 7. a

MAJ je zadnji mesec pomladi,
ki diši po regratovi marmeladi
in po sončnih žarkih,
lesketajočih se v parkih.

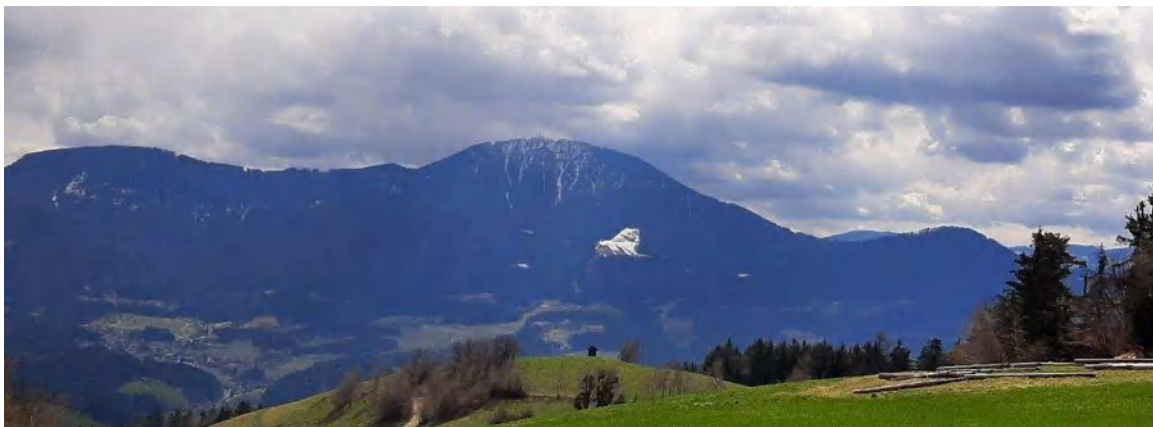
Marija Kričej, 8. a

Mija Špenger, 9. b

PRAVA PESEM je ena sama,
iz ust ti pride kot ponosna dama.
Včasih pride, drugič gre,
tja v daljne gor gore,
kjer ptički pojo,
kjer belo je nebo,
tam se **PRAVA PESEM** skriva,
blizu nje je zelena njiva.

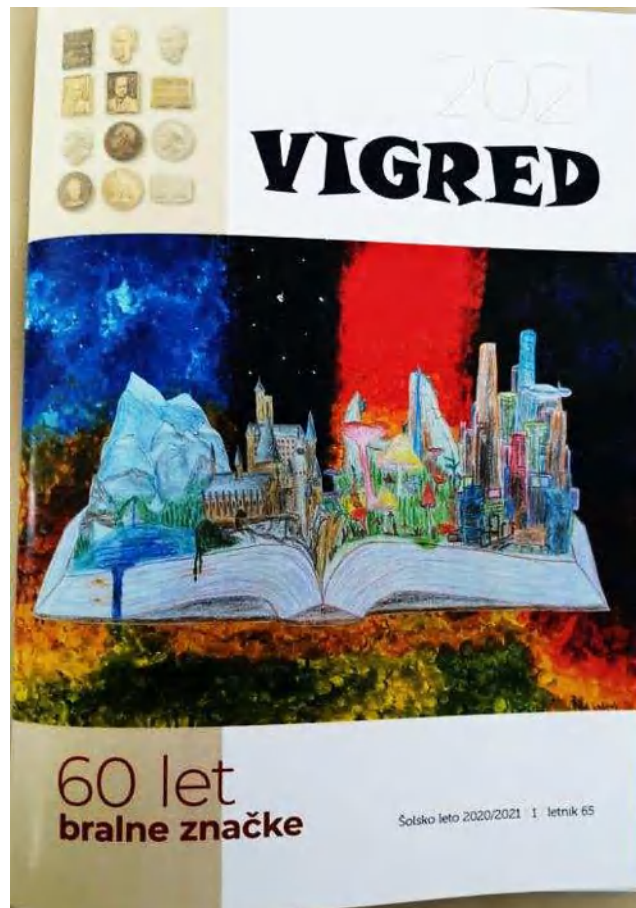
Filip Praznik, 7. a

Marija Kričej, 8. a

60 LET BRALNE ZNAČKE in naši ZLATI BRALCI

V četrtek, 20. maja 2021, je na Prevaljah potekala slovesnost ob 60-letnici **BRALNE ZNAČKE**. To je bil 1. **FESTIVAL BRALNE ZNAČKE**. Občina Prevalje je postala **MESTO BRALNE ZNAČKE** in ta častni naziv sta ji podelila Marko Kravos, predsednik Društva Bralne značke Slovenije, in Darja Groznik, predsednica Zveze prijateljev mladine Slovenije. Slavnostni govornik na prireditvi je bil predsednik Republike Slovenije Borut Pahor, ki je podelil častno pokroviteljstvo ob 60-letnici Bralne značke. Pisatelja Primoža Suhodolčana so imenovali za ambasadorja **KLOPI BRALNE ZNAČKE**, ob kateri so postavili **KNJIGOBEŽNICO**. Celotno prireditev je bilo možno spremljati preko portala **ZOOM**.

Ob rojstnodnevnem dogodku je izšlo jubilejno spominsko glasilo Vigred.

Naši letošnji zlati bralci - devetošolci (15 jih je)

Nina Čevnik, Anej Gorenjak, Lena Iršič, Tia Aliessa Kranjc, Aljaž Krivograd, Maja Mager, Vid Mlakar, Lucija Mlinar, Naca Nikolov Veber, Nika Oblak, Matej Petek, Nejc Pori, Anej Svenšek, Žiga Šapek in Neža Šuler.

Čestitamo.

Branje mi pomeni prosti čas, ko se lahko zabavam in odkrivam nove zgodbe, ki so včasih zelo blizu mojemu življenju. Za bralno značko sem izvedel že v vrtcu in potem v šoli. Pri branju me najbolj spodbuja mama, saj tudi sama rada bere.

Na Prevaljah, Koroškem in v Sloveniji v letošnjem letu praznujemo 60 let od ustanovitve bralne značke. To idejo sta pred šestimi desetletji zasnovala prof. Stanko Kotnik in ravnatelj Leopold Suhodolčan. Ob tako pomembnem jubileju so se na Prevaljah odvijali različni dogodki in tridnevno praznovanje. Osnovno šolo Franja Goloba je obiskal predsednik države. Na šoli si je ogledal MUZEJ BRALNE ZNAČKE in razstavo likovnih del. Gostje in učenci so v nebo pred šolo spustili

balone s posebnimi sporočili. Prevaljam so podelil priznanji - ČASTNO POKROVITELJSTVO BZ in NAZIV MESTO BRALNE ZNAČKE. V parku so postavili prvo bralno klop, ki jo je posvojil pisatelj Primož Suhodolčan. Za vse ljubitelje nogometa je potekal prvi nogometni turnir bralne značke. Učenci in ljubitelji branja širom po Sloveniji in v zamejstvu so slovesno prireditev lahko spremljali preko spletne povezave Zoom.

Jošt Petrič, 8. a

Letos praznuje **BRALNA ZNAČKA** častitljivi jubilej - 60 let. Moja babica se spomni, da je takrat, ko se je rodila, že hodila na prevaljsko osnovno šolo. Več let je brala knjige in tekmovala. Vsako leto jih je ob svečani podelitvi obiskal kateri od slovenskih mladinskih književnikov. Še danes rada bere in vse v hiši spodbuja, da beremo. Iskrene čestitke bralni znački za rojstni dan.

Lena Gerdej, 8. a

Branje človeka bogati in napolnjuje z znanjem. V času osnovnega šolanja sem vedno imel dovolj časa, da sem lahko v miru bral. Zaradi korone smo svečano prireditev ob 60-letnici BZ (bila je na Prevaljah) letošnji zlati bralci - devetošolci spremljali preko Zooma. Ni bilo tako zanimivo, kot bi bilo v živo, pa še povezava je nagajala. Lahko povem, da se splača brati. Naj postane knjiga vaša prijateljica.

Aljaž Krivograd, 9. b

Bralna značka mi je zagon, da berem. Všeč mi je, ker me ne omejuje.

Luka Vetter, 8. b

Bralna značka me motivira, da berem, čeprav ne berem najbolj rad.

Nik Geč, 8. b

Bralna značka je zame nekakšen dosežek. Vsako leto si zadam cilj, da jo osvojim.

Luna Žunec, 8. b

Letos je 60 let **BRALNE ZNAČKE**. Vsako leto se potrudim in preberem nekaj knjig s seznama, vmes je katera tudi po moji izbiri. Branje mi je všeč, ker se ob knjigi sprostim in me popelje v drugi svet.

Lana Kokot, 8. b

Branje se mi zdi super, ker se iz knjig veliko naučim in vedno spoznam kaj novega. To, da sem osvojila bralno značko, mi je v ponos, ker vem, da je bilo v »akcijo« (danes bi rekli temu projekt) vložene ogromno energije mnogih sodelujočih. Zdi se mi, da bi branje koristilo vsem, čeprav se tega ljudje ne zavedajo. Škoda, da otroci in odrasli postavljajo branje na drugi tir.

Ana Ramšak, 8. b

Bralne značke zadnji dve leti nisem opravila, ker sem se odločila, da berem zase in po svoji izbiri. Vem, da imamo odprte roke, a raje si sama uravnavam čas za branje in postavljam na prvo mesto svoje neskončne izbire knjig.

Emma Hovnik Rožen, 9. b

Fotografija vzeta s spleta.

Neža Ferk, 8. b

Neža Ferik in Tevž Slatinšek sta sodelovala na državnem fotografskem natečaju z naslovom *Mladost ni norost*. Vsak od njiju je izbral 4 svoje fotografije, ki smo jih poslali in vam jih predstavljamo. Za KRATAČO je Tevž prejel **diplomo**, ostale tri so bile izbrane za razstavo, ki bo na ogled v okviru Muzeja Velenje, Nežini pa bosta razstavljeni ZMAJ V LETU in IGRA SENC.

Tevž, KRATAČA in URŠLJA

Tevž, PECA in HROŠČEK

Neža, ZMAJ V LETU in IGRA SENC

Neža, GOZDNI MOŽIČEK in JESEN

Prežihova ustanova in Občina Ravne sta v letošnjem šolskem letu razpisali natečaj v kombinaciji fotografije in krajšega besedila, vezanega na Prežihove črtice. Vsako leto je to razpis za OŠ s Prežihovim imenom. Sodelovali so naši učenci s svojimi prispevki, ki jih predstavljamo. Nagrade so prejeli: Neža Kovačec, Tevž Slatinšek in Neža Ferk, sodelovali pa sta tudi šestošolki Živa Rizvič in Sara Gorenšek.

SONCE V OČEH

Prežihov Voranc je bil doma v Kotljah, le nekaj kilometrov stran od mojega doma. Tudi naša družina živi v sožitju z naravo, odmaknjeno od mestnega vrveža. Skozi zeleno naravo občudujemo s soncem obsijano dolino s »črno tovarno« v osrčju, kot sta jo v črtici Nagrada opazovala Lenčka in Anej. Staršem sta pomagala pri domačih opravilih in pri delu v gozdu. Oče je delal od zore do mraka. Gospodar mu je obljubil dober zaslužek (nagrado tudi za otroka). Lenčka in Anej sta ob delu razmišljala o darilih, ki si jih bosta kupila. Bila sta vztrajna, a izkazalo se je, da je bil njun trud zaman. V njuna srca se je naselila tesnoba. Občutila sta krivico in razočaranje, česar ne želim

izkusiti na svoji koži. Ker sem že velik, pomagam doma pri pripravi drv za zimo. Tudi mlajša brata že znata poprijeti za delo. Starši nas pohvalijo in primerno nagradijo, da nam je to spodbuda za naprej. Približno si predstavljam, kako sta otroka garala in bi jima veliko pomenilo, če bi ju gospodar nagradil. Zavedala sta se revščine. Želela sta videti mamo in očeta vesela in nasmejana, ne žalostna ter pobita. Z zaslužkom bi narisala vsem v družini nasmeh na obraz. Mislim, da je v življenju največ vredno razumevanje v družini, povezanost, poštenost in odkritost. **Vesel sem, da me starši lepo vzgajajo in da imamo vsi sonce v očeh.** Ko opravimo neko delo, si potem privoščimo počitek ali sprostitev na izletu v naravi.

Zapis in fotografije: Tevž Slatinšek, 7. b

Foto: Petra Slatinšek, mama

ŠOPEK

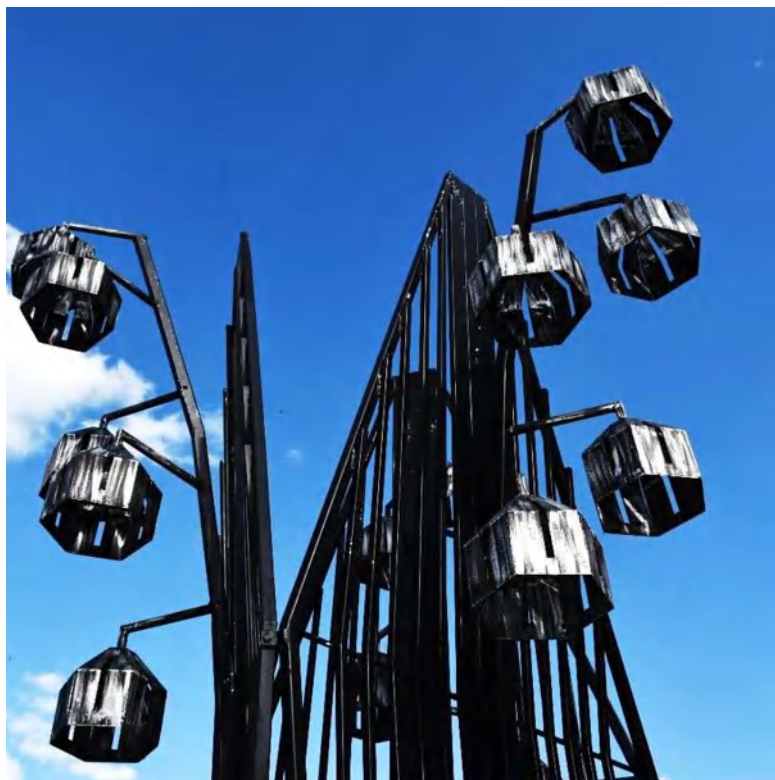
Solzice so ena mojih ljubših črtic. Najlepši del zgodbe je, ko je Voranc premagal svoj strah, da bi presenetil in osrečil svojo mater. Ko sem šla na sprehod z družino, sem za svojo mamo nabrala prečudovite cvetlice. Sicer s svojim šopkom nisem premagovala strahu, a kar je najpomembneje, sem z njim osrečila svojo mamo.

Neža Kovačec, 7. a

VORANC V NAS IN Z NAMI

Drobne bele cvetlice, ki zacvetijo v maju, so šmarnice, pravimo jim solzice. Ravenčani in Korošci smo ponosni na dela svojega pisatelja, prežihovci še posebej, ker naša šola nosi njegovo ime. Ko v Kotljah (po)stojimo ob bronastem spomeniku dečka s solzicami ali nas v zadnjih letih že od daleč pozdravi skulptura solzic, se spomnim na črtico Solzice. Sama jih v globači še nisem nikoli nabirala. Se pa poskušam postaviti v kožo šestletnega fantka, kako je v ihti trgal dišeče rože, kako si ni upal gledati ne levo ne desno in mu je srce bilo sto na uro. Mali Voranc je premagal strah pred globačo, ki so ji rekli Pekel. Zaradi ljubezni do mame je premagal samega sebe, žrtvoval se je zanjo. To pogumno dejanje opevamo še danes. V ušesih mi zvenijo besede: »Mati, mati, solzice!« Predstavljam si, kako ga je mama nežno in rahlo pobožala po laseh, kot to čustvo navezanosti občutim, kadar me tolaži moja mama. **Verjamem, da ima vsak od nas nekaj Voranca v sebi, saj se vsi trudimo osrečiti svoje bližnje. Bodimo prijazni drug do drugega.**

Neža Ferik, 8. razred

VELIKA NOČ NEKOČ IN DANES

V naših krajih za veliko noč krščencem dobi od svojega botra ali botre pisanko. Gre za staro navado, ko botri poleg pirhov prinesejo tudi darilo.

V časih Prežihovega Voranca so si pisanko nosili med seboj otroci. Botrovi otroci so pisanko odnesli krščencem. V navadi je bilo, da so za pisanko dobili lepo zapečen šarkelj, pirhe in nekaj denarja. Že po pisanki se je videlo, kdo si je lahko privoščil več. Bogatejši so nosili več je velikonočno pecivo in več denarja, revnejši pa so komaj uspeli nabrati dobrine za v culico. Ravno zaradi te razlike se je Voranc v črtici Tri pisanke znašel v veliki stiski. Bilo ga je sram, ker je bila pisanka, ki jo je nosil on, tako skromna. Zaradi tega je denar, ki je bil namenjen njegovi družini, skrivaj podtaknil v sirotičino culico. Ob tem je čutil veliko olajšanje in srečo.

V naši družini tudi v teh časih ostajamo skromni in za pisanko dobimo kos šarklja, pirhe, pomarančo in kakšno igračo ali oblačilo. Botra mi pisanko prinese domov ali pa se dobimo pri babici in dedku. Tam imamo tudi zajtrk, ki je značilen za veliko noč. Opažam, da marsikdo z darili precej pretirava. Stvari, ki jih nosijo botri ali botre v nekaterih družinah, presegajo vse meje. Posledično so pričakovanja teh otrok zelo velika.

Verjamem, da lahko tudi danes podobne stiske, kot jih je doživljal Voranc, občuti družina z nižjimi prihodki. Žal mi je, da so se izgubile vrednote tega običaja. Želja pa materialnih dobrinah je izrinila čarobnost, ki jo prinaša pisanka. Iskrice v otroških očeh lahko prižge tudi skromna pozornost, če je ovita v obilico ljubezni, veselja in nasmehov.

Voranc je našel zadovoljstvo in pri srcu mu je bilo lažje, ko je potisnil denar v revno pisanko. Želim si, da bi pisanka ostala iskren simbol velike noči, simbol brez dragih daril in velikih skrbi.

Živa Rizvič, 6. c

ŽIVLJENJE NA KMETIJI NEKOČ IN DANES

Življenje na kmetiji, ki ga prebiramo v črtici Prežihovega Voranca Levi devžej, se precej razlikuje od življena na kmetiji danes.

Včasih je bilo življenje na kmetiji zelo delavno razpoloženo, a vseeno zabavno. Imeli so veliko otrok, ki so pomagali pri delu. Bili so veliko bolj pridni, kot smo v večini otroci danes. Dečki so pomagali očetom v gozdu in na polju, deklice pa mamam pri gospodinjskih opravilih. Danes družine nimajo več toliko otrok, saj imajo na kmetijah stroje, s katerimi si olajšajo delo. Otroci manj pomagajo, več se igrajo, gledajo televizijo in igrajo igrice na telefonu ali računalniku. Deklice se pogovarjajo, fantje pa igrajo nogomet in košarko. Včasih so otroci nosili rabljena, prevelika oblačila staršev ali starejših bratov in sester. Nekateri otroci so bili bos, tudi pozimi. Danes ima vsak otrok svoja oblačila, da nikogar ne zebe.

Nekoč so jedli črn kruh, ki so si ga sami spekli, sadje in zelenjavo, kar so pridelali doma. Danes jemo meso, zelenjavo, sadje, različne vrste kruha, sladkarije in kosmiče. Večino kupimo v trgovinah, nekaj pa pridelamo na vrtu. Starejše so nekoč morali otroci vikati ali celo onikati. Tako so jim izkazovali spoštovanje, sicer so bili tepeni ali pa so dobili kazen. Danes vsi otroci svoje starše tikajo. Če so v Vorančevih časih v šoli prekršili pravilo, so morali klečati na koruzi ali pa so bili tepeni z ravnalom. Danes v šoli učenci veliko klepetajo in se včasih tudi skregajo. Za kazen lahko dobijo opomin, učitelji jih ne tepejo več.

Danes je življenje na kmetiji lažje. Veliko se je spremenilo, dosti stvari je šlo na bolje. V Vorančevih časih pa je bilo boljše to, da je bilo v družinah več otrok, ki so se skupaj igrali in preživljali prosti čas.

Sara Gorenšek, 6. c

Vsem se zahvaljujemo za sodelovanje, nagrajencem pa čestitamo z željo, da v svoj objektiv ujamejo še veliko lepih in nenavadnih pogledov.

Po rahljanju ukrepov smo lahko izpeljali **TEHNIŠKE DNEVE** (v obliki ekskurzij).

V četrtek, 3. 6. 2021, smo devetošolci obiskali Postojnsko jamo in si v Cerknici ogledali maketo jezera.

Julia Kompan, 9. a

Gregor Čuk, učitelj

Gregor Čuk, učitelj

Vanja Benko, učiteljica

Vanja Benko, učiteljica

V torek, 8. 6. 2021, smo izpeljali zares čudovit **ŠPORTNI DAN**, ki je bil verjetno zaradi raznolikih dejavnosti (po mehurčkih) všeč vsem (od prvega do zadnjega). Igrali smo odbojko, nogomet, med dvema ognjema, hokej, kegljali, plesali in plezali ter se pomerili v metu vortexa.

Vanja Benko, učiteljica

Neža Ferk, 8. b

Marija Kričej, 8. a

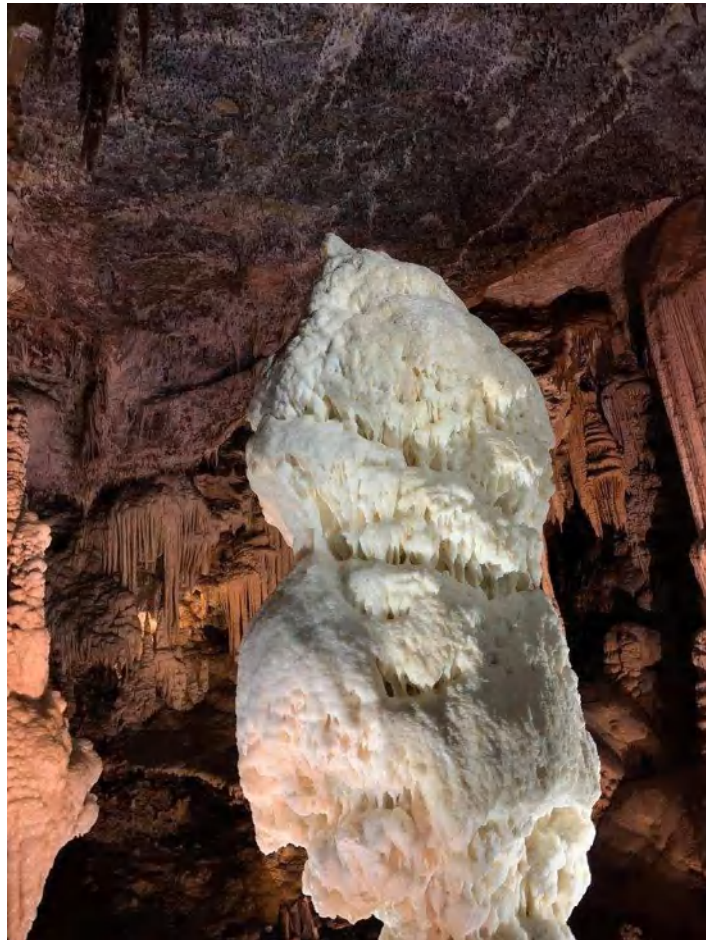
Vanja Benko, učiteljica

Vanja Benko, učiteljica

V sredo, 9. 6. 2021, so tudi osmošolci ubrali isto pot kot teden pred njimi deveti.

Po TD so zapisali, da so doživeli lepe trenutke (najzanimivejša jim je bila vožnja z vlakcem). Všeč sta jim bili obe naravni znamenitosti - Postojnska jama in Cerkniško jezero.

Marija Kričej, 8. a

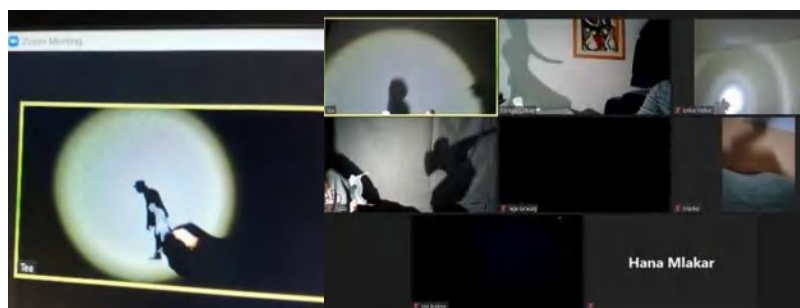
V petek, 11. 6., smo izpeljali TRADICIONALNI SLOVENSKI ZAJTRK, 4. šolsko uro pa smo si preko YouTube pogledali ZAKLJUČNO PRIREDITEV, ker še ni bilo mogoče izpeljati javne prireditve. Lahko si jo v miru ogledate na povezavi <https://www.youtube.com/watch?v=gXlarQji8bM>, ker smo med predvajanjem v učilnicah imeli težave z zvokom.

Marija Kričej, 8. a

Pri izbirnem predmetu **GLEDALIŠKI KLUB** smo v sodelovanju z **GLEDALIŠČEM DELA** izvedli delavnico **PLES SENC**, kjer smo spoznavali osnove senčnega gledališča. Tea Kovše in Katja Vravnik sta pripravili zanimiv in sproščen program, ob katerem smo se naučili veliko novega.

Prvi del delavnice smo izvedli na daljavo preko platforme **ZOOM**, drugi del pa smo preselili v Kulturni center na Ravnah. Sami smo izdelali lutke in **POLETALI NA LUNO**. Učenci so uživali v odkrivanju skrivnosti, ki jih lahko ponuja (senčno) gledališče.

Mateja Čebulj, mentorica GKL

Del učencev 8. b je pri urah književnosti z učiteljico Martino Popič ugotavljal, kakšni so njihovi odnosi med sorojenci (do mlajših oz. starejših bratov ter sester). Njihove ugotovitve prikazuje spodnji miselni vzorec.

Sedmošolci so se pri predmetu DKE pogovarjali o DRUGAČNOSTI.

7. a

7. b

*V 6. c so o drugačnosti govorili pri pouku slovenščine.
Zapise učencev je oblikovala učiteljica Martina Popič.*

V ponedeljek, 14. 6. 2021, so devetošolci imeli **VALETO**, ki je bila tokrat zaradi korone nekoliko drugače izvedena. Staršem in učiteljem so zaplesali, kar so se naučili pri zadnjih urah športne vzgoje, in pripravili krajši kulturni program, na katerem je ravnateljica podelila posebna priznanja (Maji Mager, Aljažu Krivogradu in Aneju Gorenjaku). Na koncu so vsi zapeli Zgodbo o prijateljstvu in se posladkali s torto (presenečenje staršev).

Foto: Peter Paradiž, oče devetošolca

V torek, 15. 6. 2021, smo podelili devetošolcem zaključna spričevala, priznanja, bralne značke in pohvale. Pred tem pa so bile igre za predajo ključa.

Vanja Benko, učiteljica

Vanja Benko, učiteljica

Neža Ferk, 8. b

Šesto- in sedmošolci so v sredo, 16. 6., imeli tehniški dan.
Poglejte, kako so se imeli, kaj so videli in doživeli.

6. a v Mozirskem gaju

V Nazarjah ob Savinji, ko so se sprehodili po GOZDNI UČNI POTI.

6. b v Mozirskem gaju

6. c v Mozirskem gaju

PANONSKI SVET -TD sedmošolcev

Monika Cehner, 7. b

Karolina Kumprej Pečečnik, razredničarka 7. b

Nekaj učencev 7. a je delilo svoje vtise. Matija, Žana in Žan so povedali, da jim je bilo najbolj všeč v VULKANIJI, ker so gledali film in se peljali z vlakcem.

Emi je ostala v spominu značilna panonska hiša - Dominkova domačija, ki je postavljena v črki L.

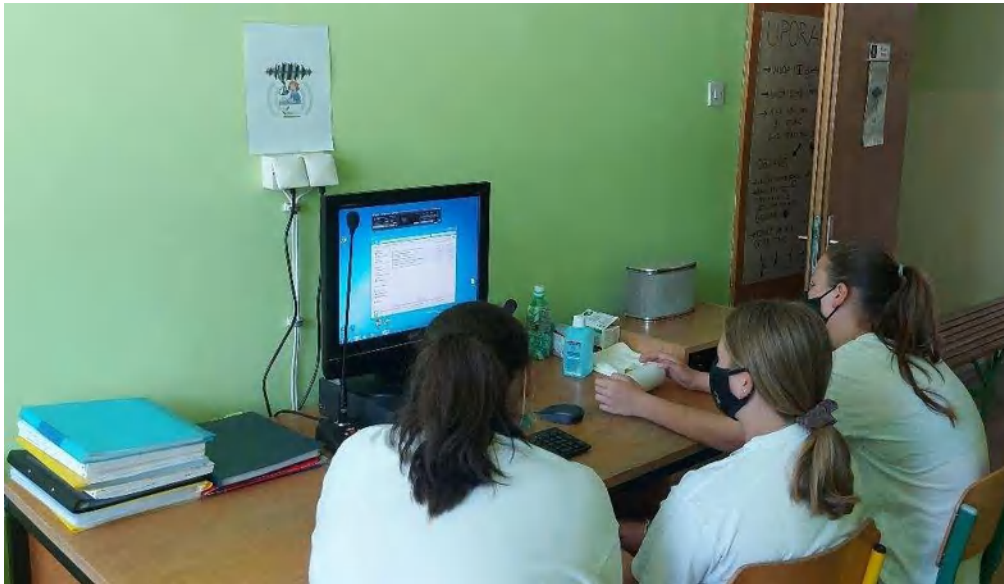
Zapisala: Erika Volker, 7. a

V četrtek, 17. 6. 2021, je bila ob 16. uri v Kulturnem centru Ravne svečana podelitev ZLATIH PETK našim devetošolcem (Neži Šuler, Maji Mager, Naci Nikolov Veber, Aneju Svenšku, Ani Kumer, Aneju Gorenjaku in Aljažu Krivogradu). Poleg odličnjakov s sosednje OŠ je naš sedmošolec Jan Pisar prejel zlato petko v Glasbeni šoli Ravne za svoj odličen uspeh pri harmoniki.

Foto: Aleksander Ocepek

Učenci devetega in osmega razreda so v zadnjem mesecu šolskega leta vsak petek poskrbeli za glasbo, ki smo jo vrteli po šolskem radiu.

Martina Popič, učiteljica

V torek, 22. 6. 2021, smo se učenke z mentorico RaP V naravo po hrano odpravile na čajanko na Prežihovino. Tam nas je kot vsako leto pričakala ga. Tatjana Ledinek, ki je spet pripravila zanimive delavnice. Učenke so izdelovale zeliščne mošnjičke iz melise, sivke ter pirinega polnila, izdelale so si tudi svojo etiketo. Ob delu so klepetale ter »srkale« ohlajeno zeliščno šabeso. Gospa zeliščarka nam je predstavila tudi »bajtni gartk« in nam predstavila, kako so se zelišča uporabljala za domače zdravljenje v času, ko je na Prežihovini živel Lovro Kuhar - Prežihov Voranc.

Mentorica RaP: Romana Finžgar

Foto: Romana Finžgar, učiteljica

Neža Ferk, 8. b

Erika Volker, 7. a

Erika Volker, 7. a

BRANJE

Brati pomeni početi podvige.

Brati je možno marsikaj.

*Recimo: grozdje in fige in knjige
in med brati še kaj.*

Brati je na sploh enostavno.

Črke hrustaš kot zalogaj.

*Teže pa je, a tudi bolj slavno,
brati pravilno in hitro nazaj.*

A nazaj se daleč ne pride.

*Pravo branje le dalje in dalje gre
čez črke in pike, čez vrte in hribe
v Koromandijo ali še dlje.*

(Tone Pavček)

V ponedeljek, 21. junija, smo v Grajskem parku pripravili krajše druženje za učence, ki v tem šolskem letu, kljub temu da je bilo drugačno, niso pozabili na knjige in branje ter so tako usvojili priznanje za bralno značko.

Bralna značka je letos praznovala že 60 let. Na Prevaljah so leta 1961 podelili prve bralne značke, ki so jih poimenovali po Prežihu. Od takrat je gibanje preraslo v vseslovensko in sega tudi čez meje. Sodeluje več kot polovica osnovnošolcev in zelo veseli smo vsakogar, ki se zapiše na seznam bralcev - tekmovalcev.

Ogledali smo si krajša posnetka: uprizoritev Petra Nosa GLEDALIŠKEGA KLUBA in predstavo LUTKOVNEGA KROŽKA naše šole, Hana Mlakar pa nas je popeljala v glasbeni svet. Druženja se je udeležilo 212 naših učencev (brez devetošolcev).

Mateja Čebulj, učiteljica

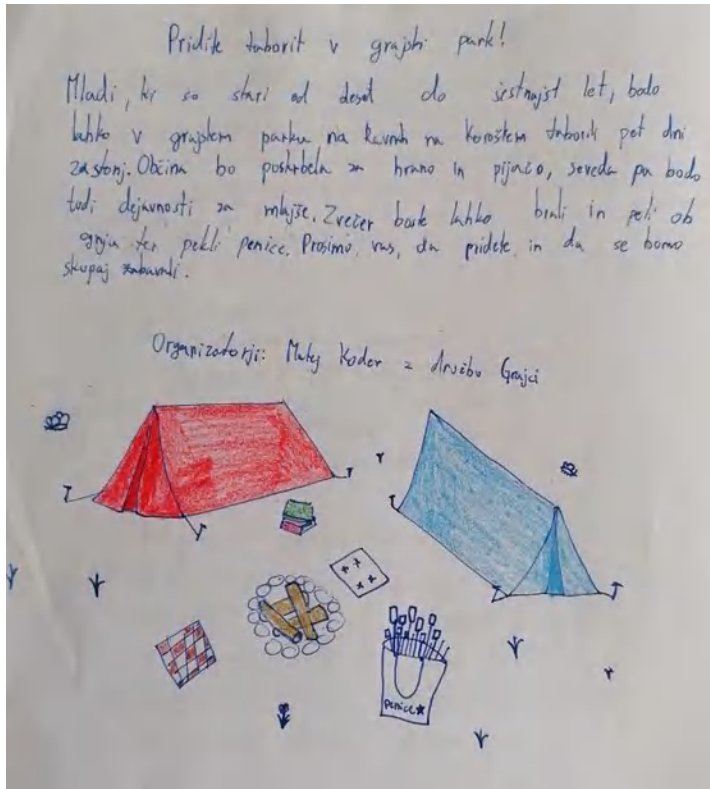

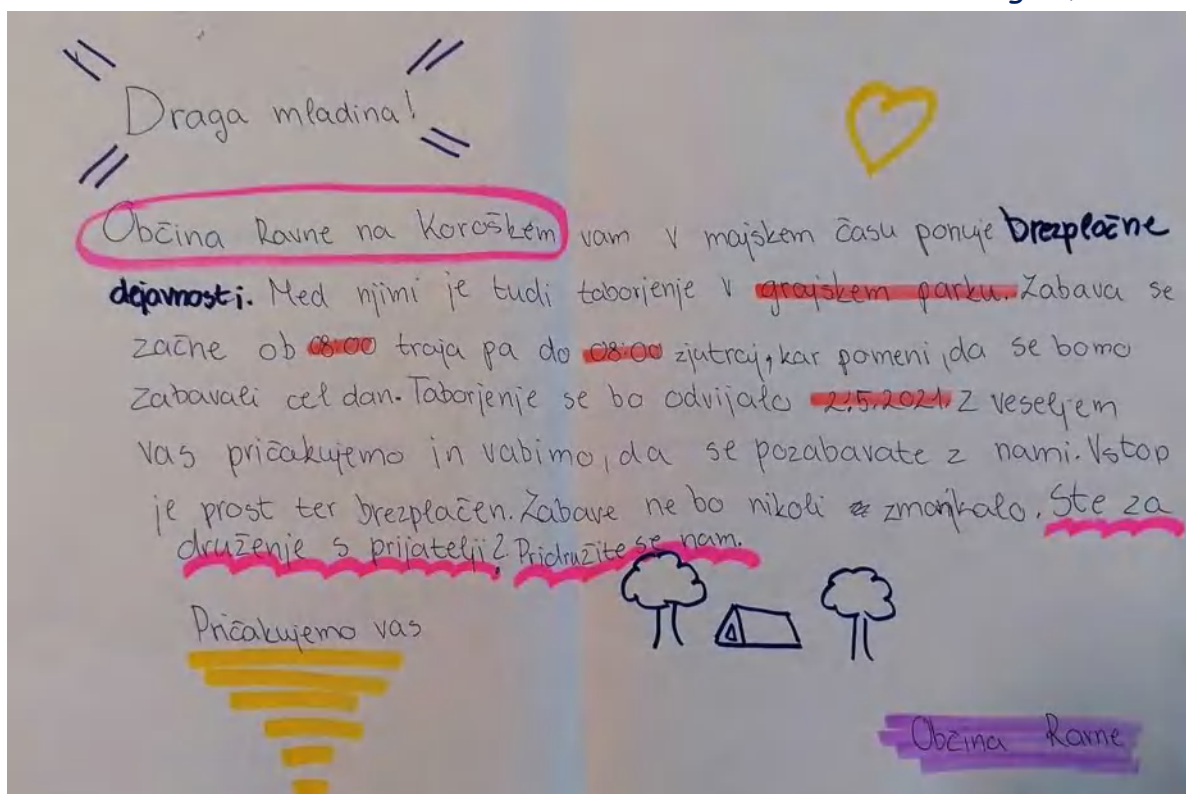

Zapisala in fotografirala: Mateja Čebulj, učiteljica

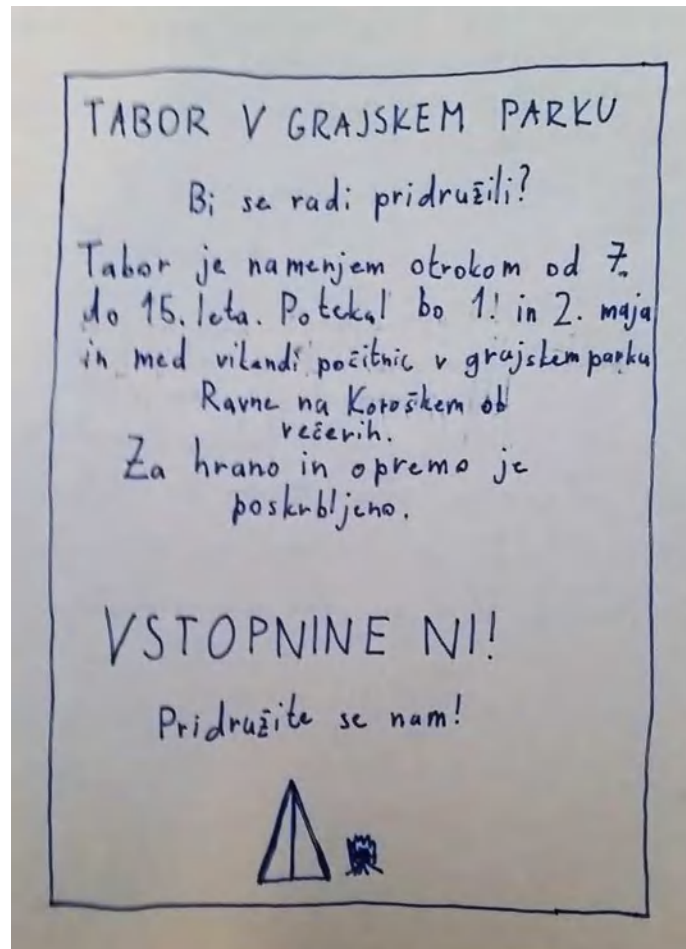
Osmošolci so oblikovali OGLASE, vezane na druženje, ker tovrstne stike vsi pogrešamo. Morda so bili že prvomajski prazniki za koga radodarnejši ali pa bodo sedaj počitniški dnevi, ki so pred vrati.

Rebeka Ferik Vogrin, 8. b

Luna Žunec, 8. b

Luka Vetter, 8. b

Lena Polajner, 8. b

Letošnji nagrajenec oz. izžrebanec med sedmošolci, ki je pravilno rešil anketni list vseslovenske šolske akcije **Življenje je lepo - skrbim za svoje zdravje** (s podpisom slovesne obljube o nekajenju) je šel v prave roke. Vsak dan je telesno aktiven in športno dejaven **Tevž Slatinšek**.

Učenci 8. B so predzadnji dan v tem šolskem letu zavihali rokave in očistili tlakovce pred šolo. Zaslužili so si sladoled.

Foto: Romana Finžgar, razredničarka

V četrtek, 24. 6. 2021, zadnji šolski dan pred počitnicami. Kako smo ga doživeli?

- ✓ **RADIJSKA ODDAJA OB DNEVU DRŽAVNOSTI,**
- ✓ **ŠPORTNI DAN - PLAVANJE V LETNEM BAZENU,**
- ✓ **PODELITEV SPRIČEVAL, NAGRAD, POHVAL IN PRIZNANJ.**

Vanja Benko, učiteljica

Vanja Benko, učiteljica

Jure Dretnik, učitelj

Pred nami je konec »šole«
in čas, da zaživimo poletje tole.
Nič ni lepšega od tekanja
po travniku cel dan brez skrbi in ...

Čas, da svobodno zadihaš
in nič več za delom sopihaš.
Dajmo delovne zvezke iz rok
ter se podajmo v morski tok,
saj tukaj je poletje
in naj sonce bo naše zavetje.

Neža Kovačec, 7. a

Se vidimo septembra, do takrat se pa spočijte in naberite energijo za novo šolsko leto, da bomo lahko čim več skupaj in da bomo vsi zdravi.

Neža Ferk, 8. b

Zbrala in uredila: Vanja BENKO, mentorica ŠNO

JUNIJ, 2021